

DEVİRİMCİ EMEK

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAKI!..

13 MART'TAN GAZİ'YE
GAZİ'DEN ZAFERE

TÜSİAD'IN SİYASİ EĞİLİMİ "HER PLANDA" GERİCİLİKTİR

Sermaye temeline dayalı, burjuvazinin egemen sınıf olduğu bir toplumda, egemen olanın pek çok konuda ilk adımı atması ve kendi özel çıkarlarının gittiği yere kadar gitmek istemesi, sistemin işleyişi gereğidir.

Syf: 3

DEVİRİMCİ CEPHE'NİN İNŞAASI ÜZERİNE

Devrimci cephenin oluşturulması kadar, cephenin hangi taktik politikaları izleyeceği, hangi sloganları öne çıkaracağı ve hangi görevleri çözmek üzere önüne koyacağı da önemlidir.

Syf: 12

BURJUVA İÇ SAVAŞIN GELİŞİMİ

İç savaşın başlangıcını çoğu kez burjuvazi yapar. Fakat bunu amacını gizleyerek, ilan edilmiş bir savaşla ve bunun hazırlıklarıyla başlatır. Çünkü burjuva iç savaşın toplumda derin kökleri yoktur.

Syf: 17

Devrim İçin Devrimci Emek
Onbeş Günlük Sosyalist Dergi
Yıl: 7 / Sayı: 1 / 15 Nisan 1997

Sahibi: Emek Yayıncılık Adına
Temel Gürsoy

Genel Yayın Yönetmeni
K.Önder İL

Yazı İşleri Müdürü
Aysun Bozdoğan

Abone Koşulları

Yurtiçi
6 Aylık 1.000.000 TL.
1 Yıllık.....2.000.000 TL.

Yurtdışı
6 Aylık 120 DM.
1 Yıllık240 DM

Hesap No:
Temel Gürsoy
İş Bankası / İSTANBUL
Sirkeci Şubesi 1047 30000 652274

Adres
Hobyar Mah.
Cemal Nadir Sk.
H.Fazlıoğlu İşhanı D:63
Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel-Fax: (0212) 511 09 10

Avrupa Temsilciliği:
Selahattin Karatas
Post Lager 3000 Bern 1 Ann
İSVİÇRE

İsviçre Temsilciliği:
H.Kepenek
Rue Du Lac 15/A
1020 RENENS / LOSANNE
İSVİÇRE

Almanya Temsilciliği:
H.Arslan
Singerhoff Str. 9
44225 Dortmund / Almanya

Baskı
Gürtaş Ofset

Genel Dağıtım
BİR-YAY

Çıkarırken:

Yeni dergimizle yeniden merhaba.

Uzun süredir (yaklaşık iki aydır) sizlerle buluşamadık. Bu ayrılığımızın nedenlerini aslında tüm okurlarımızın tahmin edebileceğini bilmemize rağmen yine de ilk ağızdan açıklama ihtiyacı duyduk.

Son süreçte yani 1990'dan buyana ortaya koyduğumuz belirlemelerin en başında yer alan "Devrim Durumu" ve "İç Savaş" kendi iç devrimini arttırarak sürüyor. Doğaldır ki, iç savaş koşullarının yaşandığı bir ülkede devrim cephesinin sesi soluğu olan yayınımda, karşı devrim güçleri boy hedefi haline geldi. Bu durum bizi rahatsız etmiyor. Aksine karşı devrim güçleri ne kadar fazla saldırıyorsa, biz de o kadar doğru bir hatta ilerlediğimizden emin oluyoruz. Hiç bir süreçte yılmılığa düşüp, paniğe kapılmadığımız gibi bundan sonra da daha kararlı ve inatçı bir biçimde kavgayı sürdüreceğiz.

Üst üste kapatma ve yayın durdurma cezalarından sonra, basın polisleri sözlü olarak da "Bundan sonra Devrimci Emek'i çıkartamayacaksınız, heray yeni bir kapatma kararı gelecek" diyerek niyetlerini açıkça ifade ettiler.

Hala '94 yılına ait davalardan kapatma cezalarının '95-96-97 yılı cezalarıyla uzunca bir süre yayınının engelleneceğini bildiğimizden, yeni bir dergiyle okuyucularımıza ulaşmayı uygun bulduk... Bir sürü bürokratik engellemelere rağmen, yeniden merhaba diyebilmenin mutluluğu içindeyiz.

Son süreçte Refahiyol hükümetinin kendi iç çelişkileri ülke ve dünya sorunlarını gizlemek adına halklarımızın gündemine oturtuldu... Sözüm ona demokrasi havarileri de bir taraftan ışık kapatma eylemiyle bu suni gündemin peşine takılırken, diğer taraftan da sanki tüm uygulamalara karşı bir kurummuş gibi MKG'nun destekçisi durumuna düştüler. Susurluk bataklığının ardından irtica ve 8 yıllık eğitim tartışmalarında, sosyalist alternatiflerden yoksun genel kitleler ve onların örgütleri MKG'na tam destek verdiler.

İç savaş koşullarını yaşayan ülkelerde gönül devrimden yana olan herkes artık tavrını netleştirmeli ve açık açık taraf olmalıdır. Ya Devrim Cephesinin yanında, ya da karşı devrim cephesinin yanında...

Türk-İş, DİSK gibi taşeron sendikalarla, son nefeslerini vermek üzere olan reformistler karşı devrim saflarında yer aldıklarını açıklamalarıyla ve ortaya koydukları burjuva demokrasisi havariliğiyle gösterdiler. İşte tam da bu netleşme arifesinde biz "DEVİRİM İÇİN DEVİRİMCİ EMEK"le devrim cephesiyle kopmaz bağlarımızı ifadelendirdik.

Halklar ve işçi sınıfımız sokaklarda, eylemlerde. Önümüzde 1 Mayıs var... Yine demokrasi havarileri sistemin müsaadesine, gösterdiği alana yöneliyor. Ve biz her zaman olduğu gibi yine kavgayı ve kavganın alanını hedefledik... Bu vesileyle devrim cephesindeyim diyen herkesi 1 Mayıs'ta Taksim Alanında yanınızda görmek istiyoruz. İnanyoruz ki, "Zafer Direnen Emekçilerin Olacaktır." Ve yine inanyoruz ki, "Fabrikalar, Tarlalar, SİYasi İktidar Her Şey Emegin Olacaktır."

Saygılarımızla...

Devrim İçin DEVİRİMCİ EMEK

TÜSİAD'IN SİYASİ EĞİLİMİ "HER PLANDA" GERİCİLİKTİR

Tekelci sermayenin sınıf birliği olan TÜSİAD demokrasi "Raporu" yayınladığı zaman, sermaye dünyasında değil, ama küçük burjuva dünyasında ve reformist akımlar arasında şaşkınlık yarattı. İlk anda başlayan şaşkınlık giderek yerini olumlu desteğe bıraktı. Küçük burjuvaların şaşkınlığının nedeni tekelci sermayenin demokrasiden yana "beklenmedik" tavır koymasındı. Bu beklenmedik tavrıdan sonra şimdi başka bir sorun doğuyordu: Sermayenin en irileri, tekelci olanlar, iktidar gücünü elinde tutanlar demokrasi istediğine göre, o zaman demokrasi savaşı hangi sınıfa karşı verilecekti. Ama küçük burjuvazi bunun da teorisini buldu: Demokrasi mücadelesi bürokrasiye karşı verilecekti. Sanki iktidarda tekelci güçler değil de "bürokratik sınıf" diye bir sınıf egemendi; demokrasi mücadelesi de bu sınıfa karşı verilecekti. Tam bir hedef şaşırtma. Öyle de olsa, mademki demokrasi mücadelesinin başında tekelci sermaye olacak, o zaman bizim küçük burjuva dünyası, bunu büyük bir sevinçle karşılayabilir ve herkesten bir adım daha ileri gidebilirdi. Küçük burjuva sosyal-reformist hareket ve Kürt ulusal güçlerinin büyük bir kesimi TÜSİAD Raporundan açık ya da gizli olarak sevinç duydular. Tekelci güçlerin Raporu "sol" devrimci çevrelerde de bir kafa karışıklığı yarattı. Bu durumda devrimci proletaryanın bu konuyla ilgili kesin görüşünün ne olduğunu açıklamak bir zorunluluk olmuştur.

"Rapor" tekelci sermayenin sınıf birliği olan TÜSİAD tarafından yayımlandı. Söz konusu Raporun TÜSİAD tarafından yayınlaması önemli değildir, aynı şeyi tekelci sermayenin başka bir sınıf birliği olan TİSK de yapabilir. Esas olan Raporun sınıf içeriği ve sınıf hedefleridir; bu sınıf ise işbirlikçi tekelci burjuva sınıftır. Tekelci burjuva sınıf ise ekonomik olarak, politik olarak iktidardır. Ekonomik ve politik iktidar ise emekçi kitlelerin demokrasi mücadelesinin gelip gelip çarptığı bir sınıfın iktidardır. Emekçi sınıfların demokratik özelemlerinin, toplumsal özelemlerinin ve özgürlüğünün önündeki biricik engel tekelci kapitalist egemenliktir. Bu durumda tekelci sermaye, kendi karşısına geçemeyeceğine göre, burada su götürmez bir aldatmaca var. Biraz sonra bunun üzerinde duracağız. Küçük burjuvaların ve sosyal-reformist hareketlerin rapor karşısında gösterdikleri tavra bakıldığında açık olarak anlaşılacaktır ki, burada sorunun sınıf karakteri gözlerden uzak tutulmaya çalışılıyor. Uzun zamandır gözardı edilmeyle çalışılan şey sınıf gerçeğidir. Çıkarılan birbirine karşı olan sınıflara bölünmüş sınıflı toplumda, her olay sınıfsal özellikler gösterir. Proletarya bu nedenle her olayı proleter sınıf bakışıyla ele alır. Olayları doğru biçimde ele almanın tek doğru yöntemi proleter sınıf görüşüdür.

Tekelci sermaye babaları hazırladıkları raporla iki şeyi hedeflediler: Emekçi kitlelerin demokrasi ve özgürlük mücadelesinin önünü keserek kitlelerin hedeflerini muğlaklaştırmak ve bulandırmak sonucu, emekçi kitlelerde birleşmiş olan devrimci enerjinin boşa akı-

şını sağlamak; ikincisi de, işçi sınıfına ve bütün emekçi kitlelere yönelik yeni bir tekelci saldırıyı, yaratılan olumlu imaj altında başlatmak. Tekelci güçler başka zamanlar, hedeflerini sahip oldukları sermaye partileri aracılığıyla dile getiriyorlardı. Bu defa doğrudan kendileri öne çıktılar. Çünkü sermaye partilerinin tümü öylesine yıprandı ve halkın gözünden düştü ki, onlar tarafından açıklanacak hiç bir şey, halk tarafından inandırıcı bulunmayacaktır. Bunun için kendi amaçlarını, kendileri açıkladılar. Ama, tekelci kapitalist birliklerin, işe soyunmasının esas amacı, emekçi sınıf mücadelesini, hedefsiz bırakmak ve çözümlenmesini sağlamaktır. Burjuva işçi sendikalarının TÜSİAD Raporuna verdiği desteğe bakılırsa, sermayenin bu konuda isabetli davrandığı ortaya çıkıyor. Ezilen sınıfların kurtuluşu ancak egemen durumda olana karşı verilir; ezilenlerin devrimi de egemen sınıfı egemenlikten indirerek zafere ulaştırır. Ancak, egemen olan, kendisini, ezilenlerin hedefi olmaktan kurtarırsa o zaman, ezilenlerin mücadelesi havada kalır. Hiç değilse gerçek durum anlaşılana kadar, emekçilerin mücadelesi serseri mayın gibi hedefsiz olarak dolaşır durur. Politik ve sınıfsal mücadele ortamını "yunuşatmanın", emekçi sınıfları gevşetmenin, onları şaşkın hale getirmenin amacı, yeni ve daha sert sınıfsal saldırıya geçmektir. Ortalık tozdan görülmezken, tekelci savaşçılar, emekçi sallarına karşı büyük bir saldırıya geçecektir. Göz gözü görmediği tozlu ortamda üstü örtülmeye çalışılan şey, sermayenin yeni sınıfsal saldırı hazırlıklarıdır.

Özelleştirmeyi geciktirdiği için hükümet üzerinde baskısını artıran tekelci güçlerdir. Özelleştirme işçiler için işsiz ve aç kalmaktır. Özelleştirme, sermaye sınıfı açısından ise, işçi sınıfına karşı yöneltilmiş güçlü bir sınıfsal saldırıdır. Sermaye sınıfı, işçi sınıfına karşı savaşta birçok yola başvurur. Bu yollardan bazıları, akser-polis saldırısına başvurma, gözaftına aldırma, lokavta başvurma, kara listeler düzenleme ve benzerleridir. Sarı sendikacılık denilen burjuva işçi sendikacılığı, sermaye sınıfının, işçi sınıfını ezme hareketinin bir parçasıdır. Burjuva işçi sendikacılığı, sermaye tarafından, işçilere karşı yöneltilmiş etkin sınıfsal saldırıdır. Çünkü işçilerin, sermaye karşısında mücadelesini ve birliğini engelleyen ve işçi sınıfının ayağına vurulmuş sermaye prangası, burjuva işçi sendikalarından başkası değildir. Böylece, burjuva sendikalar sayesinde, sermaye işçi sınıfı sallarına saldırı üzerine saldırı düzenliyor. Böylesi bir ortamda, yüz binlerce işçiyi işten atmak çok daha kolaydır. Özelleştirme ya da başka yollarla işçileri toplumsal üretimden uzaklaştırmak kapitalizmin sınıfsal saldırısıdır. Çünkü, üretimden kopartılan işçilerin toplumsal üretim yapmaktan ileri gelen ortak davranışları ve örgütlülükleri ortadan kalkar ve artık sermaye karşısında örgütlü bir güç oluşturmazlar. Sermayeye, işten çıkarmalar sonucu, örgütlü durumda bulunan büyük bir işçi ordusunu tek kurşun atmadan yenmiş olur. Özelleştirmenin, işçi sınıfına karşı, sermayenin etkin bir saldırısı

olduğu kavranmalıdır. TÜSİAD, esas olarak özelleştirme için hükümet üzerinde baskı uygularken, aynı zamanda emekçilerden yana bir demokrasi savaşına girişebilir mi? Demek burada demokrasi mücadelesi bir aldatmacadır. Demek bu TÜSİAD demokrasisinin amacı, sınıflar savaşında, emekçi sınıfları yehmek ve ezmezdür. Tekelci sermayenin "demokrasi mücadelesi" perdesi altında, işçi sınıfına karşı sürdürdüğü, kapitalist saldırının niteliği doğru biçimde kavranmalıdır. Bilimsel sosyalist ve proleter sınıf bakışı olmadan, hiçbir toplumsal olay doğru biçimde anlaşılmaz.

İşbirlikçi tekelci sermayeden demokratik yönelim bekleyenler, ne tekelci politik eğilimini anlamışlar ne de demokrasinin sınıf karakterini kayramışlardır. Kapitalist tekelci, serbest rekabet zeminleri üzerinde boy verdiler; sermayenin yoğunlaşması sonucu tekelci oluştu. Bunun için kapitalizm her tür demokrasiyi inkâr eder. Tekelci aşamadaki kapitalizm artık kendi ekonomik konumuna uygun politik eğilim izler. Serbest rekabetçi aşamadaki kapitalizm temelleri üzerinde yükselen burjuva demokrasinin yerini, tekelci politik eğilimi olan "her planda"gericilik alır. Tekelcilik, sermayenin yoğunlaşmasının, yani merkezleşmesinin üretimin yoğunlaşmasının ve belli ellerde toplanmasının ifadesidir. Tekelci kapitalizm altında üretim araçları ve sermaye çok elden az ele doğru bir macera yaşar. Bu, pek çok kapitalistin ekonomik alandan (piyasadan) silinmesi demektir. Tekelci güçler, ekonomik olarak ortadan kaldırdıkları diğer kapitalistlerin eline, kendilerine çevrilsin diye politik silah (demokrasi) vermezler. Elindeki üretim araçları gasbedilerek ekonomik olarak silahsızlandırılan küçük kapitalistler, politik olarak da silahsızlandırılırlar. Bu, sermaye dünyasının kendi işleyişidir. Hiç bir kapitalist, diğer kapitalistler yararına, kendi haklarından ve kârından feragat etmez. Ya da ekonomik yoldan kazandığı servetini, politik yoldan kaybetmek istemez. Tekelci sermaye, ekonomik gücü sayesinde bütün politik iktidarı da ele geçirir. Ekonomik iktidar ve politik iktidar tamamen tekelci kapitalistlerin elinde birikir. Servet birikimi künin elinde ise, politik iktidar da onun elinde birikir. Tüm bunların sonucu bütün askeri, polis bürokrasi, mahkemeler de servet sahiplerinin eline geçer. Özcüsü, üretimin yoğunlaşması, sermayenin merkezleşmesi yani tekelleşme süreci, her alanda egemenlik ister; özgürlük değil.

Egemenlik peşinde koşması, tekelci kapitalizmin oluşum ve gelişim dönemine denk düşer. Tekelci sermaye bir kere bütün alanlarda egemenlik kurduktan sonra, artık bundan sonra elde ettiği konumu güçlendirmeye yoluna gider. Bir ordunun kazandığı mevziyi daha sonra pekiştirmesi gibi, tekelci güçler de egemenliğini korumak, güçlendirmek için yasalar çıkarır, militarizmi ve bürokratik devlet aygıtını yetkinleştirirler. Yetkinleştirilen ve güçlendirilen tekelci devlet aygıtı, emekçi kitlelerin demokrasi özlemi ve kurtuluş mücadelesinin önünde engel haline gelir. Halkın yıkıp-

parçalamak zorunda olduğu devlet aygıtı, tekelci sermaye tarafından her yönden yetkinleştirilen bu faşist devlettir.

Tekelci kapitalizm aşamasında, serbest rekabetsel kapitalizm ne ekonomik olarak ne de tarihsel olarak olanaklıdır, aynı biçimde burjuva demokrasisi ve her tür liberal politik hareket de olanaklı değildir. Serbest rekabet yasaları ve burjuva demokrasisi ilkeleri geçmişe ait bir şeydir. Tekelcilikle birlikte, tekelcilik koşullarında ne serbest rekabetten ne de genel olarak herhangi bir demokrasiden söz edilemez. Bu koşullarda "serbest piyasa" ne kadar olanaklıysa, "temsili demokrasi" denilen politik koşullar da o kadar olanaklıdır. Ama burjuvazi nasıl ki, kendi sınıf çıkarlarını bütün toplumun çıkarı olarak gösterdiyse; tekelci burjuvazi de, tekelci iktidarı, bütün burjuvaların ve bütün toplumun iktidarı; parlamenterizmi de herkesi temsil eden "gelişmiş demokrasinin" yüce örneği olarak gösteriyor. Genel olarak burjuvazi olsun ve özel olarak da tekelci burjuvazi olsun, kendi sınıf çıkarlarını ve burjuva sınıf iktidarını sınıf karakterini gizlemeyi bir yöntem olarak kullanmıştır. Yalnızca proletarya "amaçlarını saklamayı alçaklık sayar." Proletarya sınıf amaçlarını ve kuracağı proletarya diktatörlüğünü çıplak olarak açıklar. Ama kapitalistler burjuva diktatörlüklerini ve burjuva iktidar biçimlerini her zaman gizlemişlerdir. Bazen birkaç tekelci kapitalist ailenin çıkarlarını ifade eden "oligarsik iktidarları" bile bütün toplumun yönetimi olarak gösterme yönüne gitmişlerdir. Bu durumda bile tekelci güçler, tekelcilik koşullarındaki demokrasinin en olgun dönemini yaşadığını ileri sürmüşlerdir. Gerçekte ise tekelcilik ve demokrasi birbirine hiç bir biçimde bağdaşmaz. Tekelcilik altında hangi biçimde olursa olsun demokrasi gerçekleşmez ve yaşayamaz.

Türkiye'de tekelciliğin oluşumu ve gelişimi, kapitalizmin ana kıtası olan Avrupa'daki tekelci kapitalizmin (emperyalizmin - çünkü orada emperyalizm tekelci kapitalizmdir-) gelişiminden tamamen ayrı yollar izlemiştir. Türk tekelci sermayesi ne ekonomik olarak serbest rekabetsel yere geçmiş, ne de politik olarak burjuva demokrasinin inkarı olmuştur. Türkiye'de kapitalizmin evrimci biçimde, yani feodalizmin evrimci biçimde çözülmesi nedeniyle hiçbir zaman bir serbest rekabet yaşanmadı. Politik olarak da burjuva demokrasisi Türkiye'de görülmedi. Cumhuriyet için başında gerici burjuva cumhuriyeti olarak doğmuştur. Gerici burjuva diktatörlüğü, feodal gericiliği kendi içinde barındırması ve ortaya koyduğu bir burjuva gericiliği çıkmıştır. Ekonomik planda da devlet, burjuvaların en ilerleri ve emperyalizmle birlikte, ekonomik ilişkiler üzerinde tekel kurdular. İşbirlikçi karakterde olan burjuvazi süreç içinde tekelci düzeye ulaştı ve ekonomik ilişkileri esas yönleriyle kendi tekelci ve denetimi altına aldı. Bugün tekelci sermaye yalnızca bankalar aracılığıyla bile tüm kapitalistleri denetleyebiliyor, üretimi denetleyebiliyor. Sermaye (giderek tekelci sermaye) ekonomik ve politik iktidarı kendi tekeline aldığı için, demokrasi küçük burjuvazi için hep ulaşılmaz bir özlemi olarak kaldı. Yaşanan bu gelişme karşısında küçük burjuvazi ve küçük köylülük, demokrasi özlemlerini reformlar yoluyla (politik ve sosyal reformlar) elde etme politikasını izlemeye başladı. Ulaşma ve reformlar yoluyla demokrasiye

ulaşma küçük burjuvazinin temel yönelişi oldu. Ama bu, küçük burjuvaziye has bir ham hayalcilik olarak kaldı. Karşıt durumdaki sosyal sınıfların birbirinden bu kadar uzaklaşığı bir durumda herhangi bir ulaşmanın ve sosyal-reformun gerçekleşme şansı yoktur. Küçük burjuva yöntemlerle demokrasiye ulaşma bir ütopya olarak kalır. Demokratik bir ortamı yalnızca devrimci proletaryanın devrimci yöntemleriyle ulaşılabilir. Halk demokrasisini elde etmek bir devrim sorunudur.

Tekelci burjuvazi, gerici burjuva diktatörlüğü biçimindeki iktidarı 12 Mart'ta faşist darbeye tamamen ele geçirdi ve devlete hemen faşist bir biçim verdi. Devlet gerici yapısı nedeniyle, faşist devlet biçimine dönüşmeye uygundu. Devlet faşist biçim aldıktan sonra, devrimle yıkılmadığı sürece yerini bir burjuva demokrasisine bırakmayacaktır. Nasıl ki, tekelcilik ekonomik olarak yerini serbest rekabete bırakmayacaksa, faşist devlet de yerini burjuva demokrasisine bırakmayacaktır. Tekelcilik ve faşist devlet, devrim yoluyla yerini yalnızca emeğin iktidarına bırakacaktır. Tekelcilik ve faşizm koşullarında her hangi bir demokrasiden söz edenler öncelikle kendilerini aldatırlar.

TÜSİAD, ORDU, TBMM VE BURJUVA PARTİLERİ

TÜSİAD Rapor'unda MGK ile ilgili düzenleme önerileri ve "Kürt Sorunu" ile ilgili hükümlere yer verdiği için, ordunun sert tutumu ile karşılaştı. Hemen, bundan, tekelci sermaye Orduya karşıdır ya da, Ordu tekelci sermayenin girişimlerine karşıdır biçiminde küçük burjuva görüşler piyasaya sürüldü. Türkiye'nin en büyük işbirlikçi tekelci güçlerinin sınıf birliği olan TÜSİAD, Türk Ordusuna karşısya, o zaman ordu hangi sınıfa hizmet ediyor. Yoksa Kemalistlerin söylediği "Ordu bütün ulusal güçlerin ordusudur" sözlerine mi inanacağız? Ya da solcu entelektüellerin eskiden beri söylediği gibi "Türk Ordusu 'Bonapartist' bir iktidardır mı?" Yani Türkiye'nin bugünkü somut toplumsal ilişkiler dilince çevirsek ordu, emekçi sınıflar ve burjuvazi karşısında bağımsız durmaktadır ve belli bir anlamda kendi iktidarını temsil ediyor. Kemalistlerin de, küçük burjuva solcu entelektüellerin de söylediği şey, Türkiye'deki egemen üretim biçimi olan kapitalizmin ve egemen sınıf olan burjuvazinin egemenlik dogasına aykırıdır. Bu burjuva teorilerinin esas amacı ezilen sınıflarla ezen sınıflar arasındaki sınıf savaşımını gizlemek ve orduyu da sürekli "kurtarıcı" pozisyonunda tutmaktır. Ama bu burjuva teoriye artık daha az insan inanıyor. Sermaye temeline dayalı bir toplumsal düzende, aralarındaki uzlaşmaz karşıtlığın ve keskin çatışmaların sosyal sınıfları birbirinden "sonsuzca kadar ayırdığı" bir sosyal düzende, askeri, politik, sosyal ve hiçbir örgütlü güç savaşan sınıflar karşısında bağımsız olamaz. Orduyu ve devletin kurumlarını tekelci sermayeye karşıymış gibi göstermek, ya da sermayeyi devlete karşıymış gibi göstermek, su götürmez bir burjuva propagandasıdır. Buna ancak küçük burjuvalar inanır. Türk Ordusu her zaman burjuva ordusu olmuştur ve bütün bağlarla sermayeye bağlıdır. Devlet ve devletin ana militarist gücü olan ordu, sermayenin, emekçi kitleler üzerindeki baskı, katliam, terör ve ölüm makinasıdır. Tekelcilik koşullarında ise ordu tekelci sermayenin ordusudur. Tepeden urmağa faşist olan Türk Ordusu, tekelci sermayenin en

güvenilir ve en sağlam kılıcıdır. Sermaye, bu kılıcı işçi sınıfına, emekçi kitlelere ve Kürt Halkına karşı sallıyor.

Zaman zaman sermaye babalarıyla ordu, meclis ve partiler arasında olan tartışmalar ve sürtüşmeleri nasıl anlamak gerekir. Sermaye temeline dayalı, burjuvazinin egemen sınıf olduğu bir toplumda, egemen olanın pek çok konuda ilk adımı atması ve kendi özel çıkarlarının gittiği yere kadar gitmek istemesi, sistemin işleyişi gereğidir. Devlet kurumlarının ve burjuva politikasını biçimlendiren ve yön veren kapitalist özel çıkarlardır. Balzac'ın burjuva devrimi sonrası, kapitalizmin egemen olduğu dönemi derinlemesine ele aldığı eseri olan Köylüler'de, kapitalist özel çıkarların, nasıl, burjuva kurumların görüşlerinden ileri olduğunu gösterir. "Özel çıkarların görüşü, yasama meclisinin görüşünden daima yitimi beş yıl ileri olur." Özel çıkarların görüşü henüz resmi görüş haline gelmediği durumlarda, özel görüşlerle, resmi görüş arasında zaman zaman tartışmalar ve sürtüşmeler olur, ama her zaman özel görüş kazanır, özel çıkarların görüşü, resmi görüş haline gelir. Özal döneminde de böyle bir sürtüşme yaşandı. Özal, özel çıkarların temsilcisi olarak, sermayenin önünde engel teşkil eden ve emperyalizme bağımlılık ilişkilerinin gelişmesini engelleyen ne kadar yasal ve geleneksel engel varsa tümüne karşı tavır aldı ve tabii resmi görüşle sürtüştü. Sonunda ne oldu, Özal'ın temsil ettiği özel çıkarların görüşleri, resmi görüş haline geldi. Yasalar, sermayenin ve emperyalizmin çıkarları yönünde yeniden düzenlendi. Esasında TÜSİAD ve TİSK, Özal döneminde başlatılan ve tamamlanmayan girişimi tamamlamak istiyor. Örnekle, özelleştirme yapılacaksa, hiç kimsenin göz yaşına bakılmamalı, yasa yasa çıkarılmamalı, güçse güç kullanılmalıdır, özelleştirme mutlaka yapılmalıdır. Al'a girilecekse girilmeli, bedeli ne olursa olsun, bu konuda hiçbir yasal ve fiili engel tamamlanmalı, bütün engeller aşılamalı. Bu noktada Ordunun durumu ya da meclisin yapısı mı engel oluşturuyor, o zaman onlar yeniden düzenlenmeli. Çünkü, özel çıkarların görüşleri, ordunun, meclisin, partilerin görüşlerinden "yitimi beş yıl" ileridedir.

En iyi tekelciyle, ordu, meclis ve hükümet arasında son yıllarda olan sürtüşmenin temelinde yatan gerçeklerden özelleştirme konusunu belirttik. Şimdi en çok konuşulan "Kürt Sorunu" konusundaki tekelci kapitalistlerin görüşünü ele alalım. Devletin on yıllardır sürdürdüğü şoven politika, sermayenin politikasıdır. Sermaye sınıfının Kürtlerle ilgili ayrı bir görüşü yoktur. Resmi görüşten farklı bir görüş olsa, süreç içinde resmi görüş haline gelirdi. Tekellerin son yıllarda, ordu ve meclisle tartışmaları Kürt Sorununu özülle ilgili değildir. Tekeller, Türk Ordusunun, güç yoluyla Kürt Halk Hareketini kısa süre içinde ezceğini sandılar, ama savaş uzadı ve görülen o ki, bu savaş kısa sürede bitmeyecek. Savaşın uzaması, artık özel çıkarlara zarar vermeye başlıyor. Tekeller, özel çıkarlarını daha fazla zarar görmemesi için, bu savaşın bir an evvel bitirilmesini istiyor. Tekeller, bu işin askeri güç yoluyla bitirilmesini istediler, ama olmadı. Bu konuda orduya ve meclise karşı güvensizlikler doğdu. Aralarındaki tartışmalar ve sürtüşmeler bunun içindir. Kürt Halkına ve emekçi Türkiye Halkına karşı verilen burjuva iç savaş kısa süre içinde bitirilmezse, bundan yalnız-

ca, burjuva özel çıkarlar zarar görmeye kalmaz, gidişat bir halk devrimi biçimini alabilir. İşbirlikçi tekelci sermayeyi ve emperyalizmi endişeye düşüren de bu gelişmedir. Özel çıkar sahipleri bunu bugünden görmeye, resmi kurumlardan "yirmi beş yıl" daha ilerdediler. Tekelci güçler, kimi Kürt ulusal çevrelerinin sandığı gibi, Kürt Sorunu'nun çözümünü istediği için bu konuda görüş geliştirmiyor. Şimdiye kadar savaş isteyen tekelci güçler, şimdi barış mı istiyor? Sermayenin istediği şey, "Barış" değildir. Sermaye, özel çıkarların daha fazla zarar göremeden "sorunun" bitirilmesini istiyor. Ama savaşın öyle sanıldığı gibi bitmeyeceği ve uzun savaş olarak devam edeceği kesindir. Tekelci egemenlerin, özde resmi görüşlerden farklı bir Kürt politikası yoktur. **İlhakçılığı** bugünkü koşullarda devam ettirme konusunda aralarında tartışma var. Bu tartışmaya emperyalist ülkeler de katılmış durumdadır. Süren tartışmalara rağmen, savaş somut bir gerçeklik olarak sürüyor.

Türkiye ekonomisine egemen olanlar kimi Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi bir-iki aile değildir. Türkiye'de geniş sayılabilecek bir tekelci kapitalist sınıf var. Ekonomide söz sahibi olan tekelci kapitalist sınıftır. Yine Türk tekelci kapitalizmi, emperyalizme bağlıdır. Ekonomik plandaki bu durum, politik üst yapıya da yansıyor. Politik iktidara egemen olanlar bir iki işbirlikçi aile değil, tekelci kapitalist sınıftır. İşbirlikçi tekelci kapitalist sınıf, **işbirlikçi** karakteri gereği, iktidara tek başına değil, emperyalist ülkelerle birlikte sahiptir. Üstelik bir değil, pek çok emperyalist ülke ve uluslararası emperyalist tekel Türkiye'nin ekonomisi ve politikası üzerinde söz sahibidir. Bu da, emperyalistler arası ve işbirlikçi tekelci güçler arası çıkar çatışmalarının ve sürtüşmelerinin doğrudan politik iktidara yansımaları demektir. Hükümet olmak için Türk Ordusunun, işbirlikçi tekelci sermayenin onayını almak yetmiyor. ABD ve Avrupa emperyalizminin de onayını almak gerekiyor. ABD'den onay almadan kurulmuş hükümet yoktur ve olmayacaktır. Kurulurken Sabancı ve pek çok işbirlikçi tekelin desteğini alan RP, hükümet kurmak için ABD'nin de onayını almak zorunda kaldı. Emperyalistler arası ve işbirlikçi tekelci sermaye arası çelişkiler öne çıkınca ve bu arada ordu sını sorunlar yaratınca, RP, yeniden ABD desteğini yenilemek zorunda gördü kendini. Ekonomik bunalım, politik bunalım ve devrimci halk hareketinin yarattığı **istikrarsızlık** emperyalist ülkeler ve emperyalist tekel arası çelişkilerin de etkisiyle yıkıcı boyutlar kazanacaktır.

Emperyalistler arası çelişkilerin ve sürtüşmelerin artması, işbirlikçi tekel arası çelişki ve sürtüşmelerin artması, işçi sınıfının ve devrimci güçlerin bunlardan birinin yanında saf tutmasını getirmez. Son dönemlerde, egemenler arası sürtüşmelerde taraf olmaya heveslenen yaygın bir reformist ve sol devrimci çevre öne çıktı. Bunlar, tekel arası çelişkilere ve çatışmalardan yararlanalım derken, aslında, emekçi kitleleri devrimci mücadeleden alıkoyarak, kapitalistlerin yararlandıkları bir durum yaratıyorlar. Egemenlerin kendi içlerindeki çelişki ve çatışmalardan yararlanmanın doğru proleter sınıf tutumunu, düşman birbirine düşmüşken, devrim ve iktidar mücadelesini yükseltmek, kapitalizmin köklerine sal-

dırı üstüne saldırı düzenlemektir. Egemen sınıfa karşı saldırı hedeflemeyen her politik hareket, egemen sınıfın **egemenliğine** girecektir.

DEMOKRASİ MÜCADELESİNİ DOĞRU ANLAMAK GEREK

Kapitalist üretim biçiminin egemen olduğu, sermaye temeline dayalı bir toplumda demokrasi mücadelesi ancak emekçi kitlelerin bir hedefi olabilir. Buradaki demokrasi, ancak bir **halk demokrasisi** olabilir. Demokrasi mücadelesi proletaryanın ne işine yarayacaktır. Proletarya kapitalizme karşı **doğrudan** saldırıya geçmek için demokrasi mücadelesinden yararlanır. Eğer demokrasi, kapitalist sınıfa karşı doğrudan bir saldırıya geçmeye yol açmayacaksa, böylesi bir demokrasi proletaryanın hiç bir işine yaramaz. Proletarya, demokrasi mücadelesini egemen kapitalist sınıfa karşı başlatır. Demokrasinin kazanılması için tekelci kapitalist sınıfın, iktidardan uzaklaştırılması ve **bütün iktidarı** emekçi kitlelere geçmesi zorunludur. Buradaki bütün iktidar, hem ekonomik iktidarı ve hem de politik iktidarı kapsar. O haldede demokrasi proletaryanın elinde bir araç ve silahtır. Proletaryanın amacı **Sosyalizmdir**. Demokrasi mücadelesi Sosyalizmle birlikte ele alınmadığı takdirde, emekçi kitlelerin kurtuluşuna hizmet etmeyeceği için proletaryanın hiç bir işine yaramaz. Bunun içindir ki, **Leninistler** nasıl ki, devrimle komünizmin bağımlı kuruyorsalar aynı biçimde **halk demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi**'nin de diyalektik bağımlı kuruyorlar. Proletarya öncü sınıf olarak tutarlı biricik devrimci sınıftır, demokrasi mücadelesini sonuna kadar götürecektir.

Türkiye'de halen proletaryanın halk demokrasisi mücadelesi hedefini sapuranlar ve sulandırılar var. Bunun en güncel kanıtı son dönemlerde ortaya çıkan "yurttaşlık" hareketleridir. Bir grup sol sanatçı, son dönemlerde açığa çıkan "çetelerin" üstüne gitmek ve geniş toplum kesimlerini harekete geçirmek için buldukları "**Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık**" kampanyası o biçime girdi ki, aynı tekelci güçlerden, en gerici burjuva güçlere kadar en geniş toplum kesimlerinin ortak eylemine dönüştü. Kampanya, kampanyayı başlatanların elinden çıktı, tekelci medyanın ve tekelci sermayenin eline geçti. Şimdi "**Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık**" kampanyasının öncülüğünü tekelci sermaye güçleri ve partileri çekiyor. Böylece geniş bir emekçi ve sol devrimci çevre, düşmanın oyuncağı haline geldi. Bunun temel nedeni, demokrasi mücadelesini sınıfsal özde ele almayıp, sınıflar üstü anlayış temelinde ele almaktır. Oysaki sınıflı toplumlarda ancak **sınıf demokrasisinden** sözedilebilir. Sınıf savaşı ilkesi bir tarafa bırakılırsa, o zaman, bu ya da şu tekelci grubun ya da burjuva politik gücün eklentisi ve oyuncağı olmak kaçınılmaz bir yazgı olur. Başka nedenler de var. Uzun süredir belli burjuva çevrelerle birlikte "çetelere" karşı eylem kampanyaları açan oportünist, reformist ve burjuva sendikacılar, yanlış iz üzerinde oldukları için, kendilerini sermaye güçlerinin ve burjuva güçlerin yanında buldular. Oysa ki, her tür çeteyi örgütleyen devletin ve tekelci sermayenin kendisidir. Bunun da ilerisinde ABD ve AT emperyalizmi sosyalist ülkeleri yıkmak için her çeşitten çeteyi kendisi ör-

gütlemiş, yönlendirmiş ve finanse etmiştir. Demek ki, mücadelemizin hedefi, kapitalist sınıfın kendisidir, emperyalizmdir, faşizmdir. Eğer mücadeleyi bu bütünlükte yürütmezlerse, o zaman emekçi sınıflar, düşmanına hizmet etmiş olurlar.

Demokrasi mücadelesinin ne kadar **burjuva çizgide** yürüldüğünün ilk örneğini ÖDP "**süplürge kampanyası**" ile verdi. Ardından, ÖDP, EP ve diğer sosyal reformist ve oportünistlerin de katıldığı "**Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık**" kampanyası ve son olarak da SİP'in başlattığı "**Şeriatı Ve Darbeyi Geçit Yok**" kampanyası, bütün bunlar devrimci proletaryanın kurtuluş mücadelesini saptırmak içindir. SİP aynı politik öze sahip olduğu devrik TKP, TIP ve TSİP geleneğini devam ettirecek, faşizmin devlet içinde bunca kurumlaşmasından sonra halen "**faşizme geçit yok**" sloganını tekrarlayıp duruyor. Tek fark, buna şeriat eklemesidir. Hem şeriatın özü olan İslam dini, devlet dini olarak iktidardadır ve hem de faşizmin iktidardır. Yani İspanya, 1936'daki gibi faşizm dışından iktidardaki Halk Cephesi güçlerini aşağıya emek için askeri ayaklanma içinde değildir. Türkiye'de faşizmin iktidardadır ve devlet biçiminde kitlelere ölüm yağdırıyor. Gerçek bu iken sanki faşizm iktidarda değilmiş gibi "geçit yok" sloganlarına sarılmak katıksız bir burjuva uşaklığıdır. Gerçek düşman tepemizde iken, halk kitlelerini hayali düşmanlara karşı harekete geçirmek, emekçi kitlelere yapılacak en büyük kötülüktür. Her kim ki işçi sınıfının sınıf mücadelesini yumuşatmaya ve doğru hedefinden saptırmaya kalkarsa, o, proletaryanın en büyük düşmanıdır.

Türkiye'nin bugünkü politik ve toplumsal gündemine oturan ve bir süre orada kalacak olan çete, mafya, tarikat, şeriat, darbe, hükümet bunalımı tartışma ve çatışmalarının temelinde yatan şey, sosyo-politik sistemin bunalımı ve çöküşüdür. Kapitalist sistem temellerinden derin bir sarsıntı içindedir, su üstüne çıkan olaylar bu derin sarsıntının sadece sonuçlarıdır. Oysaki kökleri ifaha dönülürte, kapitalizmin kendisine uzanıyor. Görünen ve görünmeyen düşman kökleriyle birlikte dinamitlenip hayata uçurulmadan, aynı sonuçlar daha yıkıcı biçimde toplumun karşısına çıkarılır. Devrimci mücadelenin sonuç vermesi için, devrimin egemen sınıfın, egemenliğine yönelmesi gerekiyor. Bir devrim mücadelesi ancak faşizme ve kapitalizme karşı mücadele temelinde verilirse, sonuç alıcı ve tutarlı olur. Proletarya politikalarını, politik kampanyalarını, eylem programını öyle net, açık ve devrimci proleter içerikte oluşturmalıdır ki, sonuçta, burjuvazi, onu kendi sınıf amaçları için kullanmasın. Egemen güçler, basın, TV, radyo ve kitle iletişim ve haberleşme olanaklarını öylesine etkin olarak kullanıyorlar ki, eğer politikalarını **kesin ve kalın çizgilerle** belirlemezsek, burjuvazi, söylediklerimizi emekçi sınıflara karşı kullanabilir. Egemen sınıf, yalnızca komünist çizgide, devrimci çizgide, kapitalizme karşı savaş çizgisinde verilen mücadeleleri ve politikaları kendi çıkarları için kullanamaz. Yalnızca **devrim ve komünizm** çizgisindeki sınıf mücadelesi, burjuva egemenliğini sonsuz olarak geçmişe gömecektir.

Uğur GÜNDÜZ

KARŞI-DEVİRİM CEPHESİNDE "SUSURLUK ÇATLAĞI" VE İZLENMESİ GEREKEN POLİTİKALAR!

Balıkesir'in Susurluk ilçesinde 3 Kasım akşamı meydana gelen bir "trafik kazası" birden bire toplumun ve egemen sınıfın gündemine oturdu. Bütün bir toplum haftalarca bu "kazayı" konuştu; bu kazayla yatıp kalktı. Sıradan bir "trafik kazası" olabileceğinden, üçü ölü biri sağ dört kişinin çıktığı otomobil-kamyon çarpışmasını bu denli önemli kılan neydi? Gerçekten burjuva faşist basın ve tv kanallarının ileri sürüp, topluma yutturmaya çalıştığı gibi "Polis-mafya-siyaset" üçgeninin kamyon altına giren otomobilden saçılması mıydı? Burjuva faşist basın ve TV kanallarına ve sol basının bir kısmına göre bu sorunun yanıtı öyleydi. Olayın, yani Susurluk ilçesi yolunda meydana gelen "kaza"dan sonraki gelişmelerin bu tür açıklanması kimilerine kolay ve hatta inandırıcı gelebilir ama bu tür bir açıklamayla yine de hiçbir şey açıklanmamış olur.

Çünkü, Türkiye'de Polis-mafya-devlet-ordu vb.vb. arasındaki ilişki ve iç içelik yeni bir olgu değildir. Araştırıldığında bu iç içeliğin köklerinin Cumhuriyetin kuruluşuna; hatta öncesine değin uzadığı görülecektir. TC devleti, tüm tarihi boyunca, kendi yasalarına sığdıramadığı şeylerin çoğunu "ipsiz-sapsız takımı"na yaptırmıştır ve bugün bu "ipsiz-sapsız takımı"nın adı "mafya" olmuştur. Osmanlı'dan devralınan bir miras olarak, devletin kendi yasalarına sığdıramadığı işleri bugün adına "mafya" denen bu "ipten kurtulmuşlar" a yaptırabilmesi için, elbette ki, polis-ordu-siyasetçi gibi devleti temsil edenlerin bunlarla ilişki içinde olması gerekiyordu. TC tarihi araştırıldığında ve daha derinlere inildiğinde bu işbirliğinin ya da birlikteliğin sayısız örneklerinin bulunacağı kesindir. TC tarihi, bu birlikteliğin, bu iç içeliğin tarihidir.

Bu tarihi gerçeği görmek ve kanıtlamak için bu kadar ileri gitmeye de gerek yok. Yakın tarihimiz, örneğin, 70'li yıllar ordu-sivil faşist-polis-mafya-siyasetçi ilişkisinin ve birlikteliğinin sayısız kalıntılarıyla doludur. 70'li yıllarda, bugün devletin tepesinde bulunan Süleyman Demirel'in sivil faşistlere nasıl arka çıktığı; pek çok toplu katliamın sivil faşist-polis-asker işbirliğiyle planlandığı ve uygulandığı; uyuşturucu madde ve beyaz kadın ticareti yapan mafyanın bunlarla birlikteliği; bizzat MHP'li faşist milletvekili ve senatörlerin uyuşturucu madde ticareti yaptığı vb. şeyler hafızalarda tazeliğini koruyor. Ve arşivlerde belgelerle kanıtlanmış durumda. Herşey bir yana, 16 Mart Katliamı, Maraş Katliamı, gibi toplu katliamların sivil faşist-polis-asker üçlüsü tarafından gerçekleştirildikleri; bunların arkasında ise siyasetçi-mafya ikilisinin olduğu artık günışığına çıkmıştır. Gerici faşist partiler sivil faşistlerle; sivil faşistler polis ve askerler; mafya ise bunların tümüyle her zaman iç içe olmuştur. Nasıl ki günümüzde ANAP, DYP, RP,

MHP, BBP gibi gerici faşist partiler, kimilerinin adına "ülküçü" denen o sivil faşist kadro ve kitle olmadan bir tek miting, bir tek toplantı düzenleyemezlerse, dün de, AP, MHP, MSP gibi gerici faşist partiler bu paramiliter faşist taban olmadan bir tek miting, bir tek toplantı düzenleyemezlerdi. Öyleyse, dün olduğu gibi bugün de sivil faşist kadroları gerici faşist partilerden ayırın; ortada parti denen şey kalmaz. Ama, düzenin siyasal partileriyle sivil faşist taban ilişkisi için geçerli olan şey, sivil faşist taban ile polis-asker ilişkisi için de geçerlidir. Demek oluyor ki, paramiliter faşist örgütlenmelerin arkasından polis-asker desteği çekildiğinde sivil faşist örgütlenmeler bir gün dahi ayakta kalamaz. Mafya ise bunların tümüne muhtaç; bunların tümü de mafyaya muhtaç. Biri olmazsa öteki olmaz; öteki olmazsa beriki ayakta durmaz. "Komünizmle Mücadele Dernekleri" nin açılıp yaygınlaştırıldığı 1960'lı yıllarla birlikte faşist partilerle, yani günlük deyimle, siyasetçilerle, o adına "ülküçü" denen paramiliter faşist güçler arasındaki birlik; bu ikincilerle polis-asker arasındaki iç içelik çok daha somut ve belirgin bir hal aldı.

Değinnmişken, devletin militarist örgütlerinin, ordu, polis, MIT gibi örgütlerin bir özelliğinin altını çizmek gerekiyor; Bu örgütlerden emekli olan subay, polis yada MIT'çi birisi hiçbir zaman kendini o teşkilattan kopmuş olarak hissetmez, kopmaz. O kurumların yöneticileri de emekli olanları kendilerinden ayrı düşmüş saymazlar. İlişkiler, şu veya bu biçimde, şu veya bu düzeyde sürer. Bu, elbette, genel olarak böyledir. Demek ki, yardımlaşma, bilgi alış-veriş emektirlikten sonra da sürer gider. Nitekim, Turgut Özal'ı yaralayan faşist, daha sonra kendisiyle yapılan bir röportajda, kendilerini emekli astsubayların eğittiğini ve bunun yaygın bir pratik olduğunu, emekli subay ve polislerin Özel Harp Dairesi gibi faşist kurumlarda görevli olduklarını itiraf etmiştir. Bu ilişki biçimi emekli olanların rütbeleri üstü doğru tirmandıkça daha bir gerçeklik halini alır.

Bu kısa açıklamalardan sonra bir gerçek iyice açığa çıkmış oluyor: Susurluk'ta 3 Kasım akşamı meydana gelen "trafik kazası"yla ortaya çıkan ilişkiler ağı Türkiye'nin egemen sınıfı, burjuva siyasetçileri, ordu, polis ve MIT'i için "yeni" ve "bilinmeyen" şeyler değildi. Tersine, hepsinin gırtlaklarına kadar etmiş oldukları bir ilişkiler ağıydı bu. Nitekim, "kaza"dan sonra kirli çamaşırların ortalığa saçılmasıyla hiçbir burjuva parti ve liderinin siyaset-mafya-polis üçgeni dışında kalmadığı görülmüştür. Öyleyse, nasıl oluyor da, sağına 70'li yılların MHP'li faşisti Yaşar Okuyan'ı; soluna aynı geçmişe sahip Ağah Oktay Güner'i; arkasına bir devrimcinin katili faşist Yaşar Dedelek'i alan Mesut Yılmaz; kendisi de katliamların sorumluluğunu taşıyan ve idam kararlarına

parmak kaldırmış biri olduğu halde birden bire "Temiz Adam" rolünü oynamaya başladı?

Bu sorunun yanıtını vermek gerekiyor. Bu, tüm gelişmelerdeki dikkat çekici durumdur. Ve belki de doğru sonuçlara varmanın anahtarı bu dikkat çekici durumun açıklanmasında; yani, sorunun doğru yanıtında bulunuyor. Bütün bu gelişmelerde dikkati çeken ve açıklanması gereken iki nokta daha var. Bunlardan birincisi; devletin bazı istihbarat kurumlarının yine devletin başka kurum ve kadroları hakkındaki uzun süreli bir bilgi-belge toplama çalışması yaptığı; bunun için birilerini izlediği, tüm faaliyetlerini belgelediği vb. İkincisi ise; uzun süreli bir çalışma sonucu toplanmış olan bilgi ve belgelerin bir yerden start almışçasına ya da düğmeye basılmışçasına ortaya dökülmeye başlanması... Üstelik, uzun süre bilgi ve belge toplanan taraf, elindeki kozları birden bire ve geliş güzel değil, son derece planlı ve sistemli ve kontrollü bir şekilde deşifre ediyor. Bu arada, bilgi ve belgelerin deşifre edilmesi için seçilen ve tercih edilen araçlar da önemli. Bunun için akla gelen ilk isim Doğu Perinçek'tir. İkincisi ve bunu takip eden isimler ise, Mesut Yılmaz ve burjuva faşist basının bir kısmı. Hasımın köşeye sıkıştırılmak üzere belge ve bilgilerin açıklanması için seçilen araçlar da olayın açıklanmasında bize yardımcı olacak olgulardır.

Bugün, yavaş yavaş, belli bir plan çerçevesinde, bazen Doğu Perinçek bazen Mesut Yılmaz ya da basın-yayın aracılığıyla sızdırılan bilgi ve belgelerin uzun bir hazırlık çalışması sonucu biriktirildiğinin pek çok kanıtı vardır. Bilgi ve belgelerin niteliği dahi bir kanıt oluşturuyor. Örneğin, Abdullah Çatlı denen faşist katil hakkında açıklanan bilgi ve belgeler, bu faşistin özellikle son bir iki yılının her anının izlendiğini anlatıyor. ABD'ye kimlerle gittiği, bir yattan ateş ettiği için yakalandığı, yurtdışına çıkarken havaalanından geri çevrildiği, bir düğüne kimlerle katılıp eğlendiği, ne gibi belgeler taşıdığı, iş ortaklıkları vb. vb. daha pek çok şey belgelenmiş durumda. En sonu, kimlerle hangi telefon görüşmesini yaptığı ve bu görüşmelerde neler konuştuğu da belgelenmiş durumda. Özer Çiller, Mehmet Ağar ve bu ekibe mensup diğer şahısların faaliyetleri de belgelenmiş durumda. Bu belgelerin bir kısmı açığa çıkarıldı; önemli bir kesiminin ise açıklamak üzere bekletildiğinden kuşku yoktur. Bunun için uygun bir zaman ve zemin kollarılmaktadır.

Devletin bir kısmının elinde biriktirilmiş tüm belge ve bilgilerin deşifre edilme biçimi de dikkati çeken ve altı çizilmesi gereken bir gelişmedir. Karşı-devrimciliği sosyalizm postuyla gizlemeye çalışan Doğu Perinçek'in "trafik kazası"ndan bir ay önce açıkladığı "MIT Raporu"nu saymazsak, toplumu şaşkına çeviri-

ren-bilgi ve belgeler "Susurluk kazası"ndan sonra ortaya dökülmeye başladı. Diğmeye basıldıktan ya da start alındıktan sonra Turgut Özal'a suikasttan Eşref Bitlis'in "uçak kazası"na; Uğur Mumcu'nun öldürülmesinden Tarık Ümit cinayetine kadar pek çok cinayet, suikast ve "faili meçhul" olayın dosyası tozlandıkları raflardan indirildi. Gasp, haraç, uyuşturucu madde kaçaklığı, kumarhane işleri ve kara para aklama yöntemleri, mafya bağlantıları, uluslararası ilişkiler vb. daha pek çok "kirli iş", içi kirli çamaşır dolu bir çuvalın başaşağı edilip boşaltılmasına benzer şekilde ortalığa saçıldı. "Başla işareti" ise, "Susurluk kazası"nda ölenlerden birinin Abdullah Çatlı olduğunun açıklanmasıyla verildi. Ama bu, sadece bir "başla" işaretiydi ve bu işaretle birlikte, birikmiş sular açılan ufak delikten bendi yıkarak akmaya başladı.

tüm bu somut gelişmelerden sonra artık bazı kesin sonuçlara varmak mümkün: Birincisi, "Susurluk kazası"nın çıbanı patlatan bir toplu iğne ucu olmaktan başka bir fonksiyonu yok. "Kaza" bir rastlantı sonucu ya da bir suikast ürünü olmuş olabilir; hiçbir önemi yok. Çıban, belli bir olgunluğa eriştiğinde şu veya bu vesileyle patlayacaktır. Bu anlamda "kaza"yı bir "rastlantı" saymak mümkün. Zira, "kaza" yerine bir cinayet, bir gasp olayı, bir deniz kazası vb. herhangi bir şey olabilir. İkincisi; devlet içinde, birbiriyle acımasız bir mücadeleye girişmiş, birbirini tasfiyeye kesin kararlı birden çok taraf vardır. Başka bir ifadeyle, devletin kurumları arasında ve her kurumun kendi içinde bir bölünme ortaya çıkmıştır. Taralardan birinin diğeri hakkında topladığı bilgi ve belgelerin niteliği; bilgi ve belgelerin gümsiğine çıkarılış biçimi ve yine bu bilgi ve belgelerin toplanmasında gösterilen titizlik ve çaba, çatışmanın ne kadar sert ve derin olduğunu anlatıyor. Bölünme, devletin en temel kurumları sayılabilecek MIT, Emniyet ve Orduyu kapsayacak kadar genişlemiş; birbirini fiziki olarak ortadan kaldıracak kadar derinleşip sertleşmiştir. Üçüncüsü; varmış bulduğumuz ikinci sonucun bir uzantısı olarak artık şunu rahatlıkla söyleyebiliriz: Doğu Perinçek, Mesut Yılmaz ve basın-yayın kuruluşlarının bir kısmı bu çalışmada, çatışmayı yöneten güçler tarafından öne sürülmüş piyon ve sözcülerden başka bir şey değildir. Sahnede görünenler, sahne arkasından oyunu yönetenlerin vereceği bilgi ve izin ölçüsünde ileri gidebilirler; bunun dışında kendi başlarına bir milim ilerleyecek bilgileri olmadığı gibi cesaretleri de yok. Elbette, Perinçek ve Yılmaz'ın öne çıkmaları ve kullandıkları üslup, yeri ve zamanı geldiğinde büyük bir önem kazanır. Örneğin, Perinçek'in, Türk Genel Kurmayını anti-Amerikanca ve yurtsever olarak yutturmaya çalışması ya da, M. Yılmaz'ın "temiz adam" rolüyle ileride, sermaye sınıfının onu bir seçenек olarak öne sürmesinin koşullarının hazırlanması gibi. Ama bunlar şimdilik ikincil etkenlerdir. Ve tam da bu nedenle üzerinde durmaya değmez.

BURJUVALARIN GİZLEDİĞİ GERÇEKLER...

Bu çatışmada, devletin bir kesimi yanında

yer alan bir kısım tekelci basın-TV gruplarına göre olay, sınırlı sayıda kişinin kişisel çıkar peşinde koşmasından ve bu amaca ulaşmak için bir takım "yasa-dışı" işlere karışmış olmalarından kaynaklanıyor. Böylece gelişmelerin nedenini bu şekilde göstermeye çalışanlara göre, "o bir avuç kişi" devlet mekanizmasının dışına çıkarıldığında tüm pislikler temizlenmiş olacak. Toplumun aldatmaya, gerçek nedenleri gizlemeye yönelik bu demagojinin kendini ele verdiği yer şurasıdır: İleri sürülen düşüncenin doğruluğu bir an için kabul edilse ve gereği yapılırsa, o zaman ortada ne Genelkurmay ne de Genelkurmay Başkanı kalır. Hatta, yıllar önce bu dünyadan göçmüş T. Özal gibi adamları mezarından kaldırıp yargının önüne çıkarmamız lazım. Çünkü, yine ortaya saçılan bilgi ve belgelerden anlaşılıyor ki, bu olaya bulaşmış devletin tek bir kurumunu dahi bulmak mümkün değil. Demek ki, şimdi adına "devlet-mafya-siyaset çetesi" denen şey tekil ya da kişisel değil, bir dönem için devletin izlediği politikanın bir ürünüdür. Zaten, bugün kurbanlık koyun gibi feda edilen kişilerin, örneğin Mehmet Ağar'ın vakt-i zamanındaki pervasızlığının dayanağı da bu değil miydi?

Oyleyse biz burjuva dünyasını kendi kuruntu ve demagojileriyle başaşağı bırakıp gerçek nedenleri ortaya koyma işine girişebiliriz. İşçilerle ve bugün birbirine savaş açmış görünen karşı-devrim cephesinin birbiri hakkında yazdıklarının satır aralarında söylenenlerle başlayabiliriz. Açıkça ifade edilmese de söylenen şu: bugün "çete" diye adlandırılan devlet örgütlenmesinin tarihi 1980'lerin sonlarına, hatta ortalarına uzanıyor ve bu örgütlenmeden Cumhurbaşkanı, Başbakan ve Genelkurmay da dahil "tepedeki" tüm kadroların haberi-ona-yı var. Bu çok net bir durumdur. Örneğin, Özal'a suikastın ardında bu "çete"nin varlığının bizzat Özal tarafından görüldüğü, yine Özal'ın büyük kardeşi tarafından açıklandı, MIT ve öteki istihbarat servislerinin cezaevlerindeki faşistlere işbirliği teklif ettiği, yine faşist militanlar tarafından açıklandı. Bunun gibi, burada saymaya gerek görmediğimiz daha pek çok somut bilgi. Bütün bunların özeti şu oluyor: Devlet, geçmişinden miras aldığı geleceğine uygun olarak, katil, serseri vb. unsurları içeren yeni bir organizasyon hazırlığı yapıyordu. Bu hazırlık, devletin elinde bu tip örgütlerin olmadığı, daha önce bu tip yöntemlere başvurmadığı anlamına gelmiyordu. Aksine, yazımızın başında da belirttik, TC, uzak ve yakın geçmişinde bu tip örgütlenme ve yöntemlerle sık sık başvurmuştu. Şimdi olup-biten ise, eldekilerin yanına ek, yeni bir organizasyonun yaratılmasıydı. Sınıf mücadelesinin koşulları egemen sınıfa ve onun resmi bir ifadesi olan TC'ye bunu dayatıyordu. İçinde polis, asker, mafyanın, siyasetçinin, kiralık katil eskisi faşistlerin yer alacağı ve devletin tüm maddi-tekni, yasal ve yasadışı olanaklarıyla desteklenecek bir organizasyon, egemen sınıf için bir ihtiyaç haline gelmişti. İhtiyaç, harekete geçmenin ilk temel koşuludur. Ve böyle bir organizasyonu ihtiyaç haline getiren sınıf mücadelesinin koşullarıydı.

Peki nedir bu koşullar? Bizi, bu ihtiyacın zorunluluğunu anlamaya götüreceğ şey, söz konusu dönemde, yani 1980'lerin ikinci yarısı ve sonlarının siyasal-ekonomik koşullarının doğru bir çözümlemesidir. Zira, tam da bu dönem, bugün adına "çete" denen örgütlenmenin temellerinin atıldığı yıllardır. Bu döneme damgasını vuran gelişmelerin çok kısa bir özeti ortaya koyarsak şunu görürüz: 1) 12 Eylül faşizmi döneminde, büyük bir terör altında üretmelerinin düşürülmesine ve örgütlerinin dağıtılmasına ses çıkaramayan işçi ve memurlar yavaş yavaş hareketlenmeye başlamışlardı. 2) Bunun sonucu olarak ilk grev hareketleri görünmeye başladı ve grev eylemi yükseliş-gizgisine girdi. 3) Öğrenci gençlik, yıllar boyu çok gizli ve dar çevrelerde yürüttüğü devrimci faaliyetini daha-şaçıktan ve yasal araçlara başvurarak arttırmaya başlamıştı. 4) Devrimci illegal örgütler tekrar bir toparlanma ve canlanma sürecine girmişti. 5) Tam da bu dönemde işçilerin "barışçıl" gösteriler biçiminde de olsa yüzbinlerle sokağa çıkması, egemen sınıfın, kendisini nasıl bir tehlikenin beklediğini kavramasına yetti. 6) Tekelci Kapitalizmin yeni bir krizi artık kapıdaydı. 7) Tüm bunlardan daha önemli si ve tüm bu gelişmeleri besleyen Kürt Halkının ulusal-sınıfsal içerikli hareketi, gerilla hareketi bastırılmak şöyle dursun, her geçen gün daha da geliyordu. Kısacası, Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da güçlü dinamiklere ve sağlam köklere sahip bir devrim hareketi hızlanarak geliyordu.

Egemen sınıf olarak tekelci sermaye ve onun politik zor aygıtı olarak devlet, gelişen devrim hareketine gerici bir iç savaşla yanıt vermek ve onu daha kundaktayken boğmak gerektiğini anlamakta gecikmedi. Azımsanmayacak bir tarihsel, siyasal birikimi ve yakın geçmişin dersleri kendisini bekleyen tehlikeyi sezmesinde ona bir hayli yardımcı oldu. Kolları sıvadı ve hazırlıklara girişti. Yasal düzenlemelerini yaptı (Sansür-Sürgün yasası, Teritorival Savunma Yasası, Polisin yetkilerini genişleten yasalar vb. anımsansın). Ordu ve polisi, sadece yasal düzenlemelerle değil, maddi-tekni ve kadro bakımından da güçlendirdi, yeniden düzenledi. Basın-TV kanalları ve gerici-faşist partiler, diğ burjuva partiler vb. güç ve örgütler Genelkurmayın emir ve telkinleriyle Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da gelişen devrim hareketine karşı yek vücut oldular. İki ülkenin devrimi karşısında tavır almak söz konusu olduğunda SHP'sinden (bugünkü CHP'si) MHP'sine kadar burjuva sınıfın tüm partileri aralarındaki çelişki ve çatışmaları bir kenara bıraktılar. Sözü kısası, iki ülkede gelişen devrim (ki Kürdistan devrimin gelişme ve yayılma hızı Türkiye devrimiyle kıyaslanmayacak ölçüde yüksekti, karşısında birleşmiş bir karşı-devrim cephesi yaratarak yol alıyordu. Yine de, saydığımız hazırlık ve örgütlenmelerin bir ayığı eksik kalıyordu. TC, özellikle gerilla hareketine ve illegal devrimci örgütlere karşı mücadeleyi salt düzenli-yasal militarist örgütlerine dayanarak yürütemeyeceğini, bunun için adına "gayri nizami" yani düzensiz dedikleri örgütlenmelere başvurmak gerektiğini biliyordu. Bu, sadece

gerilla hareketine ve illegal devrimci örgütlere karşı mücadele için değil, toplumu cinayet ve infazlarla terörize etmek, yıldırım ve böylece devrimci örgütlere desteğini kesmek için de gereklidir. Bunun için gerekli olan altyapıyı "Özel Harp Dairesi", "Terörle mücadele timleri", "Özel hareket timleri" gibi birimler sağlıyordu. Geriye, buradan seçilecek elemanların sivil-faşistler ve mafya ile takviye edilmesiyle yeni bir organizasyona gitmek kalıyordu. Cumhurbaşkanı'ndan Genelkurmay'ına kadar tüm kilit birimlerin bilgisi dahilinde;

Çeteler devlet tarafından kurulmuştur ve Milli Güvenlik Kurulu'ndan bağımsız değildir.

de; MHP'sinden SHP'sine tüm burjuva partilerin bulaştığı yeni organizasyon işte bu şekilde gerçekleşti. Bugün adına "çete" denen bu cinayet şebekesinden İnönü'den Türkeş'ine; Mesut Yılmaz'ından Erbakan'ına kadar hepsinin haberi vardı. Elbette, aynı şey burjuva basın, TV organları yani basın-yayın tekelleri için de söz konusudur. Egemen sınıf, hazırlıklarını yaptıktan sonra, işçi sınıfı, emekçi halk ve Kürt Halkına karşı ilan edilmemiş, gerçi iç savaşını gizlice ve sinsi bir şekilde başlattı.

Şimdi, bu saptamamızı pekiştirecek olan, bir başka gelişmeyi aktarmanın zamanı. Elimizde "Birinci Uluslararası Gözaltında Kayıplar Kurultayı" isimli bir kitap var. Bu çalışmayı yapanlar, 1980'den, 1996'ya kadar göz altında kaybedilen kişilerin listesini yapmış. Rakamlar şöyle: 1980-84 arası birer ikişer kişilik gözaltında kaybetme, 1984'ten 1989'a kadar söz konusu olmuyor. Gözaltında kaybetme, 1989'da iki kişiyle başlıyor, 1990'da yine iki kişiyle devam ediyor. Bu yıllar, devletin henüz hazırlık yıllarıdır. Gözaltında kaybedilenlerin sayısı, hazırlıkların bir ölçüde tamamlandığı 1991'de beşe çıkıyor. 1992'de yedi kişiye ulaşıyor. 1993'te büyük bir artışla, gözaltında kaybedilenlerin sayısı 34 kişiye ulaşılıyor. 1994'te ise gözaltında kaybetme politikası tam bir vahşet ve gözü dönmüştükle uygulanıyor. O yıl gözaltında kaybedilenlerin bilinen sayısı 129 kişi oluyor. Bir yıl sonra bu yöntemle katledilenlerin sayısı 61 ; 1996'da Mayıs ayına kadar gözaltında kaybedilenlerin sayısı 7 kişi oluyor. Bu rakamların artış eğilimi ile devletin iç savaş hazırlık ve gelişen iç savaş başlatma yılları arasındaki büyük paralellik bugün "devlet çetesi" adı verilen organizasyonun ne işe yaradığını, hangi amaçlarla ve kimler tarafından oluşturulduğunu söze gerek bırakmayacak bir netlikle açıklıyor. Kaldı ki, yukarıda verdiğimiz rakamlar sadece İnsan Hakları Derneği'ne yapılan başvuruları kapsamaktadır; dolayısıyla, gözaltında kaybedilenlerin özellikle Kürdistan'da çok daha fazla sayıda olması mümkündür. Bu rakamlar tüm gözaltı kayıplarını kapsıyor olsa bile, yine de, 91'den bu yana gerici

burjuva iç savaşın şiddetini ve bu süreçte devletin katlettiklerini göstermekten bir hayli uzaktır. Örneğin, yerinde infazlar; Sivas ve Gazi Mahallesi'nde katledilenler; 12 Temmuz 91'de, 17 Nisan 92'de vb. pek çok toplu katliamda öldürülenler, dağda katledilen gerilla ve Kürt köylüler burada anılmış değil henüz. Bunlar da anıldığında, burjuva gerici iç savaşın şiddeti, karşı-devrimin terörü bir parça olsun anlaşılır. Devlet, işte bu gerici iç savaş, ordu, polis, korucu ordusu yanında özel operasyonlar için oluşturduğu, içinde katliamcı polis, subay, sivil-faşist, mafya ve aşiret üyelerinin yer aldığı özel birimlerle yürüttü. Katil sürülerinin bizzat devlet tarafından organize edilip maddi-teknik olanaklarla donatılması hazırlığının toplu katliamların hemen öncesine rastlaması; hazırlıkların bitmesiyle katliam tarihlerinin üst üste çakışması "Susurluk kazası"nda gün ışığına çıkarılan "polis-mafya-siyaset" üçgeninin ne işe yaradığını ve kimlerce oluşturulduğunu anlatıyor. Demek ki, orta yerde devletin bilgisi dışında ve devlete rağmen oluşmuş herhangi bir oluşum yok. Aksine, devletin kendi elleriyle, maddi-teknik ve kadro olanaklarıyla oluşturduğu ve özel operasyonlar da kullandığı oluşum ya da oluşumlar vardır.

Burada bir parantez açarak "kontr-gerilla" kavramına açıklık getirmek gerekiyor. Özellikle sol siyasal akımlar tarafından kullanılan bu kavram Türkiye'de ilk defa 12 Mart 1971'de yapılan sorgulamalara ilişkin olarak ortaya atılmıştır. İddia sahiplerine göre, devlet içinde, devlete rağmen ve devletin bilgisi dışında bir örgütlenme vardır ve işkencelerin, sabotajların, suikastların vb. eylemlerin gerçek fail ve planlayıcısı işte bu örgütlenmedir. Kelime anlamı "gerilla karşıtı" olan bu kavramla nitelenen örgütlenme yine, iddia sahiplerine göre devlet içindeki gizli örgütlenmedir ve başına buyruk hareket eden bir yapıdır. Dolayısıyla, buradan çıkartılacak sonuç çok basit oluyor: Bütün kötülükler, askeri darbe ortamı, işkence, suikast ve sabotajlar bu gizli örgütlenme, yani kontr-gerilla tarafından yapıldığına göre, yapılacak iş, işte bu örgütlenmenin dağıtılması

dır. "Kontr-gerilla dağıtılsın" ya da "Kahrolsuz kontr-gerilla" istemlerinin sloganlarının mantığı budur. Tabii, bu arada devlet bilerek/bilmeden, tüm kötülük ve günahlardan arındırılıp temize çıkartılmış oluyor. Oysa, buraya kadar anlattıklarımızdan görmüş bulunuyoruz ki, devlet içinde, devletin bilgisi dışında ve devlete rağmen oluşmuş hiç bir birim örgüt vb. yoktur. Demek ki, bugüne kadar kullanıldığı anlamıyla kontr-gerilla kavramı bir safsata ve yığınların devlet hakkındaki bilincini bulandırmaya yönelik bir aldatmacadır. Türkiye'de eğer bir kontr-gerilladan söz edilecekse, bu bizzat devletin kendisidir., devletin silahlı güçleridir, Özel Harp Dairesidir; Özel Hareket timleridir; Terörle Mücadele timleridir, kısacası ordudur, polistir. Bu gerçekler nedeniyle, "kontr-gerilla dağıtılsın" istemi, "devlet dağıtılsın" istemi gibi boş, anlamsız, yığınların bilincini bulandıran bir safsatadır. Ama modaya kapılmaya pek yatkın olan Türkiye'nin sol siyasal akımları "kontr-gerilla" gibi "gladio" kavramını da çok çabuk benimsedi.

DEVLET HEDEFİNE ULAŞAMAYINCA...

Buraya kadar anlattıklarımızdan görmüş bulunuyoruz ki, egemen sınıf, elindeki bütün zor aygıtlarını büyük bir uyum içerisinde harekete geçirerek, işçi, emekçi yığınlarla ezilen Kürt Halkına karşı başlattığı burjuva iç savaşta kısa sürede sonuç almaya çalışmıştır. Bunun için, elinde her zaman hazır bulundurduğu ordu, polis, MİT, Özel Harp Dairesi gibi kurumların yanısıra ve onların denetiminde sivil-faşist güçleri, devlet yanlısı aşiretleri ve mafyayı da devreye sokmuştur. Bu son saydıklarımızı, yani paramiliter faşist güçleri organize bir savaş katmak, tarihen uzanıp gelen miras sayesinde, kısa süreli bir hazırlıktan sonra kolay oldu.

Fakat tekeleci sermayenin ve onun zor aygıtı olan faşist devletin hazırlıkları bundan ibaret değildi. Daha doğru bir ifade ile, gelişen devrim hareketinin yaratmış olduğu birleşmiş karşı-devrimin tablosu henüz eksik. Bu tabloyu tamamlamak için gerici faşist burjuva basının ve tüm düzen partilerinin de karşı-devrim saflarındaki yerine işaret etmek gerekiyor.

Yukarıda saydığımız güçler, askeri alanla ilgiliydi. Ama savaşı, hele de bir iç savaşı kazanmak için politik ve propaganda anlamında da hazırlıklı olmak gerekiyordu. Gerici-faşist burjuva basın karşı-devrim cephesindeki yerini almaya dünden razı ve hazırlıktı. Tekelci basın patronlarıyla Genelkurmay'ın yaptığı bir toplantı bu sorunu çözmeye yetti. Geriye, düzen partilerinin gerici iç savaşa tam desteğinin sağlanması kalıyordu. Gerçek yürütme ve yasma gücü olarak Genelkurmay'ın bir azarı parti genel başkanlarının hizaya gelmesi için yetmişti. Böylece karşı-devrim cephesinin tüm parçaları, aralarındaki çelişki ve çatışmaları bir kenara bırakarak Türkiye ve Kürdistan devrimine karşı yekvücut olmuşlardı. 1990'ın başında meydana gelmiş bu tabloyu anımsayıp akılda tutmak, bugün meydana gelmiş bulunan parçalanmayı görüp kavramak açısından önemlidir.

Karşı-devrimin tüm güçleri, tekelci sermaye ve Genelkurmay tarafından hizaya sokulduktan sonra, gerici-burjuva iç savaş en sinsi ve alçakça yöntemlerle, dozu giderek artan bir şekilde başlatıldı. Bu savaşta, devletin kullandığı tank, top, uçak, helikopter gibi en ağır silahlardan en hafifine kadar savaş araçları; köy boşaltma, gıda ambargosundan, toplu katliam ve adam kaçırp öldürme yöntemleri savaş şiddetini ve vahşetini anlatmaya yeter. Çıplak gözle görülebilen bu somut olgular üzerinde durmayacağız. Altını çizmek istediğimiz nokta şu: Devlet, bu en otoriter araç ve en aşağılık yöntemlerle kısa sürede bir zafer elde etmeyi amaçlıyordu. Başlatmış olduğu gerici iç savaşta kısa sürede sonuç almak ve savaşı fazla uzatmamak onun için yaşamsal bir sorundu. Zira, burjuva iç savaş, toplumda derin köklere sahip değildi ve tam da bu nedenle dayanıksızdı. Egemen sınıfın ve onun zor aygıtı olarak faşist devletin, belli bir hazırlıktan sonra tüm kurum ve kuvvetlerini savasa seferber etmesinin nedeni budur.

Devletin planı tutmadı. Kürt Halkı, üstüne bindirilen yeni acıların etkisiyle savaşa daha fazla sarıldı. Gerillanın gücü onbinleri aştı. Önceleri, gerillayı dolaylı yoldan ve gizlice destekleyen yoksul Kürt Halkı doğrudan ve korkusuzca desteğe başladı. Serhuldanları başlattı, yerel ayaklanmalara başvurdu. Türkiye işçi ve emekçileri ise karşı-devrimin terörüne kitlesel gösterilerle, fabrika işgalleriyle, grevlerle, çatışmalarla, yerel ayaklanmalarla ve en son Gazi ayaklanması ve 96 1 Mayısıyla yanıt verdi. İlegal devrimci örgütler, toplu tutuklamalara, toplu katliamlara, gözaltında kayıp ve açık infazlara rağmen sindirilemedi; faaliyetlerine devam ettiler. Devrimci tutsaklar, eşi görülmemiş saldırı ve katliamlara direnişlerle, açlık grevleri ve Ölüm Oruçlarıyla yanıt verdiler. Kısacası, her iki ülke devriminin gelişmesi, karşı-devrimin yoğun ateşi altında derinlemesine ve genişlemesine devam etti.

Devrimin bir türlü ezilememesi ve gerici iç savaşın planlanan süreden fazla uzaması, aralarındaki çelişki ve çıkar çatışmaları yapay olarak dondurulmuş karşı-devrim cephesinin fark-

lı güçleri arasındaki görüş ayrılıklarını derinleştirdi. Gerici iç savaşın başta hesaplanmayan etkileri ortaya çıkmaya başladı. Kürdistan devrimine karşı oluşturulan ve tümü de katil sürülerinin bir araya gelmesini ifade eden "Özel Harekât Timleri" tam bir cinayet ve adi suç çetelerine dönüştü. Savaşın uzamasıyla, ideolojik ve kültürel yönden kişisel çıkar için suç işleme-ye yatkın özel tim polisleri, güç, olanak ve cinayet işlemekteki yeteneklerini kişisel çıkarları için kullanmaya başladılar. Haraç, gasp, fidye, uyuşturucu madde kaçakçılığı vb. yollarla kişisel servet edinme peşine düştüler. Maddi-tek-nik, yasal olanaklar ve cinayet işlemekteki hünerleri bu iş için yeterli sermayeydi onlar için. Ve, özel timler için geçerli olan şey, korucu aşiretleri; para ve mal-mülk tarafından baştan çıkarılmaya dünden hazır ordu mensupları; dolar ve şaşalı yaşamın çekiciliğine bir an bile karşı koyamayacak durumdaki burjuva siyaset erbabları ve sivil-faşistler için çok daha geçerliydi.

Bundan neredeyse yüz elli yıl önce Marx, Louis Bonaparte hakkında "bir kadereci olarak, insanın, özellikle de askerin karşı duramayacağı bazı üstünlükler olduğuna inanmıştı. Bu güçler arasında en başta puro ve şampanyayı, soğuk kümes hayvanları etlerini ve sarımsaklı sucukları sayıyordu" diye yazar. Marx'ın Louis Bonaparte'a ilişkin gözlemi aslında tüm burjuva dünyası için ve bugün için de geçerlidir. Bir farkla: Askeri bürokratik mekanizmanın korkunç büyümesi sonucu askerlerin yanına polisleri, siyasetçileri, sivil-faşistleri, aşiret reislerini vb. katmak ve Marx'ın saydığı şeylerin yerine dolar, lüks arabaları, uyuşturucu madde kaçakçılığı, beyaz kadın ticareti, nükleer madde kaçakçılığını; ilişkilerin uluslararası boyutunu geçirmek gerekir. Burjuva dünyasının bu üstün güçlerin yukarıda saydığımız gruplardan herhangi bir unsurunun karşı durabileceğini, bu üstün güçlerin, cazibesinden kendini koruyabileceğini düşünmek büyük bir safdillik olur. Ve uzayan iç savaş sayesinde ellerinde bulundukları askeri gücün gerçek iktidar kaynağı olduğunu; bu iktidar kaynağıyla çekiciliğine karşı durulamayacak şeylerin elde edilebileceğini görenler, hızla ve büyük bir pervasızlıkla; gözü dönmürlük ve aklıla cüzdanlarını şişirecek işlere yöneldiler.

İyi de, bu sadece toplumsal ve kültürel değil; aynı zamanda devlet kurumlarının ve siyasal dokunun da bir çürümesiydi. Çürüme, bir anafor gibi devletin tüm katlarını içine almaya başlamıştı. Bulaşıcı bir hastalık gibi, ordu, polis, siyaset, aşiret vb. her tarafa kısa bir sürede sirayet etti. Dün, Türkiye ve Kürdistan devrimini ezmek için silahlandırılıp teçhizatlandırılanlar, bugün, bu amaçtan uzaklaşmış, kişisel çıkar edinme derdine düşmüştür. Şüphesiz, meydana geliş amacından uzaklaşmış kurum ve kişilerle bir iç savaşın kazanılamayacağını kavrayacak bir bilince, egemen sınıfın yönetim kadrolarında vardı. Egemenliğin temel dayanakları haline gelmiş olan ordu, polis, özel harekât timi vb. kurumlardaki ciddi bozulma, çürüme ve yozlaşma doğaldır ki, kendini hâlâ

burjuva egemenliğin güvencesi olarak gören kurum ve kadrolarda ciddi endişelere yol açtı. Fakat, öte yandan, silahlarla teçhizatlandırılmış, örgütlü davranış öğrenmiş, devletin bir kısım olanaklarını ele geçirmiş ve tüm bunların sonucu olarak kendi güçlerinin bilincine varmış olan güçleri dizginlemek, kontrol altına almak giderek olanaksız hale gelmeye başladı. Bu, nesnel ve bir anlamda kaçınılmaz bir süreçti. Uzayan gerici-burjuva iç savaşın karşı-devrim saflarında bu tür bozulmalara, yozlaşma ve çürümelere yol açması olgusuna, değişik düzeylerde olmak üzere tarihte sıkça rastlanmıştır.

Bütün bu gelişmeler ordusundan, polisine; aşiretinden burjuva partilerine; basınından TV kanallarına kadar kısa bir süre önce yekvücut olan karşı-devrim cephesinin bölünmesine, parçalanmasına, geçici olarak bir yana attıkları çelişki ve çıkar çatışmalarının derinleşmesine yol açtı. Türkiye ve Kürdistan devriminin direnci ona çarpan karşı-devrim cephesinin çatlaklarını gün ışığına çıkarıp derinleştirmiştir. Devletin en temel kurumları şöyle ya da böyle; şu ya da bu nedenle bölünmüştür. Fakat bu bölünme, burjuvaziye güven duygularıyla dolu kimi safdillerin sandığı gibi "barış yanlılarıyla savaş yanlıları" arasındaki bir bölünme ya da "şahinlerle güvercinler" arasındaki bir çatışma değildir. Karşı-devrim cephesinde böylesi kanatların olduğu söylemi merhum TKP'den günümüz reformistlerine kalan bir mirastır. Gerçekte, karşı-devrim cephesinde böylesi saflaşmaları böylesi gruplaşmalar olmadığı daha yakın zamana kadar basın tekellerinden Genelkurmay'a kadar tüm kurum ve kadroların kan denizinde yüzmelerinden bellidir. Bu gerçek bu gün de değişmiş değildir. Burada, karşı-devrim cephesinin sinsi bir unsuru olarak Doğu Perinçek'in rolünün altını çizmek gerekiyor. Doğu Perinçek Türkiye Kürdistan devriminin direnci sonucu devlette meydana gelen bölünme, bozuma ve çürümeden yine devlet lehine bir sonuç elde edebilmek için TKP'den miras kalan ayrıma benzer bir şekilde bölünen taraflardan birinin "Genelkurmay ve MİT'in bir kesiminin" anti-amerikancı, anti-empyelist olduğunu yutturmaya ve böylece emekçi yığınların gücünü karşı-devrimin bu cephesine yedeklemeye çalışmaktadır. Karşı-devrim cephesinin farklı kesimleri arasındaki bu çatışmada bir tarafın yanında yer almak ya da nesnel olarak dahi olsa bu anlama gelecek bir pratik içine girmek Doğu Perinçek'in oyununa gelmek anlamına gelecektir. Devrim güçleri, bu çatışmada karşı-devrim cephesinin taraflarından birinin yanında yer alamazlar. Çünkü, gerçekte karşı-devrim cephesinin bütün tarafları Türkiye ve Kürdistan devriminin kan içinde boğulmasını istemekte, ve hiç şüphe yok, ellerine fırsat geçtiğinde bunu gerçekleştirmekten geri durmayacaklar. Burjuva egemenlik sistemine ciddi zararlar veriyorlar diye birilerini tasfiye etmeye çalışanların yanında yer almak devrim güçlerinin işi olamaz. Muhtemeldir ki, devlet içindeki bu bölünme kanlı çatışmalar pahasına birilerinin tasfiyesiyle sonuçlanacaktır. TC'nin

tarihini bilenler bu tasfiyenin biçim ve yöntemlerini kavramakta pek zorlanmayacaklardır.

Öte yandan, bu olaydan faydalanmak adına "Katiller yargılsın", "Operasyonlar açıklansın", "Kirliliğe ortaya çıkarılsın", "Hesap sorulsun" gibi sloganları öne çıkararak liberal burjuva muhalefet düzeyinde kalmak illegal devrimci örgütlerin işi olamaz. ÖDP, daha ilk günlerden itibaren sifon çekmeyle, süpürmeyle ve sınır kapısı bekçiliğiyle Doğu Perinçek'in kulvarında; ama yeteneksizlik ve cesaretsizliğinden dolayı ondan çok daha gerilerde yerini almıştır. Ne yazık ki, liberal burjuva muhalefetin etki alanından bir türlü kurtulamayan bir takım devrimci örgütler de, "1000 operasyon açıklansın", "Sorumlular yargılsın", "Kayıplar, infazlar, faili meçhuller açıklansın" sloganlarıyla liberal burjuva muhalefet düzlemine kaymışlardır. Devrimci bir hareketin bu sloganlarla gidebileceği en ileri nokta liberal burjuva muhalefetin biraz solu olabilir. Yine bu sloganlarla emekçi yığınlar gösterilebilecek en ileri alternatif, "Temiz toplum", "demokratik düzen"dir; ilerisi olamaz. Bu sloganları öne sürerler; bu sloganlar etrafında bir toplumsal hareket yaratmak isteyenlerin "bu kirlilik, çürümüşlük, düzenin kendi iç dinamikleriyle temizlenemez. Bunları ancak, ezilen ve sömürülen yığınların yürüttüğü birleşik devrimci kuvvet temizleyebilir" demeleri kendilerini liberal burjuva muhalefet konumundan kurtarmıyor. Böyle söylemekle, emekçi yığınlar bu bilinci götürmekle en fazla, ücretli kölelik düzeni aynı kalmak üzere, düzenin "pisliklerini" "birleşik devrimci kuvvetler"e temizletmiş olursunuz, o kadar.

NE YAPMALI?

Karşı-devrim cephesindeki bu çatlağın, bölünme ve çatışmanın Türkiye ve Kürdistan devriminin kararlı ilerleyişi sonucu uzayan gerici-burjuva iş savaşı bir ürünü olduğunu görmüş olduk. "Sifon çekmek" "süpürmek" ve "sınır bekçiliği" ile meşgul ÖDP'yi; "Temiz toplum" peşindeki kitle örgütlerini bir yana bırakırsak, son gelişmelerin gerçek neden ve boyutlarının bilincine varamayan sol devrimci örgütler de, attıkları slogan ve önerdikleri pratikle liberal burjuva muhalefetin biraz solundan daha öteye gidemediler. Bu gerçek, illegal devrimci örgütlerin bir trajedisidir. Öyle bir trajedi ki, bir yandan elde silah, büyük bedeller ödeyerek devrimci değerler yaratılırken, öte yandan politikada gece-gündüz saldırdıkları ÖDP'nin yanına, reformizmin çukuruna düşmektedirler. Elbette, buna yol açan, üç ağaçlık ormanda yollarını şaşırmalarına sebep olan şey, devrimci bir teorinin yol göstericiliğinden yoksun olmalarıdır. Devrimci bir teorinin yolu aydınlatan gücünden yoksun olunca, kaçınılmaz bir biçimde, el yordamıyla yol almaya, sağa-sola çarparak, kafa-göz kırarak ilerlemeye çalışıyorlar. Böyle olunca, sınıf mücadelesinin karmaşık sorunlarıyla boğuşurken, çoğu kez, farkında olmadan, kendilerini ÖDP-EP gibi reformistlerin yanında buluyorlar. Tıpkı, "Susurluk Kazası" sonrası olduğu gibi.

Devrimci bir teorinin yol gösterici gücünden yoksun illegal devrimci örgütlerin talihsiz-

liği, Türkiye ve Kürdistan'da olgunlaşmış olan devrimci koşulları, gerici burjuva iç savaşı ve bugün burjuva egemenlik sisteminin toplumsal, siyasal, kültürel dokusunda meydana gelen bozulma, çürüme ve çözülmeye yol açanın bizzat bu iki somut olgu olduğunu kavrayamamalarıdır. Başka bir ifade ile; artık egemen sınıfın da kabul ettiği ve şimdi kendilerinin sıkça sözünü ettikleri bozulma, çürüme, yozlaşma vb. gelişmelere yol açan olgunun iki ülke devrimini olduğunu görmemeleridir. Bu, o kadar öyledir ki, devrimin yakın bir geleceğin sorunu olduğunu, avuçlarımızın içinde bulunduğunu söyleyen Leninistlere "hani nerede!" diyecek kadar umutsuzlar; "Siz hayal görüyorsunuz" diyecek kadar devrimi bilinmez bir tarihin sorunu olarak görüyorlar. Toplumun içinde bulunduğu ekonomik-siyasal koşulların karakterini kavramaktan bu kadar uzak; devrimin ve toplumsal kurtuluşun geleceğinden bu kadar umutsuz olanların "Susurluk Kazası"ndan sonra ÖDP-EP ve hatta CHP ile "Demokratik Türkiye", "Temiz toplum" hedeflerinde birleşmeme-i için geriye hangi nedenler kalıyor ki? Ve elbette ki, reformizmle bu hedeflerde birleşikten sonra böyle örgütlerin ağzındaki "devrim" sözcüğü arada-sırada iman tazelemeye yarayan bir "amentü"den öteye bir anlam taşımıyor.

Türkiye ve K.Kürdistan bir halk devriminin maddi koşullarının olgunlaştığı iki ülkedir. Böyle devrimci koşullarda devrimci kalabilmenin ilk koşulu, devrimin en temel sorunu olarak, iktidar sorununu ele almak, bu devrimi çabuklaştırmanın araç ve yöntemlerini ortaya koymaktır. İktidar sorununu pratik bir mesele olarak ele almak, illegal devrimci örgütleri, içine düştükleri trajik durumdan kurtaracak olan yaklaşımdır aynı zamanda. "Susurluk Kazası"ndan sonra -ve esasında ondan önce de izlenmesi gereken politika, sistemin karşılaştığı bu sorunlara yol açan devrimi hızlandırmaktır. Bugün, faşist devlet içinde çatışan iki taraftan birinin paralelini; "Demokratik Türkiye" isteyen ÖDP-EP'in çizgisine düşmekten sakınmanın tek yolu budur. Egemen sınıfın farklı kesimleri arasındaki çatışma ve çelişkiden yararlanmak adına, isteyerek ya da istemeyerek olsun, taraflardan birinin paraleline düşmek, devrim davasına verilebilecek en büyük zarardır. Elbette, devrim güçleri egemen sınıf arasındaki çelişkiden yararlanabilir; hatta yararlanmalıdır da. Ama bunu, taraflardan birinin yanında yer alarak ya da istemeyerek de olsa, taraflardan birinin paraleline düşerek değil, bu çatışma ve çelişkilere yol açan süreçleri derinleştirerek yapmalıdır.

İki ülke devrim güçlerinin izlemesi gereken bu politikanın pratik biçimi ise, "Kürt Ulusunun Ayrılma Hakkı"ni öne çıkarmak olmalıdır. İki ülke devrimini hızlandırmanın yolu bu istemi öne çıkarmaktır. TC'nin Kürdistan'ı ilhakına her yerde karşı çıkmak ve her yerde, açıkça "Kürt Ulusunun Ayrılma Hakkı"ndan yana tutum almak artık hem devrimci hem de enternasyonalist kalabilmenin tek yoludur. Zira, egemen sınıf olarak burjuvazi, egemenliğini sürdürmede Kürdistan'ın ilhakından sadece

maddi ve ekonomik bir güç değil, moral bir güç de bulmaktadır. Türk burjuvazisi tarafından ilhak edilmiş bir Kürdistan, burjuva egemenliğinin bir simgesi; egemen ulus olarak varlığının bir kanıtıdır aynı zamanda. Bu bakımdan Kürdistan'ın ilhakına son vermek, "Kürt Ulusunun Ayrılma Hakkı"ndan yana açıkça tavır almak, Türk burjuvazisine vurulabilecek en büyük darbe; onun politik zor aygıtı olan devletin dağıtılmasının en kestirme yolu olacaktır. Çünkü ulusal sorun, TC'nin tarihsel, ulusal ve siyasal özelliklerinden dolayı burjuva egemenlik sisteminin bugün için, en zayıf halkasını oluşturmaktadır. Bu, öyle zayıf bir halka ki, sıkıca kavradığımızda, zincirin tümünü ele geçirmemizi sağlayabilecek bir özelliğe sahiptir. Marx, İrlanda sorununa ilişkin yazdığı bir mektubunda şunları söylüyordu:

"Stradan bir İngiliz işçi, kendi yaşam düzenini düşüren bir rakipmiş gibi, İrlandalı işçiden nefret ediyor. İrlandalı işçiyle ilişkilerinde, kendini **egemen** ulusun bir üyesi olarak görüyor ve bunun sonucu, İngiliz aristokratlarıyla kapitalistlerinin **İrlanda'ya karşı**, bir aleti durumuna düşüyor, böylece onların **kendisi üzerindeki** egemenliğini güçlendiriyor. İrlandalı işçiye karşı dinsel, toplumsal ve ulusal ön yargılar taşıyor".

Marx'ın belirttiği bu durum, bizde ezen ulus şovenizmi olarak kendini ortaya koyuyor. Egemen sınıfın emrindeki her türlü propaganda aracı bu şovenizmi son derece bilinçli bir şekilde kışkırtıyor. Bu durumun Türkiye işçi sınıfının güçsüzlüğüne yol açtığı kuşku götürmez. Türk burjuvazisi de bunların bilincindedir. Sadece egemen sınıf mı? Hiç de değil. Reformistlerden devrimci örgütlere kadar tüm siyasal akımlar bunun farkındadır. Bu yüzden, bu olgunun farkında olmaktan çok bu olguya, karşı mücadelede önerilen/önerilecek taktikler önemlidir. Reformist akımlar, ulusal sorunun devrimci çözümünün şovenizmin kışkırtılmasına gerekçe yarattığını öne sürerek "Kürt Ulusunun Ayrılma Hakkı" ve "Kürdistan'ın ilhakı" sorunlarını elden geldiğince arka plana atmaya, öne çıkartmamaya çalışmaktadır. Böyle yapmakla da, bu akımlar, burjuvaziyle bağlarını koruyarak, burjuvazinin iktidarını sürdürmesinden yana çıkmış olmaktadır. Devrimci örgütlerin yapması gereken şey, bunun tam tersidir: Her yerde Kürdistan'ın ilhakına karşı çıkmak, her zaman "Kürt Ulusunun Ayrılma Hakkı"ndan yana olmak ve kendi kaderini tayin hakkı için verilen ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesini daima öne çıkartmak. Devrimci örgütlerin görevi, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarında Kürdistan'ın ilhakına karşı çıkmının ve "Kürt Ulusunun Ayrılma Hakkı"ndan yana olmanın "soyut adalet ya da insancıl duygular sorunu olmadığı ama kendi toplumsal kurtuluşlarının ilk koşulu olduğu bilincini yaratmaktır". Şovenizmin etkisini kırmanın biricik yolu budur. Kısacası, "Kürt Ulusunun Ayrılma Hakkı"ndan yana olmak ve bunu her yerde öne çıkarmak her bakımdan temel bir önem kazanmıştır.

Öte yandan, Kürdistan devrimi, günümüz siyasal koşullarında burjuva egemenliğin temel-

lerini sarsan somut bir olgu olarak, sistemin maddi-teknik ve ekonomik kaynaklarını kurutmakla kalmıyor, egemen sınıf olarak burjuvazinin moralini de bozuyor. Onbinlere varan silahlı gerilla gücü ve Kürt Halkının ezici bir çoğunluğunun gerillaya verdiği destek, direngen tavır egemen sınıfın geleceği olan güvenini sarıyor. Cesaretini kırıyor. Karşı-devrim cephesinin moralini bozan, onu sürekli bir arayışa iten, aralarındaki çelişki ve çatışmaları derinleştiren olguların başında bu gelmektedir.

"Susurluk Kazası" sonrası iyice belirginleşen karşı-devrim cephesindeki çatışma ve çelişkileri derinleştirenin; sistemin toplumsal, siyasal, kültürel dokusunda meydana gelen bozulmadan devrim için yararlanmanın bir yolu, "Kürt Ulusunun Ayrılma Hakkı" ve "Kürdistan'ın ilhakına" son verilmesi ekseninde Kürdistan devrimini geliştirmekse, bir diğer yolu da Türkiye devrimini geliştirmektir. Kürdistan gibi, Türkiye de gerçek bir halk devriminin maddi koşullarının olgunlaştığı bir ülkedir. Emekçi halkların yaşamsal sorunları ancak silahların gücüyle çözülebilir bir hale gelmiştir. Fakat, emekçi yığınlar yaşamsal sorunlarının çözümünü için her harekete geçtiklerinde egemen sınıf onlara silahla, copla, militarist güçleriyle yanıt vermiştir. Bu gerçek, hemen hemen her kitle gösterisinin polis copuyla, copun yetmediği yerde süngü ve silahla, panzerle dağıtılmasıyla defalarca doğrulanmıştır.

Emekçi yığınları silahlanmaya, yaşamsal sorunlarının silahlı çözümüne başvurmaya zorlayan, itekleyen egemen sınıfın ta kendisidir. Son 5-6 yıl boyunca bu gerçeği doğrulayan o kadar çok kanıt ortaya çıktı ki, ayrıca üzerinde durmaya gerek görmüyoruz. İşte böylesine devrimci koşullarda, devrimci örgütlerin izlemesi gereken politika, burjuva demokrasininin ufkunu aşmayan "Kontr-gerilla Dağıtılın" "Demokratik Türkiye" vb. talepler öne sürmek değil, emekçi yığınları sorunlarının devrimci çözümüne teşvik etmek, bunun için silahlanmaya çağırarak, silahlı örgüt biçimlerine ve silahlı çatışma yöntemlerine başvurmayı öğretmektir. İşçi sınıfı, emekçi halk ve diğer yoksulların bugün ekmek-su kadar ihtiyaç duyduğu şey budur. İlegal devrimci örgütleri "Susurluk kazası"nda olduğu gibi, daha pek çok sorunda ÖDP-EP çizgisine düşmekten koruyacak olan yine bu aynı yaklaşımdır. Hiç bir devrimci örgüt işçi sınıfı ve emekçi halkın örgütsüzlüğünü; her gün onbinleri aşan kitleyle sokağa çıkmayışını vb. şeyleri kendi reformist çizgisinin; burjuva demokrasininin çerçevesini aşmayan ufaksuzluğunun gerekçesi yapmasın. Hiç kimse, devrimci politikardan uzaklığı gizlemek için bu bahanelerin ardına gizlenmesin. Daha Dün Gazi'de, 1 Mayıs Mahallesi'inde, Okmeydanı'nda, 1 Mayıs'ta ve daha pek çok yerde ölümün üzerine yürüyen, örneğin İstanbul'u burjuvazi için cehenneme çeviren bu aynı halk değil mi? Oyle ise, kendi gerilik ve ufaksuzluğunu, çapsızlığını emekçi halka maletmeye kimin hakkı var?

İktidar sorununu başa alarak iki ülkenin devrimini hızlandırmanın içinde bulunduğu-

mu siyasal-toplumsal koşullarda izlemesi gereken biricik devrimci politika; verine getirmesi gereken temel devrimci görev olduğunu ortaya koymuş olduk. Bununla birlikte, devrimci hareketin içinde bulunduğu nesnel durum nedeniyle, içinde bulunduğumuz koşullarda, hiçbir örgütün bu ağır ve karmaşık görevin altından tek başına kalkamayacağı bir gerçektir. Gözü pek askeri saldırılara girişmek, işçi sınıfı, emekçi halk ve gençliğin birleşik devrimci eylemini örgütlemek, devrimin askeri ve siyasal ordusunu yaratmak her geçen gün daha önemli hale geliyor. Sistemin kararsız bir dengeye dayandığı, devletin temel kurumlarının bir çürüme, yozlaşma içinde olduğu, toplumun siyasal, kültürel dokusunun bir bozulma sürecinde olduğu son gelişmelerle bir kez daha doğrulanmıştır. Kararsız bir dengeye dayanan burjuva egemenlik sisteminin tümüyle yıkılıp çökmesi için askeri saldırıların ve yığınların birleşik devrimci eyleminin, Kürt-Türk Halklarının mücadele birliğinin bunca önem kazanmasının koşulları bunlardır. Tam da bu nedenlerle, iki ülkenin devrim güçlerini biraraya getirecek, düşmanın en zayıf noktası üzerinde ve en uygun zamanda yoğunlaşmasını sağlayacak birleşik devrim cephesini oluşturmak devrimin ve politik iktidarın ele geçirilmesi sorununun temel halkası haline gelmiştir. "Susurluk kazası" burjuva egemenlik sisteminin çürümüşlüğüne ve gerçek bir halk devrimi için maddi koşulların belirli bir olgunluk düzeyine geldiğini aydın-beyan ortaya koymuştur. Bu anlamda, halkların birleşik devrim cephesi devrimin gerçekleşmesi için büyük önem kazanmıştır. Bu yoldan yürümek koşuluyla, leninistler üzerlerine düşeni fazlasıyla yapmaya ve gereken esnekliği göstermeye hazırdır. Leninistler için devrimci örgütlerin geçmişte-hatta bugün-teoride ne söyledikleri artık pek önemli değildir. Artık önemli olan, lafta değil ama pratik politikalarında devrimin ve iktidarın hedeflendiğinin kanıtlanmasıdır. Devrim için atılan bir pratik adımın bir düzine programdan daha değerli olduğu koşullardan geçmekte olduğumuzun bilincindeyiz. Devrimin birleşik cephesi ya da devrim güçlerinin tek bir merkezi komutanlık altında birleşmesi için gösterilecek esnekliğin temeli de budur. Engels'in şu sözleri tüm devrimci örgütlere yol gösterici olmalıdır:

"Bu insanların, iktidarı ele geçirebileceklerini imgelediklerini varsayalım; ne zaman olur ki? Bendi çökentecek deliği açılırsa, selin kendisi, kısa sürede onları yarımsamalarından koparacaktır. Bu yarımsamalar, onlara daha büyük bir irade gücü verirse, bundan niye yakınmalı? Devrim yaptık diye övünen insanlar, daha ertesi gün ne yaptıklarına ilişkin hiç bir fikirleri olmadığını; yapılan devrimin, onların yapmaya niyetlendikleriyle uzaktan yakından benzeşmediğini hep görmüşlerdir. Bu Hegel'in tarihin ironisi dediği şeydir, pek az tarihsel kişiliğin sakınabildiği bir ironi. Kendi iradesine karşın devrimci olan Bismarck'a ve tapındığı Çar'la sonunda yumuklaşan Gladstone'a bakın."

Marksist teorinin kurucularından, "ikinci keman" Engels'in ağızından bu sözleri duymak

kimine vadirgacı gelebilir. Yeri ve zamanı geldiğinde teorik sorunlar üzerinde kırık kırık varan bir titizlikle duran Engels'in bu esnekliği kimilerini şaşırtabilir. Ama Engels, devrimci teorinin bir dogma değil, bir eylem kılavuzu olduğunu herkesten önce ve herkesten çok anlayan değil midir? Vera Zasulic'e yazdığı aynı mektupta Engels'e aşağıdaki sözleri söyleten de aynı devrimci yaklaşım, devrime olan aynı sarsılmaz inançtır:

"Benim için önemli olan Rusya'da o ilk etkinin verilmesi, devrimin patlak vermesidir. İşareti şu ya da bu hizip vermiş, şu ya da bu bayrak altında olmuş, benim için hiç mi hiç fark etmez. Bir saray darbesi olsaydı, ertesi günü silinip süpürülürdü. Durumun bunca gergin olduğu; devrimci ögeleğin böylesine yığınağa saptığı; çok büyük halk yığınlarının ekonomik durumunun her geçen gün daha güçleştiği; ilkel komünden geniş-ölçekli modern sanayi ve yüksek finansa kadar, toplumsal gelişmenin her aşamasının temsil edildiği; bütün bu çelişkilerin eşi görülmedik bir despotizm tarafından keyfi olarak denetim altında tutulduğu; kişiliğinde bir ulusun onuru ve zekasının birleştiği gençlik için giderek taşınamaz hale gelen bir despotizmin varolduğu bir ülkede -1789 bir kez başlatıldığı zaman, 1793 pek uzaktarda olmayacaktır" (Engels'ten Vera Zasulic'e mektup, 1905).

Engels, böyle betimlediği Rusya için "devrim, orada belli bir zaman içinde patlak vermek zorunda; her gün patlayabilir". diyor. Bilişildiği gibi Engels'in bu sözlerinden on yıl sonra, 1905'te Rusya'da devrim patlak veriyor. Kürdistan'da yıllardır yaşanan savaş, serhıldanlar, Gazi ayaklanması, 96 1 Mayıs gibi büyük toplumsal çatışma ve olaylar bir yana, "Susurluk kazası" dahi tek başına, Türkiye ve Kürdistan'da durumun 1895'in Rusya'sından daha az gergin olmadığını; devrimci ögeleğin daha az yığınağa yapılmadığını; işçi sınıfı, emekçi halk ve Kürt Halkının ekonomik ve sosyal durumlarının her geçen gün daha az kötüye gitmediğini ve tüm bunlarla beraber burjuva egemenlik sisteminin; faşist devletin daha az sarsılmadığını göstermiştir. Türkiye ve Kürdistan'da bütün çelişki ve çatışmaları eşi görülmedik bir terörizmle; gözü dönmüş bir vahşetle faşizm tarafından "keyfi olarak denetim altında tutulduğu"nu kabul etmeyecek; gençlik için faşist terörün giderek taşınamaz hale geldiğini kabul etmeyecek kaç kişi bulunur? Ve toplumsal ortamın böylesine güçlü patlayıcılar biriktirdiği; hangi eylemin, hangi kıvılcımın bu toplumsal patlayıcıları denetim altına alınamaz biçimde serbest bırakacağını önceden kestirilemediği maddi koşullarda, "Susurluk Kazası"ndan "Devletin Teşhiri" daima burjuva egemenlik sisteminin sınırları içinde kalmanın, devrim ve iktidar sorununu bilinmez bir geleceğin sorunu olarak görmenin devrimci örgütleri, iradelerine rağmen nasıl da ÖDP-EP çizgisine düşürdüğü şimdi daha iyi görülmüyor mu?

18 Aralık 1996

Taylan İŞİK

"DEVRİMCİ CEPHE'NİN İNŞAASI İÇİN ÇAĞRI" ÜZERNE ELEŞTİRİ ve ÖNERİLERİMİZ

Kürdistan ve Türkiye'nin iki önemli politik örgütü PKK ile DHKP'nin Aralık 1996'da ittifak yaptığı ve bunu kamuoyuna ilan ettikleri haberini duyduğumuzda bunu iki ülke devrimi adına sevinç ve umutla karşılamıştık. Zira, uzun zamandır, iki ülke devriminin içinde bulunduğu gelişme süreci devrimci politik güçlerin ve iki ülke emekçi halklarının mücadele birliğini, zaferin temel koşulu haline getirmişti. Leninistler, 1992'den bu yana, tüm bu güçlerin askeri ve kitlesel eylemlerinin tek bir merkezden yönetilmesi'nin önemine işaret ediyorlardı. Bütün savaşlar gibi, sınıf savaşımın ve onun devamı, yoğunlaşmış bir hali olan iç savaşın da kendine özgü kuralları vardır. Her toplumsal harekette olduğu gibi, bir savaşta da zaferi elde etmek için kendisine uyulması, gereklilikleri yerine getirilmesi gereken kuralları vardır. Elde bulunan bütün yıkıcı güçlerin tek bir merkezden yönetilmesi, güçler arasındaki uyum ve koordinasyonun sağlanması, yıkıcı güçlerin ezici bir kesiminin belli bir anda düşmanın en zayıf noktası üzerinde yoğunlaştırılması, bir sokak çatışmasının dahi savaşın kaderi üzerinde büyük bir rol oynadığı durumlarda, anlık başarılar için gereken esnekliğin ve atılganlığın gösterilmesi vb. bu kuralların başında gelir. MGK eliyle tek merkezden yönetilen karşı-devrim cephesi sahip olduğu maddi-teknik olanaklar ve örgütlülük yeteneğiyle savaşın kurallarını yerine getirme gücüne sahiptir.

Gücünü sadece sahip olduğu sermayeden değil, başka şeylerin yanı sıra, on yıllar boyunca toplumu yönetme engin deneyiminden alan ve güçlü bir sınıf sezgisine sahip burjuvazi, sınıf savaşımının kaçınılmaz biçimde iç savaşa doğru gittiğini gördüğünde hemen önlemlerini almaya başladı. Savaş kapasitesini arttırdı, maddi-teknik olanaklarını üst düzeye çıkardı, gerekli yasaları çıkardı ve en önemlisi, tüm güçlerini savaş düzenine soktu. Egemen sınıf olarak tekelci sermaye ve onun politik zor aygıtı olan faşist devlet, sistemin birikmiş büyük sorunlarının ancak şiddet yoluyla çözülebileceğinin bilincindeydi. Tam da bu nedenle, çoğu zaman olduğu gibi, tarihin bu kesitinde de şiddete, iç savaşa ilk başvuran, gündeme süngüleri getiren gerici sınıf olarak tekelci sermayenin kendisi olmuştur. Böyle davranmakla, tekelci sermayenin kendi sınıf çıkarları açısından en doğru yolu seçtiğini kabul etmek gerek. Burjuva sınıf, haklı olarak şu basit kuraldan hareket etmiştir: Baskın basanıdır.

Ne var ki, aynı sınıf sezgisinin, aynı politik uyanıklığın devrimci politik güçlerde olduğunun en azından bunların çoğunluğu için söyleyebilmek güç. Karşı-devrim cephesinin temel savaş gücü olarak faşist devlet iç savaş hazırlıklarını yaparken ve iç savaşı sinsice

başlatırken devrimci politik güçlerin büyük bir çoğunluğu karşı önlem almak bir yana, bunun farkına dahi varmadı. Dağınıklık, parçalanmışlık, güçlerin bölünmüşlüğü durumu devam etti. Politik gündemin birinci maddesini süngüler oluşturmaya başladıktan sonra ve bugün dahi, devrimci politik güçlerin önemli bir kısmı anayasal hayaller ve parlamenter alıştırmalarla oyalanmaktan, geçmiş yılların bir mirası olan "aşırı muhalefet" olma çizgisinden kurtulamadı. İşte tam da böylesi koşullarda, iki devrimci örgüt arasında varılan ittifak haberini, iki ülke devrimine karşı sorumluluk duyanların sevinç ve umutla karşılamalarından daha doğal ne olabilir?

Fakat, Kurtuluş dergisinin 28 Aralık 1996 tarihli 12. sayısında "Çağrı" metnini okuduktan sonra, başlangıçtaki umudumuzu olduğu gibi koruduğumuzu söyleyebilmemiz mümkün değil. "Aşırı muhalefet" olma duygusu içinde boğulmuş bir kaç devrimci belirleme, kafa karışıklığı; iktidarın yıkılması gerektiği söylenen yerde devleti demokratikleştirmeyi amaçlayan yaklaşım ve talepler; devrimci görevlerden söz edildiği yerde hemen varlığını hissettiren anayasal hayaller vb. daha pek çok şey çağrı metnine başından sonuna kadar egemen. Böyle olunca "insan birlik çağrılarının kendisini yanlış yola sürüklemesine izin vermemelidir" öğütünü anımsamamak mümkün olmuyor. Halkların mücadele birliği ve bu birliği sağlayacak, iktidarı almayı hedefleyen bir devrimci cephe gereklidir ve üstelik bu ihtiyaç her geçen gün daha yakıcı hale gelmektedir. Fakat bu ihtiyacın baskısı altına girerek daha sürecin başında yanlış adımlar atmak gelecekte çok daha büyük sorunlarla karşılaşmamıza; bir gün devrim için yaşamsal önem kazandığı bir anda cephenin dağılmasına yol açabilir. Gelecekteki çok daha önemli şeyler uğruna anlık başarılarından vazgeçme cesaretini göstermemiz gereken durumlar olabilir ve bu durumda elbette yapılması gereken yapılmalıdır. İşte bu nedenle, Kurtuluş dergisinin işi aceleye getiren, tartışmaların önünü kesen üslubuna rağmen, biz, gelecekteki büyük zaferlere, büyük başarılarla giden yola *birlikte* girmek için şimdiden tartışmaktan başka yol bulmuyoruz. Elbette, koşullar, sınıf mücadelesi, yaşam bizi beklemiyor ve bu anlamda, Kurtuluş kadar bizim de acelemiz var. Fakat, süreci hızlandırmanın yolu tartışmaların önünü kesmek değil, getirilen öneri ve düşünceleri hızla yanıtlamak, tartışmaları mümkün olduğunca hızlandırmaktır. İlk adımları sağlam bir şekilde atmak, süfecin başında doğru yola girip o yolda hızla yol almak için *temel konularda* tam bir anlayış birliğiyle işe başlamak lazım. Bir süre yol aldıktan, güç, zaman, emek harcadıktan sonra tekrar başlangıç noktasına dönmeyi önlemenin bilinen gü-

vencesi budur. Bunun için de, tartışmaktan başka bir yol ve yöntem görmüyoruz. Öyleyse, bu yolda yürümeye devam etmeliyiz.

KURULMASI İSTENEN ŞEY NEDİR? DEVRİM CEPHESİ Mİ,

"AŞIRI MUHALEFET CEPHESİ" Mİ?

İnanıyoruz ki, bu sorunun muhatapları hemen "Bu ne biçim soru, elbette kurmaya çalıştığımız, çağrısını yaptığımız şey, bir Devrim Cephesi'dir" diye itiraz edeceklerdir. Böyle bir itiraz, onların gerçekte bir devrim istediklerine ilişkin iyi niyetlerini ortaya koysa da, atmaya çalıştıkları adının yanlışlıklarıyla dolu olduğu gerçeğini ortadan kaldırmıyor. İyi niyet taşlarıyla döşenmiştir. Bu nedenle, çağrı metnini bilimsel bir soğuk kanlılıkla değerlendirmek, içerdiği tüm yanlışlara işaret etmek ve doğru gördüğümüz yaklaşımı açıklamak devrimci bir görevdir. Bu görevi savsaklamadan yerine getirmeye çalışacağız.

Bu görev çerçevesinde öncelikle şuna işaret etmek gerekiyor: İçerdiği tüm politik yanlışlara rağmen, halkların mücadele birliğinin iki ülke devrimi açısından taşıdığı önemin yine iki ülke devrimci hareketinin iki önemli gücü, PKK ve DHKP tarafından görülmüş ve ilan edilmiş olması başı başına üzerinde durulmaya değer olumlu bir adımdır. Gerçekten de, "çağrı" metninde ifade edildiği gibi, düşman "halk güçlerinin örgütsüzlüğü ve güçlerinin birleştirilememiş olmasından..." önemli bir güç almaktadır. Kapitalist sistemin ekonomik ve politik krizine rağmen, burjuva sınıf egemenliğinin bir halk devrimiyle hala yıkılmaması olmasının bir nedeni de devrim güçlerinin bu parçalanmışlığıdır. Bu anlamda, devrim güçlerinin parçalanmışlığının görülmüş ve bunun ne anlama geldiğinin kavranmış olması, problemin çözümünde atılmış önemli bir adımdır. Devrim iktidarın ele geçirilmesi konusunda açık düşünceye sahip olanlar, devrimin birleştirilebilecek tüm güçlerini birleştirme görevinin üstünden atlayamaz. Devrimin tüm güçlerinin birleştirilmesi görevinin ele alınış tarzı, bir örgütün devrim ve iktidar konusundaki ciddiyetinin göstergesidir aynı zamanda. Kısacası, devrim ve iktidarı hedefleyen burjuva sınıf egemenliğini gerçekten yıkmak için devrimin tüm yıkıcı güçlerini birleştirmek zorundadır.

Ama bu, önemli olmakla birlikte sadece ilk adımdır. Bu adım, oluşturulacak birliği, örneğin cephenin, doğru devrimci politikalar, devrimci taktik ve sloganlarla yönetilmesi, geliştirilmesi yöntemi izlenmezse, birliğin insanı yanlış yola sürüklemesi kaçınılmaz olacaktır. Demek ki, cephenin oluşturulması kadar, cephenin hangi taktik politikaları izleyeceği, hangi sloganları öne çıkaracağı ve hangi görevleri çözmek üzere önüne koy-

çağı da önemlidir. "Çağrı" metnine bu açıdan baktığımızda tam bir kafa karışıklığının egemen olduğuna görüyoruz. Kafa karışıklığının ve politik bulanıklığın bir belirsiz biçimi, sisteme ilişkin yapılan saptamalarla cephenin ve devrim güçlerinin önüne konulan görevler arasındaki çelişkide görülüyor. Her iki örgüt, oldukça doğru ve son derece isabetli bir saptamayla, Türkiye ve Kürdistan'ın içinde bulunduğu ekonomik, siyasal ve sosyal tablonun bir devrime işaret ettiğini ileri sürüyorlar. Önce "Çağrı" metninde bu konuda söylenenlere bakalım. Deniyor ki "Çağrı" metninde:

"Ülkemizin görüntüsü, kanın diz boyu olduğu bir vahset tablosudur. Bu tablo devrimin koşullarına işaret etmektedir. Rejim her şeyiyle tükenmiştir. Tüm halka zulmederek, sefaleti, yoksulluğu ve yozlaşmayı büyütürken ömrünü uzatmaya çalışmaktadır" (agy)

Şimdilik, üzerinde durulması gerekmeyen kavramların özensiz kullanımı ve ufak tefek hataları bir yana bırakırsak, bu sözlerle dile getirilen en önemli şey, son derece açık: İki ülkenin tablosu bir devrim koşullarına işaret etmektedir. Zaten, biraz daha aşağıda çok daha kesin ve net bir ifadeyle bu düşünce bir kez daha dile getiriliyor:

"Bugün hiç tereddütsüz söylenebilir ki, üzerinde yaşadığımız topraklarda devrimin koşulları vardır" Bu sözlerdeki "devrim koşulları" ifadesiyle devrimci durumun kastedildiğine inanıyoruz, çünkü, "Çağrı"yı iki parti bu belirlemeye Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da bir devrimci durumun olduğunu, hiçbir yoruma gerek bırakmayacak bir açıklıkla ilan etmiş oluyor. Peki, bu neyi ifade eder ve bu doğru saptamaları hangi görev, taktik ve sloganların izlemesi gerekir? Önce bu sorulara yanıt vermeye çalışalım.

Devrimci bir örgüt, faaliyet gösterdiği topraklarda devrimin koşullarının ortaya çıktığını bir kez kabul ettikten sonra kendisini öncekinden farklı yeni görevlerin beklediğini kabul etmek zorundadır. Çünkü, her devrimci dönem, devrimci örgütlerin önüne, bir önceki dönemden farklı, ancak körlerin göremeyeceği yeni görevler koyar. Devrimci durumun varlığını anlatma, genişliğini ve derinliğini açıklama, proletaryanın devrimci bilincini ve kararlılığını uyandırma, devrimci eylemlere geçme ve bu yönde faaliyet yürütme için devrimci duruma uygun örgütler yaratmada proletaryaya yardımcı olma bu görevlerin başında gelmektedir. Kısacası, emekçi yığınları harekete geçirmek, ayaklandırmak ve egemen sınıfın içinde bulunduğu ekonomik-politik krizden kapitalizmin çöküşünü hızlandırmak için yararlanmak. Devrimin koşulları bir kez oluştuğundan sonra, her devrimci sosyalistin kaçınmayacağı temel görevler işte bunlardır. Bu görevler, devrimci durumun, ne kadar süreceğini, daha da şiddetlenip şiddetlenmeyeceğinden, bir devrime yol açıp açmayacağından tamamen bağımsız olarak gündeme gelir. Devrimci koşulların bir devrime yol açıp açmayacağını emekçi yığınların devrimci ruh halleri ve en devrimci sınıf olarak proletaryanın devrimci eylemlere geçmesi bize gösterecek.

"Devrimin koşulları"nın varlığını kabul et-

tikten sonra, güçlerin hızlandırılması, hareketin derinleşmesi, ajitasyon ve propagandanın geliştirilmesi gibi, sıradan, her günkü işlerin sürdürülmesine vurgu yapmak ortaya çıkmış yeni durumun gerçek bilincine varamamış olmak anlamına gelecektir. Bugün, devrimci akımların legal ve illegal yayınlarına, önerilerine koydukları görevlere baktığımızda yıllardır bu görevleri fazlasıyla yerine getirmiş ve halen getirmekte olduklarını göreceğiz. Gerçekten de, devrimci yayın organlarının hemen hemen tamamı güçlerin hazırlanması, hareketin derinleştirilmesi, ajitasyon ve propagandanın geliştirilmesi görevine uygun bir çizgi izlemektedir. Demek ki, devrimci hareketin temel zaafı burada değil, tam tersi yerde aranmalıdır. Devrimci hareketin temel zaafı, ortaya çıkmış olan devrimci durumu görememesinde ve dolayısıyla, bu yeni durumun önümüze çıkardığı devrimci görevlerin gerisinde kalınmasında, hatta bunun farkına varılmamasında yatıyor.

Ne yazık ki, "çağrı" metni, "devrimin koşulları"nın ortaya çıktığını görmesine karşın, bu koşulların önümüze çıkardığı görevlerin farkına varamamıştır. Bir devrimin yaklaşmakta olduğuna lafla değil ama gerçekte inananlar "kitlelere açıkça devrimden söz etmektен, onları devrime çağırılmaktan, devrimin sevri içinde kitle tarafından sınanacak ve kesin kurala dönüşecek mücadele yöntemlerini en somut biçimde belirtmektен" kaçınmazlar. Emekçi yığınlar ve işçi sınıfına devrimin zorunluluğunu anlatmak, onlara devrim çağrısı yapmak, yeni duruma uygun mücadele örgütleri yaratmak ve devrim mücadelesinin çeşitli yöntemleri, tekniği üzerinde hiç çekinmeden, açıkça ve en somut biçimde konuşmak devrimci durum koşullarında devrimci kalabilmenin temel koşulu haline gelir. "Çağrı" metni, bu görevlerin hiç birinden, tek sözcükle olsun söz etmiyor. Orada görebileceğimiz tek şey, emekçi yığınlar, halklara ve örgütlere "birleşin" çağrısıdır. Oysa, bir ülkenin tablosu devrimin koşullarına işaret ediyorsa, artık orada silahlı ayaklanma ertelenemez bir hal almış demektir ve kesin zafer için ona vakit geçirmeksizin, enerjik bir biçimde hazırlanmak, kitleleri buna hazırlamak ve yeni şarlar atmak bir zorunluluk haline gelir.

Devrimci durum bir kez oluştuğundan sonra ayaklanma sorunu kendini gündeme sokmuş demektir ve devrimci konumda kalmak isteyen hiçbir örgüt artık bu sorunu kaçamaklarla geçiştiremez. Dahası, ayaklanma sorununu gündeme almak demek, hem proleter hem de proleter olmayan emekçi yığınları ayaklanması için kendi etkimiz, kendi önderliğimiz altına alma hedefini önümüze koymak demektir. "Çağrı"da ne bu sorunla, ne de muzaffer bir ayaklanmadan sonra hangi önlemlerin alınacağı ve bu önlemleri alacak organın, erk'in ne olduğuna ilişkin tek bir sözcük dahi yok. "Çağrı" metninde "birlik" konusuna döne döne vurgu yapılıyor. "Birlik" konusu elbette önemlidir; ama ne için birlik yapılacağı sorusu da en az "birlik" in kendisi kadar önemlidir. Devrimci bir cephenin inşası için çağrı yapılıyor; "çağrı"da devrimin koşullarının oluştuğundan net ifa-

delerle söz ediliyor ama, ne bu durumun önümüze çıkardığı yeni görevlerden ne silahlı bir halk ayaklanmasından ne de bu ayaklanma sonucu doğacak hükümetten söz ediliyor. "Çağrı" metnine sonuna kadar egemen olan mantık, demokratik hak ve özgürlüklerin kazanılması üzerine kuruludur. İşte "Çağrı" metninin bu konudaki mantığını çarpıcı biçimde ortaya koyan bir paragraf:

Bağımsızlık ve Demokrasi Talebi Halk Güçlerinin Birliği İçin Güncel ve Somut Bir Zemindir. Bundan hareketle halklarımızın iradesini yok sayan, her türlü örgütlenmesini yasaklayan, söz ve karar hakkını gasp eden bütün anti-demokratik uygulamaları, faşist 12 Eylül Anayasasını geçersiz sayarak, en geniş halk güçlerinin katılımıyla bağımsızlık ve demokrasiyi hedefleyen bir anayasa taslağı hazırlayıp bunu halka mal etmeyi, bu çatışmanın içinde bütün anti-faşist, anti-emperyalist, özgürlükten, adaletten yana tüm örgüt ve partileri ve kişileri çekmeyi bir görev olarak önümüze koyuyoruz. (abç). Dostlarımız gerçekten yollarını şaşırılmışlardır. İki ülkenin tablosunun "devrimin koşullarına" işaret ettiğini, yaşadığımız koşullarda devrimin koşullarının olduğunu tereddütsüz ve çok haklı olarak söyleyebilen bu iki devrimci örgüt, bu doğru ve önemli saptamadan en ileri hedefi "bağımsızlık ve demokrasiyi hedefleyen bir anayasa taslağı" hazırlamak olarak bir dizi görev çıkarıyorlar. Kurulması amaçlanan cephenin bu zemin üzerinde kurulması bunun gerçekte bir devrim cephesi; burjuva iktidarını yıkacak ve yerine halk iktidarını kuracak bir devrim cephesi değil; olsa olsa bir "aşırı muhalefet" cephesi olabileceğini gösterir. Bu zemin üzerine bir cephe kurmak için ne devrimin koşullarından ne de iktidarın yıkılmasından söz etmeye gerek yoktur. Çünkü, ileri sürülen bu talep ve hedefler olsa olsa yarım yamalak demokratikleşme programını anmsatır, o kadar. İnsan, demokratikleşmeye ilişkin öne konulan bu görevleri okuduktan sonra, devrimin koşullarına iktidarın yıkılmasından ve halk iktidarından söz edilmesine rağmen, işin can alıcı noktası olan silahlı halk ayaklanmasından, ayaklanmanın içinde doğacak hükümet ve iktidardan; bu hükümetin çalışma biçiminden ve alacağı önlemlerden tek kelimeyle olsun söz edilmemesinin bir rastlantı olmadığını daha iyi anlıyor.

Oysa, hep bilinir, halkların yaşamlarındaki büyük sorunların şiddetten başka çözümü yoktur ve silaha ilk başvuran, Marx'ın sözleriyle söyleyecek olursak "gündeme süngüleri ilk getiren" genellikle gerici sınıflar olmuştur. Ama "politik gündemin birinci maddesini süngüler oluşturmaya başlar başlamaz (ve bu durum Türkiye ve Kürdistan'da birkaç yıldır ortaya çıkmış bulunuyor, b.n) ayaklanmanın sorunu ve ivedi bir hal aldığı anlaşılır anlaşılmaz, bütün anayasal hayallerin ve parlamenter alıştırmaların" (Lenin) bir tarafa atılması gerçekten devrimci görevlerin ele alınması gerekmektedir. Bu devrimci görevlerin temel alanlarına yukarıda kısaca değindik. Ve bu görevler, devrimci örgütlerin işçi sınıfı üzerindeki politik etkisinin henüz son derece yetersiz, köylü ve diğer emekçi yığın-

lar üzerindeki devrimci etkinin çok zayıf olmasına bakmaksızın yerine getirilmelidir. Bilmeliyiz ki, devrim işçi ve diğer emekçi yığınları, ezilen ulus ve ulusal topluluk halklarını hızla birleştirir ve eğitir. Emekçi yığınları binlerce yıllık uykularından uyandırıp onların gerçek yaşam çıkarlarını ifade eden devrimci programın yanına çeker. Bu nedenle, anayasal hayaller ve parlamenter alıştırılmaları kapılmaksızın kitleler içinde şimdiden başlamış olan galeyanı geliştirmek, grevleri ve gösterileri destekleyerek devrimci kitle mücadelesinin bugün henüz güçsüz olan başlangıcını geliştirmek ve halkın burjuvaziye karşı devrimini yoluna koymak temel önemdedir. Ancak bu görevleri kendine zemin yapan bir cephe, gerçekten devrimci sıfatını almaya hak kazanır ve ancak bu yolla devrimci durumun koşullarında affedilmez bir hata olan "aşırı muhalefet cephesi" olmaksızın kurtulabileceklerdir. Devrimci durum ve ayaklanmalar döneminde, "kanın diz boyu olduğu" vahşet tablosu koşullarında "hesap sormak, hükümetin yüzünü açığa çıkarmak" demek "aşırı muhalefet" yapmakla eş anlamlıdır ve hükümeti devirmekten vazgeçmek demektir.

"Kitle eylemlerinin, gösterilerin, grevlerin, barikatların, silahlı halk ayaklanmasının mücadelenin şiddeti içeren teknik yönlerinin propagandasını; kelimenin en dar anlamıyla devrimci propagandayı," devrim henüz başlamamıştır" gerekçesiyle erken bulanlara söyleyeceğimiz şudur: Devrimciler -devrim başlamadan önce, devrimi öngörerek- onun kaçınılmazlığını kavrar, kitlelere devrimin bu zorunluluğunu anlatır ve onlara devrimin yol ve yöntemlerini açıklar." (Lenin)

"ÇAĞRI"DA DEVRİM SORUNU BAŞAŞAĞI DURUYOR

"Çağrı" metnindeki kafa karışıklığı burada bitmiyor; devrim sorununun ele alınışında da kendini ortaya koyuyor. Bir devrimin gerekliliğinden, koşulların bir devrime işaret ettiğinden dahası, özgürlüğün ancak bu iktidarın yıkılmasıyla (biz, gereksiz bir tartışmadan kaçınmak amacıyla buradaki "iktidarın yıkılması" ifadesini "devletin yıkılması" olarak anlıyoruz) elde edilebileceğinden söz ediyor ama, sermayenin ekonomik egemenliğine karşı alınması gereken önlemlerden tek sözcükle olsun söz edilmiyor. Şimdi, bu sorunu ele almanın zamanı. Ama, ondan önce kısaca şunu ifade etmeliyiz: "Çağrı" metni, özgürlüğün elde edilmesinin devrimle ilişkisini kurmakla doğru bir yaklaşım göstermiştir. Gerçekten de, özgürlüğün elde edilmesi sorunu sermaye egemenliğinin yıkılması sorunudur, yani bir devrim sorunudur. Bu yaklaşım "çağrı" metninin ileri yanıdır. "Çağrı"nın bir diğer doğru belirlemesi sermaye sınıfı iktidarının ancak halklarımızın birlikte ortak savaşıyla yıkılabileceğidir. Bu belirleme Kürt ve Türk halklarının mücadele birliğinin bir zorunluluk olduğunun her iki parti tarafından teslim edilmesini anlamına gelir.

Ama, bu konuda hepsi bu kadar ve sorunun bu tek yanlı ele alınışı, "Çağrı" metninin en zayıf yönünü oluşturmaktadır. İki parti sorunu böyle koymakla, yani politik özgürlük ve demokratik hak ve özgürlüklerin elde edilmesiyle sınırlamakla hem teorik hem de pratik yöntemden büyük bir yanlıya düş-

mektedirler. Çünkü, böyle yapmakla pratik amaçlarımızda aslolanın siyasal kurtuluş olduğunu söylemiş oluyorlar. Oysa, bilimsel gerçek bunun tam tersidir. Bütün faaliyetlerimizde emekçi sınıfların ekonomik kurtuluşu büyük amaç; her türlü siyasal hareket ise bir araç olarak bu amaca tabi olmalıdır. Bunu unuttuğumuzda ya da bir an olsun ihmal ettiğimizde siyasal kurtuluş, siyasal özgürlük hem bir işe yaramayacaktır hem de uzun ömürlü olmayacaktır. Bütün kapitalist toplumlarda olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan'da da, bütün kötülüklerin, vahşetin, sömürünün, zulmün, açlığın, işsizliğin vb. kaynağı sermaye egemenliğidir. Devleti yaratan sermayenin kendisidir; sermayeyi yaratan devlet değildir. Tam da bu nedenle, bir ülkede kötülüklerin kaynağını kurutmak isteyen her kurtuluş hareketi sermayeye yönelmelidir. Zaten, egemen sınıf olarak burjuvazi-tarıhte kendinden önce çıkmış bütün sömürücü sınıflar gibi- siyasal ayrıcalıklarını kendi ekonomik tekelini savunmak ve süregelenleş-tirmek için kullanırlar. İşte bu nedenle, işe siyasal iktidarı ele geçirilmesiyle, devlet aygıtının yıkılmasıyla başlamak gerekir ama, bununla birlikte, derhal, vakit geçirmeksizin, sermayenin kendisini, yani tüm kötülüklerin ana kaynağını ortadan kaldırmaya yönelmelidir. İlk bakışta önemsiz gibi görünen bu sorun, esasında bilimsel sosyalizmle her türlü sapma akım arasındaki büyük farkı işaret eder.

"Bakunin, -diyor Engels- sermayeyi devletin yarattığına, kapitalistin, ancak devletin lütfü sayesinde sermayeye sahip çıktığına inanıyor. Oyleyse, asıl kötülük kaynağı devlet olduğuna göre, her şeyden önce, ortadan kaldırılması gereken devlettir ve ardından da sermaye kendi kendine ortadan kaybolacaktır. Biz, tam tersine diyoruz ki; sermayeyi, tüm üretim araçlarının bir avuç insan tarafından sahiplenilmesini ortadan kaldırın, devlet kendi kendine çökecektir. Fark büyüktür: Önce bir toplumsal devrim olmaksızın devletin ortadan kaldırılması saçmadır; sermayenin kaldırılması, tüm bir toplumsal devrimin ve bütünyle üretim tarzında bir değişikliği içerir."

Bütün bunlardan, bizim siyasal demokrasinin önemini küçümsediğimiz ya da görmediğimiz sonucu çıkarılır mı? Hayır, tam tersine, biliyoruz ki, şu anda sosyalizme yaklaşmak için siyasal özgürlüğün tam gerçekleşmiş biçimi olan halk demokrasisinden, işçi sınıfı ve diğer emekçi sınıfların devrimci demokratik diktatörlüğünden başka bir yol yoktur. Fakat, yine biliyoruz ki, burjuva sınıf egemenliği koşullarında işçi ve diğer emekçileri, yoksul halkı aldatmak için araç olarak hizmet etmeyen ve etmeyecek olan hiçbir demokratik istem olmadığı gibi, genel olarak sermayenin, özel olarak mali sermayenin egemenliği politik demokrasi alanındaki hiçbir değişiklikle ortadan kaldırılamaz. Zira, kapitalist üretim ilişkileri zemini üzerindeki tüm politik özgürlük aslında burjuva özgürlüktür. İşte bu nedenle, politik devrim, politik iktidarın ele geçirilmesi tarihsel eylemine ekonomik devrim; sermayenin ortadan kaldırılması eylemi eşlik etmelidir. Bu söz konusu olmadığı zaman, yani politik devrime bir ekonomik devrim, daha anlaşılır

bir ifadeyle, sermayenin kendisine el koyma işlemi eşlik etmediği zaman dönüp dolaşıp geleceğimiz yer, burjuva demokrasisidir.

Bu sorum, ya da bu fark basit bir teorik ya da ideolojik farklılık değildir. Aksine, pratik politikayla, milyonlarca emekçi insanın, yoksulun, işsiz, kısacası, bizzat kapitalist üretim ilişkileri tarafından, tekelci sermayenin kendisi tarafından yoksulluk ve mahvoluşa sürüklenen toplumun ezici kesimini devrime nasıl kazanılacağı sorunuyla doğrudan ilişkilidir. Örgütlü devrimci güçler, ya da diyelim ki, "cephe" milyonlarca yoksulu, işsizi, işçiyi, sefaletle itilen küçük köylüyü ve esnafı, kendilerine söz ve ifade özgürlüğü tanımayacağımızı; fuhuşu, uyuşturucuyu ve mafyayı ortadan kaldıracığımızı, kendilerine son derece demokratik bir anayasa ve yasalar getireceğimizi vb. söyleyerek devrim saflarına çekemeyiz. Onlar, bizden şunu öğrenmek isteyecekler: İşsizlik ve yoksulluğu ortadan kaldırmak için ne yapılacak; maddi yaşamlarında gerçek bir iyileşme, hemen derhal gerçekleşecek mi, gerçekleşecekse bu nasıl olacak; kanlarını ne için dökecekler, uğruna ölüme göze alacakları şey kendilerine ve çocuklarına daha güzel bir yaşam sağlayabilecek mi vb. daha pek çok şey... Biz onların bu sorularına politik özgürlük vereceğiz yanıtını verirsek, onların bizimle alay edeceklerinden kimsenin kuşkusuna olmasın. Bu, birkaç kilo pirinç, yağ vs. için kamyonu saldıran, bir birini çiğneyen insanlara "durun, size ifade özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü tanıyacağız, söz ve karar hakkı vereceğiz, isterseniz gazete çıkarabilir, hatta radyo-tv istasyonu kurabilirsiniz" demek gibi bir şey olur. Ya da cenaze törenindeki insanlara "gözünüz aydın" demek gibi...

Sezdiğimiz ve yaklaşımları hakkındaki bilgilerimiz bizi yanıltmıyorsa her iki parti de, "en geniş ittifak" sağlayabilmek için devrimin olması gereken ve alacağı ekonomik önlemleri belirtmekten kaçınmışlardır. Devrimin, büyük sermayeye, fabrikalara, işletmelere, bankalara, büyük ulaşım ve kitle iletişim araçlarına ve büyük toprak mülkiyetine vb. el koyacağı belirtilmekten kaçınarak daha geniş kesimin cepheye geleceğini düşündüklerini sanıyoruz. Böyle bir "taktik"le sadece sosyalistlerin devrimcilerin değil, ilerici, demokratların vb. grup ve kişilerin de cephe içinde yer alacağını hesaplamış olmalıdır. "Çağrı"cı iki parti bu taktığın metnin güçlü yanı olduğunu düşünüyör olmalıdır. Oysa, gerçekten bu, "çağrı" metninin en zayıf yanıdır. Çünkü, yaklaşımlarla ilerici, demokrat, vb. çevreleri çekmeyi amaçlarken aslında milyonlarca işçi, emekçi, işsiz, yoksul insanı "cephe"ye çekecek şeyden vazgeçmiş oluyorlar. Başka bir ifadeyle, ilerici, aydın, demokrat birçok çevreyi ve reformisti kazanmayı derken, devrimin temel gücü olan milyonlarca insanı kaybetmiş oluyorlar.

Demek ki, ittifakın kapsamını genişletmenin yolu, ilerici, demokrat, aydın, reformist çevreleri kazanmak uğruna milyonlarca işçinin, işsiz, yoksulun, köylünün yaşamsal çıkarlarını ifade eden önlemleri dile getirmekten geri durmak ittifakların kapsamını daraltır. Şehir küçük burjuvazisi, esnafı, küçük üreticisi, vb. ile küçük köylü kendi ekonomik durumlarının kaçınılmaz bir sonucu

Türk ve Kürt Halkları, işçi ve emekçiler ancak böyle bir gücün etrafında; yani uğruna ölmeye değer somut hedeflere ve amaçlara, programa sahip kapitalist düzenin yırtığını, söküğünü onarmayı değil, yıkmayı hedefleyen bir gücün etrafında kenetlenecektir. Bundan daha geniş bir "en geniş ittifak" olabileceğini de kimse ileri süremez.

olarak yalpalarlar. Bir yandan, kapitalist üretim tarzının meyveleri olan pahalılık, sefalet, açlık ve mahvoluşa devrime doğru itilirken, öte yandan aynı üretim tarzı içinde refahı yakalama umuduyla başlarını sürekli geriye, küçük burjuva refahı düşüncesine çevirirler. Ama sermayenin sürekli artan merkezleşmesi ve büyümesi onların bu umutlarını her dakika başında yıkar durur. Proletarya ve onun politik önderleri olarak devrimci politik güçler küçük burjuvazinin bu yalpalamalarını ortadan kaldırmak zorundadır. Ama, bu görevlerini yerine getirebilmeleri için büyük hedeflerine yalpalamadan atabilmeleri, amaçlarını, hedeflerini büyük bir açıklıkla, iki anlama gelmeyecek bir netlikle açıklamaları gerekir. Devrimci durum koşullarında politik önderlerin karşı karşıya kaldıkları görev budur.

"Halk yığınları -diyor Lenin- hiçbir zaman, yeni toplumsal düzenin yaratıcıları olarak devrim sırasında olduğu kadar etkin öne atılmazlar. Böyle zamanlarda halk kitleleri, tedrici ilerlemenin dar küçük burjuva ölçüleri ile değerlendirildiğinde mucizeler yaratma yetisindedirler. Fakat böyle zamanlarda devrimci partilerin önderlerinin de görevleri daha kapsamlı ve daha cesurca ortaya koymaları şiarının devrimci kitlelerin inisiyatifinin önünde gitmesi, onların yolunu aydınlatması, onlara demokratik ve sosyalist idealimizi bütün görkemi ve güzelliği içinde göstermesi ve tam mutlak ve tayin edici zafere giden en kısa, en doğru yolu göstermesi zorunludur."

İşte, tam da bu nedenlerle devrimci durum koşullarında, iki ülke tablosunun bir devrime işaret ettiği bir tarih kesitinde, birkaç reformist partiyi, çevreyi, ilerici demokrat kişileri değil ama milyonlarca işçinin, emekçinin, küçük ve yoksul köylünün, işsiz en geniş ittifakını, en geniş birliğini sağlamayı amaçlayan devrimci parti ve örgütler, ayaklanmanın kaçınılmazlığını, bunun için hazırlıklara derhal girişmesini, silahlanmanın gerekliliğini açıklamalı ve yığınların karşısına net, kesin ve berrak biçimde ifade edilmiş, kısa formüllerle dile getirilmiş temel talepleri içeren bir cephe programıyla çıkmalıdır.

Bu anlamda, devrimci demokratik halk iktidarı gerçekleştirecek devrimci "cephe" programı, en azından tekelci sermayenin ekonomik gücünün zor alımı yoluyla ortadan kaldırılacağını; büyük işletmelere, fabrikalara, bankalara, ulaşım filolarına vb. el konulacağını; büyük özel toprak mülkiyetine zor-

alımı yoluyla el konulacağını vb. içermek zorundadır.

Dahası, devrimci "cephe" programı, ekonomik ve politik alandaki tüm devrimci öngörülerini alacak, silahlı halk ayaklanmasıyla doğrudan bağlantılı; bu ayaklanmanın içinden çıkacak Geçici Devrim Hükümeti'nin kurulacağını da açıkça ilan etmelidir. Bu hükümetin silahlı halk ayaklanmasına dayanan dönemin hükümeti olacağı, yıkılan burjuva hükümetin yerini doğrudan alacak bir hükümet olduğunu; devrimin derhal zafere ulaşması, karşı-devrim girişimlerinin derhal püskürtülmesi için bir savaş organı olarak çalışacak bir hükümet olduğunu ortaya koymalıdır. Devrimin kazanımlarını karşı-devrim karşı savunacak ve halk egemenliğiyle bağdaşmayan her şeyi gerçekten ortadan kaldıracak enerjik bir diktatörlük aygıtıdır bu. Burada önemli olan, tüm halka, aydınlanmamış kitleye bile, devrimci "cephe"nin temel hedeflerini, bu hedeflerin Geçici Devrimci Hükümet aracılığıyla nasıl yaşama geçirileceğini oldukça kısa, özlü ama inandırıcı biçimde anlatmaktır. "Çağrı" metni her dönemin temel sorunlarından birisi, hatta başlıca olanı Geçici Devrimci Hükümet sorunu üzerinden atlayarak önemli bir sorunu boşlukta bırakmıştır. Oysa, emekçi yığınların, ezilen ulus ve ulusal topluluklarının güven ve sempatisini kazanmak; üstünde bütün enerjilerini yoğunlaştırabilecekleri, hatta uğruna ölebilecekleri bir politik bayrağın ve programın şimdi ellerimizde olduğuna inandırabilmek için tüm bu temel konuların en anlaşılır, en kısa ve berrak biçiminde ele alınması gerekirdi. Dahası, Geçici Devrim Hükümeti sorununun şimdiden ele alınması, cephenin zaferi göze aldığı, silahlı ayaklanmayı hazırlayıp "tabandan eylem"le yetinmediğini, bütün çabaların ve katlanılan özverinin boşa gitmesini önleyecek "tepeden eylem"i de öngördüğünü tartışmasız biçimde göstermektedir. Bir halk devrimini bekleyen en büyük tehlikelerden biri de devrimin politik öncülerinin silahlı halk ayaklanmasının meyvelerini toplamaktan korkmalarıdır. Silahlı halk ayaklanmasının kendisi tabandan eylemi ifade ediyorsa, Geçici Devrimci Hükümet de tabandan eylemin meyvelerini toplamayı, yani zaferi kazanmayı göze almayı ifade eden tepeden eylemdir. Eğer devrimci "cephe" burjuva iktidarı yıkmayı öngörüyorsa onun yerini derhal, vakit geçirmeksizin hangi hükümetin alacağını bilmek vd. Devrimin kitle gücüne göstermek zorundadır. Kısacası, Geçici Devrimci Hükümet sorunu son derece önemli ve mutlaka ele alınması gereken bir sorundur. Tabii ki, "Cephe" gerçekten adına layık bir devrim cephesi olmak istiyorsa...

Devrimci "cephe" milyonlarca işçi ve emekçiyi, Kürt ve Türk halklarını birleştirmelidir; zira devrimin temel gücü bunlardır. Ama bunu yapabilmek için kendilerine büyük acı çektiren, işsizliğe, yoksulluğa, sefalet ve mahvoluşa sürükleyen; sadece kendilerinin değil, çocuklarının da geleceğini karartan bu kapitalist düzeni yıkacak bir sağlamlığa, bakış açısına, politikalara ve programa sahip olduğunu inandırıcı biçimde göstermelidir. Türk ve Kürt halkları, işçi ve emekçiler ancak böyle bir gücün etrafında; yani uğ-

runa ölmeye değer somut hedeflere, amaçlara, programa sahip kapitalist düzenin yırtığını, söküğünü onarmayı değil, yıkmayı hedefleyen bir gücün etrafında kenetlenmektedir. Bundan daha geniş bir "en geniş ittifak" olabileceğini de kimse ileri süremez.

"ÇAĞRI"

ÖRGÜT BİÇİMLERİ SORUNUNU YANLIŞ BİÇİMDE ELE ALIYOR

Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın içinde bulunduğu tablonun bir devrime işaret ettiğini; özgürlüğün ancak bir devrimle, yani burjuva iktidarın yıkılmasıyla elde edileceğini; tüm ulusların, diğer ulusal azınlıkların ve tüm halk kesimlerinin haklarını ancak bağımsız, devrimci demokratik bir halk iktidarının güvence altına alabileceğini doğru biçimde saptayan her iki devrimci parti bütün bu doğru belirlemelerin zorunlu sonucu ve devamı olarak gereken ayaklanma, ayaklanmanın hazırlanması, silahlanma gibi koşulları görmezlikten gelince, doğal olarak, örgüt biçimleri sorununda da yanlışla düşmüşlerdir. Çünkü, örgüt biçimi sorunu mücadele biçimi sorunuyla bir birine sıkı sıkıya bağlıdır. Dolayısıyla, ayaklanma ve ayaklanmanın hazırlanması görevini ele almayan doğal olarak bu görevin yerine getirilmesi için gerekli örgüt biçimlerini yaratma görevini ele almaya cağıdır. Bunun yerine, önüne koyduğu politik görevlere uygun örgüt biçimini ele alacaktır. "Halk meclisleri"ni oluşturma görevi, "çağrı" metninde karşımıza işte böyle çıkmıştır. Önce "çağrı" metninde sorunun nasıl ele alındığını görelim:

"Bugünün somut görevleri ışığında halkımızın demokratik muhalefeti örgütlemek için tüm güçleri kucaklayacak bir meclis birleştirmeyi, halklarımızı bu meclis aracılığıyla söz ve karar sahibi kılmayı, kendi kaderlerini kendi elleri arasına alabilmeleri için bunun fırsat ve olanaklarını yaratmayı, bunun için en küçük yerleşim birimlerinden-en büyük metropollere kadar her alanda yerel halk meclisleri oluşturmayı bir görev ve hedef olarak önümüze koyuyoruz."

Kendi önerilerimizi ortaya koymadan önce, bu sözlerle dile getirilen düşüncelerdeki bulanıklık ve yanlışlığı göstermeye çalışalım. Fakat ondan önce de şu muhalefet kavramına kısa bir açıklık getirmek gerekiyor. Bilindiği gibi, "muhalefet" kavramı devrimci durumun olmadığı, iktidarın ele geçirilmesinin söz konusu olmadığı ve kimsenin de ayaklanmalardan söz etmediği bir politik durumun yansıması ve ifadesidir. Dolayısıyla, "halkların demokratik muhalefeti örgütlemek" için bir "meclis" geliştirmeyi önüne görev olarak koymak devrimci durumdan, ülkenin koşullarının bir devrime işaret ettiğinden boşu boşuna söz etmek demektir. Böylece, "çağrı" metni, bir söylediğini bir söylediğiyle boşa çıkarmış oluyor. Burada, "muhalefet" kavramı üzerinde gereksiz yere durduğumuz söylenmesin. Çünkü, gerçekte sorun basit bir kavram sorunu olsaydı bu yanlış zamanla bir biçimde düzelineceğine inanıp, üzerinde durmadan geçerdik. Ama, "devrimin koşulları"ndan, halk iktidarından, bugünkü iktidarın yıkılmasından söz edenlerin ayaklanmadan, ayaklanmanın hazırlanmasından, burjuvazinin ekonomik tekelinin kırılmasından, devrimin kazanımlarını güven-

ce altına alacak ve enerjik bir diktatörlük gibi çalışacak Geçici Devrimci Hükümet'ten tek sözcükle söz etmemeleri bizde, "acaba bunlar tabandan eylemi mi yetinmek istiyorlar?" haklı kuşkusunu yaratıyor.

Ama, "Çağrı" metninin bu bölümdeki kafa karışıklığı yanında bu daha bir şey değil. Şimdi yukarıda aktardığımız sözlere biraz daha dikkatli ve yakından bakalım. O zaman şunu görüyoruz: "Çağrı"yı iki parti, kendisi aracılığıyla halklarımızı söz ve karar sahibi kılacakları, kendi kaderlerini kendi elleri arasına almalarını sağlayacak fırsat ve olanaklarını yaratacakları bir meclis geliştirmeyi öneriyorlar. Bu meclisin aynı zamanda tüm güçleri kucaklayacak meclis olmasına çalışacaklar. Ve tüm bunlar için en küçük yerleşim birimlerinden en büyük metropollere kadar her alanda yerel halk meclisleri oluşturmayı hedefliyorlar. Şimdi en iyimser düşüncelerle soralım: Halklarımızın söz ve karar sahibi olacağı, kendi kaderlerini kendi elleri arasına alabilecekleri bu meclis nedir? Bir "Kurucu Meclis" mi, yoksa bir devrimci öz yönetim organı mı? Bunlardan hangisi olursa olsun, yani ister Kurucu Meclis ister devrimci öz yönetim organı olsun (ki tarif daha çok ikincisine benziyor) bunların örgütlenmesi silahlı halk ayaklanmasının başlangıcı değil, sonucudur. Yani, bunlar ancak muzafer bir halk devriminin Geçici Devrimci Hükümet tarafından örgütlenmiş organları olabilirler. Böyle bir organın örgütlenmesini şimdiden, halk ayaklanmasından önce ve halk ayaklanmasıyla bağlantısını kurmadan hedef edinmek devrimci proletaryanın bilincine karşılık taşımak demektir. Halklarımızın söz ve karar sahibi olabileceği, kendi kaderlerini kendi elleri arasına alabilecekleri, bunun için özgürce seçilmiş temsilcilerini gönderebilecekleri bir meclisin örgütlenmesi için ilk önce ayaklanmanın hiç olmazsa bir kentte zafer kazanması ve bir Geçici Devrimci Hükümet'in kurulması gereklidir. Bu şekilde kurulan bir meclis, adı ne olursa olsun (isterse Kurtuluş Meclisi olsun) gerçek bir iktidar organı olacak, yaşayabilecek ve halkların gerçek iradesini yansıtacaktır. Bunun tersini yapmak, yani, ayaklanmadan önce ve ayaklanmayla bağlantısı kurulmadan bir devrimci öz yönetim organı olarak, halklarımızın söz ve karar sahibi olabilecekleri, kendi kaderlerini kendi elleri arasına alabilecekleri bir meclis önermek, Lenin'in deyişiyle, "önce sineği yakalayıp sonra gözüne filit sıkmayı örgütlemek gibi bir şeydir."

Fakat, belki de bu meclis FKÖ'nün Ulusal Meclis'i gibi bir şeydir. Çünkü, PKK Genel Başkanı'nın açıklamalarından, ezanından PKK'nin böyle bir meclis öngördüğünü öğrenmiş durumdayız. Eğer böyle ise o zaman bu daha net ifade edilmeli, görevi, amacı ve işlevi kesin çizgilerle ortaya konmalıdır. Eğer, buradaki meclisten anlaşılması gereken devrimci cephenin geniş temsili bir organı ise bu organdan devrimci cephenin yürütme organı çıkarılacaksa, bu durumda hedef tümüyle farklılaşmış olur.

Önerinin bu yanı henüz belirgin değil. Bu nedenle, şimdilik, farklı bir açıklama yapılıncaya kadar "meclis" hedefini, halklarımızın söz ve karar sahibi olabilecekleri, kendi kaderlerini kendi elleri arasına alabilecekleri

Bilindiği gibi, "muhalafet" kavramı devrimci durumun olmadığı, iktidarın ele geçirilmesinin söz konusu olmadığı ve kimsenin de ayaklanmalardan söz etmediği bir politik durumun yansıması ve ifadesidir. Dolayısıyla, "halkların demokratik muhalafetini örgütlemek" için bir "meclis" geliştirmeyi önüne görev olarak koymak devrimci durundan, ülkenin koşullarının bir devrime işaret ettiğinden boşu boşuna söz etmek demektir.

bir devrimci öz yönetim organı olarak anlayacağız. Ama, örgütlenmeye ilişkin "Çağrı"nın hedefi bununla sınırlı değil. Bu meclisin yanı sıra, en küçük yerleşim biriminden en büyük metropollere kadar her alanda, Türkiye ve Kürdistan'ı baştan başa saran yerel halk meclisleri ağıyla sarmayı düşünüyorlar. Yani, her iki ülkeyi bir devrimci öz yönetim organları ağıyla sarmayı önlere bir görev ve hedef olarak koyuyorlar. Bu yerel halk meclisleri ayaklanma organları değildir ve ayaklanmayla bağımlı herhangi bir şekilde kuran bir belirti de yok. Adı meclis olsun, başka bir şey olsun, ayaklanma organlarını yaratmak yerine, koşulların bir devrime işaret ettiği durumda devrimci öz yönetim organları oluşturmayı hedef olarak öne koymak ve bu sayede ayaklanma şiarını ortadan kaldırmak, hatta ertelemek bile affedilmez bir hata olacaktır.

Devrimci durumun ortaya çıktığı ve burjuvazinin halklarımıza karşı bir savaş açtığı koşullarda (ki bu savaş bir kaç yıldır en sinsi yöntemlerle ve en vahşi biçimleriyle sürüyor) ayaklanma şiarı ve ayaklanmanın hazırlanması göreviyle bağlantılı hangi örgüt biçimlerine ihtiyaç vardır?

Her şeyden önce belirtmeliyiz ki, adı meclis ya da başka bir şey olsun, fark etmez, kitleleri kaynaştırarak, mücadele için birleştirecek, kitlelere devrimci cephenin, politik önderliğin şiarlarını iletme, kitlelerin ilgisini uyandırmak ve onları mücadeleye çekmek için Partisiz kitle organları gereklidir. Meclis, Komite, Konsey, vb. örgütler ayaklanma organları, devrimci iktidarın organları olarak kurulmalıdır. Çünkü ancak bu temelde kurulan örgütler, devrimci durum ve iç savaş koşullarında devrimci kitle mücadelesinin genişlemesi ve ayaklanmayla bağlantılı olarak hazırlanır ve geliştirilirse kalıcı yararlar sağlayabilir, yaşam koşulları bulabilirler.

Yine de bu örgütler her zaman ve her koşul altında devrimci kitle hareketinin yönetimi ve geliştirilmesi için yeterli sayılmalıdır. Bu örgütler, yani partisiz kitle organları faşizme ve sermaye egemenliğine karşı doğrudan mücadelenin tüm güçlerini örgütlemek; sözcüğün gerçek anlamında ayaklanmayı örgütlemek için yetmez. Bunun yanı sıra işçi

ve emekçilerin gerçek anlamdaki gücünün örgütlenmesi, yani milis olsun, silahlı işçi birlikleri olsun, çeşitli biçimlerde askeri bir örgütün örgütlenmesi gerekir. Faşizmin, yani devletin askeri gücü karşısında meclislerin, konseylerin, komitelerin çaresiz kalacağı durumlar ayaklanma döneminde mutlaka ve sık sık ortaya çıkacaktır. İşte bu durumlarda ayaklanmayı, ayaklanmayla birleşmiş politik grevini, devrimci kitle eylemini sürdürebilmek için milis, grup, birlik vb. adlar ve biçimler altında örgütlenmiş askeri bir örgütlenmenin zorunlu olduğu konusunda devrimci cephe, şimdiden tam bir netliğe sahip olmalıdır. İç savaşın sürdüğü, devrimci durum bulunduğu koşullarda devrimci cephenin, çözmek üzere önüne koyması gereken görev işte budur. Milis, birlik, vb. askeri örgütler onar, beşer, hatta üçer kişiden oluşturulmalı ve savaşta, devrimci kitle eylemine katılan kitleyi dolaylı yoldan, seçilmiş temsilciler aracılığıyla değil, doğrudan kucaklamalıdır. Bu tür bir örgütlenmenin nasıl olacağı, kimlerden oluşacağı ve organizasyonun nasıl sağlanacağı sorunu üzerinde şimdiden durulması gerekmeyen sorunlardır. Bu, devrimci cephenin kendisini oluşturan güçlerin birlikte ele alıp çözmesi gereken bir konudur. Ancak, şimdiden yapılması gereken, bu örgütlülüğün gerekliliğinden çok net, başka bir tarafa çekiltilenmeyecek bir açıklıkla kabul edilmesidir. Askeri birliklerin örgütlenmesine, derhal, silah temininden önce ve silahlanma sorunundan bağımsız olarak girişilmelidir.

Muhalafette kalarak burjuva iktidarı, burjuva hükümeti teşhir etmeyi değil, devrimci durum ve iç savaş koşullarından yararlanarak bunları yıkmayı ve devrimci-demokratik bir halk iktidarı kurmayı amaçlayan devrimci cephenin örgütlenmeye ilişkin olarak ele alması gereken sorunlar işte bunlardır. Elbette, burada konuya ilişkin söylediklerimiz, söylenebileceklerin tümünü kapsamıyor. Zaten böyle bir amacımız da yok. Amacımız, sorunun doğru konuluşunun nasıl olacağını ana hatlarıyla ve kesin çizgilerle ortaya koymaktır. Bunu bir ölçüde yaptığımızı inanıyoruz.

SONUÇ YERİNE

Şüphesiz, "Çağrı" metninin içerdiği yanlışlar bu kadarla sınırlı değildir. Örneğin, emperyalizme karşı mücadele yaklaşımı ayrıca ele alınıp eleştirilmesi ve düzeltilmesi gereken bir yandır. Fakat, içerdiği tüm hatalara karşın yine de iki ülke devrimi açısından son derece olumlu ve önemli gördüğümüz bu adımı daha atılır atılmaz eleştiri bombardımanı altında boğulmasını doğru ve gerekli görmüyoruz. İki devrimci parti tarafından atılmış bu adım hatalarından arındırılıp geliştirildiğinde inanıyoruz ki, iki ülke devrimi açısından bir dönüm noktası oluşturacaktır. Devrime ve işçi sınıfına, ezilen emekçi halklara karşı sorumluluğumuz devrimci, yapıcı, geliştirici eleştiri anlayışından vazgeçmeden bu adımı geliştirme görevini omuzlamıza yükliyoruz. Devrimci Cephe'nin inşası çağrısına yanıtımız bu anlayış ve sorumluluk sınırları içinde olacaktır.

19 Ocak 1997
Özgür ZORLU

BURJUVA İÇ SAVAŞIN GELİŞİMİ (1991-1995)

İç savaşı sınıf savaşımının varılan en üst düzey olarak değil, bir süreç olarak ele almak onu anlamamızın birinci şartıdır. İç savaşı önceleyen mücadele süreklilik kazanmış, üst üste binmiş, sertleşmiş iktisadi ve siyasal çatışmalardır. Bu çatışmanın biçimi bir gecede silahlı biçime bürünmez, ya da bir anda en sert, en yüksek düzeye ulaşmaz. Burjuva iç savaşları sürekli olarak ilan edilmemiş bir savaş biçiminde geldikleri için, olayları yükselen bir süreç içerisinde eğilimler dizisi biçiminde incelemek çok önemlidir. Mücadelenin biçimi barışçıl biçimlerden silahlı biçimlere doğru yükselerek yol almaya başlar. Ve bir yerden sonra artık öyle bir noktaya gelir ki, en barışçıl gösterilerin bile kana bulanması her zaman hesabı katılan bir gerçeklik haline alır. Aşırı bir güvensizlik, belirsizlik ve kaos ortamı hakim olur. Siyasal iktidar artık halk hareketi de en barışçıl gösterilerin nasıl bir sonla noktalacağını bilemez hale gelir.

İç savaş kitle mücadelesinin, işte böylesi sıçramalar biçiminde kendini göstermesini getirir. Büyük kavgalar ve bir sonraki kavgaya kadar, arada geçen zamanda küçük küçük kavgalar dizisi; sürekli ve yığınsal biçimlere bürünen kavgalar. Böyle bir noktaya bir kez ulaştı mı, artık eski çalışma biçimleri olan: Taktik sloganların belirlenmesi, benimsenmesi, ajitasyon, propaganda ve örgütlenme faaliyetlerinin yığınla bağlarını sağlamlaştırılması yönünde kullanılması gibi yöntemler yeterli olmaz hale gelir. Çünkü, büyük ve küçük çatışmalar, başta işçi sınıfı ve bütün emekçilerin yaşamlarını derinden etkiler. Emekçiler, iç savaş düzeyine erişmiş mücadelede, açık devrimci eylemler için iç güdüsel bir dürtü duyar. İşte bu düzlemde işçi sınıfının siyasal eğitici Leninist Parti, savaşan bir parti olmalıdır. Ayaklanma, devrimci orduyu yaratma, savunma bilincinden saldırı bilincine sıçrama, en enerjik ve gözü pek askeri eylemler hazırlama vb. görevlerle karşı karşıyadır. Kitleleri silahlandırmak pratik sorumluluktur, çünkü devrimci ortam hızla iç savaşa, iç savaş hızla devrim için uygun güçlerin toplanmasına yol açar. Devrimci eylemin açık niteliği, bu noktada halk kitleleri üzerinde eğitsel bir etki yaratmanın en önemli koşulu haline gelir.

İç savaşın gösterileri ve savaşım biçimleri alışılmış gösterilerden değildir: İç savaş döneminin gösterileri patlamaya hazır bir bombadır. Bazen bu bomba patlar. İşte o zaman hem devrim hem de karşı-devrim yükselişe ge-

çer çünkü, henüz daha çoğunluğu oluşturan kararsız orta ögelere bir kısmı, hızla bu iki kutupla toplanır. Kararsızlık saf dışı edilir.

İç savaşın başlangıcını çoğu kez burjuvazi yapar. Fakat bunu amacını gizleyerek, ilan edilmemiş bir savaşla ve bunun hazırlıklarıyla başlatır. Çünkü burjuva iç savaşın toplumda derin kökleri yoktur. O, kendi bunalımını aşmak için ekonomik ve siyasal yok oluşunu durdurabilmek için barışçıl yöntemlere yerine, tank, top, tüfek siyaseti izler. Burjuva iç savaşın önceden planlı-programlı, amaçları gizlenmiş gelişimi, proletaryanın devrimci iç savaşından farklı olan yönlerini ortaya koyar. Burjuvazinin egemenliğine karşı, proletaryanın devrimci iç savaş toplumdaki derin köklere sahiptir. En başta, bu savaşın kendiliğinden patlamalar biçiminde gelişmesi, her türlü baskı, karalama ve yasaklama karşısında devrimci hareketin sürekliliği, iç savaş boyutuna gelmiş mücadele bilincinin ne kadar derinde, ne kadar yakıcı sorunlarından kaynaklandığını ve bu yüzden önlenemez oluşunu açıklıyor.

Fransız burjuvazisi silahlanmış Paris proletaryasına karşı iç savaştan başka bir yöntemle çıkamayacağını anladığında, en sinsi planlara hareket etti. Önce, ne kadar çapulcu ve lümpen katmanlara ait mahkûm varsa, onları cezaevinden çıkartıp, topladı ve silahlandırdı. Sonra Paris kapılarında dayanan Prusya ordularına karşı daha ilk günden teslim bayrağını çekmesine rağmen, Paris proletaryasını kuşkırtmak için "direniş" naraları attı. Böylece Paris, Prusya ordularının kuşatmasında uzun ve açıklarla dolu bir kış geçirdi. Bütün bu sinsi hazırlıklardan sonra, Paris proletaryasının elindeki toplan almak için birlikler göndererek iç savaşı doğrudan başlattı. Fakat ilan edilmemiş bu savaşı proletarya anlayamadı, ona karşı hazırlanamadı. Böylece Fransız burjuvazisinin zaman kazanıp, birliklerini güçlendirmesine fırsat verdi. Burjuva iç savaşın kendi amacını gizlemesine aynı dönemden örnek, burjuva topluluğun Paris'te yaptığı gösteridir. "Züppeler Topluluğu" zengin mahallelerden barışçıl gösteri yalanıyla proletaryanın ana karargâhına kadar gelirler ve burada birden sakladıkları silahları çıkartırlar. Barışçıl gösteri yalanı böylece açığa çıktı.

Burjuva iç savaşları dayanıksızlığı ile de proleter devrimci savaştan ayrılır. 1848 yılı Haziran'ında silahlı ayaklanmaya zorlanan Paris proleterleri, kanlarının son damlasına kadar direniyordu. Fakat bu kez 1870'de burjuva-

zi, Parisli züppelerin ayaklanmasında olduğu gibi, daha ilk silah patladığında dağılıveriyorlardı. 1905 yılı Rusya'da işçilerin her türlü gösterilerini kurşunlayarak iç savaşı Rus burjuvazisi başlatmıştı. Proletarya Aralık'ta Moskova ayaklanmasıyla bu iç savaşa karşılık verdi. Çok büyük direngenlik, kahramanlık ve özveri örnekleriyle dolu bu devrimci savaş, bütün hazırlıksızlığına rağmen sekiz gün direnmiş ve burjuvazinin zaferiyle son bulmuştu.

1917 yılının Temmuz-Ağustos aylarında bu kez Kornilov ayaklanmasıyla bir burjuva iç savaşı başlatıldı. Fakat, her türlü kara çalma, yalan ve demagojiye, ayaklanmaya katılan yığınların cehaletine sığınan kandırılmışlığa rağmen, proletaryanın sert cevaplandırmasına karşı fazla direnemedi. Burjuva iç savaş, önce kandırılmış olduğu yığınları kaybetti. Bu iç savaş aynı zamanda, ortada kalmış kararsız yığınları, hızla saf tutmaya itmişti.

1918 yılının Kasım ayında, bu kez Alman proletaryasının en kahraman ve en ileri kesimleri Berlin'de burjuvaziye karşı devrimci iç savaşı başlattılar. Devrim Konseyleri ve Sovyetleri kurmaya giriştiler. Fikirlerini ve amaçlarını açıkça anlatmaya çabaladılar. Yığınları bu iç savaşta, burjuva iktidarı yıkmak tarafı olmaya çağırdılar. Yani devrimci iç savaş, bağıra çağıra, hiç çekinmeden ilan ettiler. Fakat Berlin proletaryası, devrimci bunalımın henüz devrim için yeterince olgunlaşmadığı bir aşamada erken bir savaşa tutuşmuştu. Alman burjuvazisinin sert cevabı karşısında, Ocak 19'da, iç savaşın ilk büyük yenilgisini aldılar. Sonra en önemli iki liderini, Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i kaybetti. Böylece iç savaşta zafer kesin olarak burjuvazinin oldu. Berlin proletaryasının ilan ettiği iç savaş, bu liderlerin itirazlarına, özellikle Luxemburg'un itirazlarına karşın, kendiliğinden başlamıştı. Açlık ve sefaletin geldiği boyutların derinliği ve yayınlığı nedeniyle, tamamen haklı olan bu ayaklanmaya, bu savaş ilanı karşısında hiç bir komünist tarafsız kalamazdı. Rosa'da yapması gerekeni yaptı. Tıpkı Paris proletaryasının ayaklanmasını bir intihar olarak nitelendirirken, sonra göğü fethetmek için Komünçüleri bütün gücü ve bilinciyle destekleyen Marx gibi, Rosa da erken olduğunu düşündüğü bir devrimci iç savaşın başkomutanı olarak öldü.

Genel çizgileriyle iç savaş tüm dünyada kendini bu biçim ve karakterlerde ortaya koydu. Peki, Türkiye ve

Kürdistan'da burjuva iç savaş nasıl başladı ve geliştirildi? Bugünden düne baktığımızda, iç savaş hazırlıklarının ne denli köklü bir geçmişe sahip olduğunu, devletin gizli örgütlenmeleri öteden beri oluşturduğunu ve mafya tipi bir örgütlenme yarattığını görüyoruz. Biz burada geçmişin büyük olaylarının iç savaşın hazırlıklarında ve gelişiminde oynadığı rolü irdelemekle kendimizi sınırlayacağız. Ve bu büyük olaylar içinde burjuva iç savaşın genel karakterini izleyeceğiz.

En başta, Türkiye ve Kürdistan'da son 25 yılın sınıf savaşımı, ya da iç savaş düzeyinde, ya da ona çok yakın oldu. 1977'den itibaren burjuvazinin başlattığı iç savaş MHP kadroları ve polis aracılığıyla yürütüldü. Maraş, Sivas, Çorum katliamlarıyla en keskin biçimlerine büründü. Burjuvazi bu iç savaşta uzun süre sağ-sol çatışması biçimindeki demagojisiyle gizlemeye çalıştı. Bunda bir ölçüde başarılı oldu. Emekçiler, burjuvazinin açtığı iç savaşa karşı direnirken, okun sivrî ucunu MHP faşistlerine çevirmişlerdi. Çorum ve Hatay'da etnik köken, mezhep kavgalarından yararlanmaya çalışan burjuvazinin iç savaşı, dirençsizliğini de ortaya koydu. Çorum ve Hatay'da emekçilerin kurduğu barikatları, MHP'li faşistleri ve polisleri durdurmayı başardı. Demirel aynı dönem, "Bana sağcılar adam öldürtüyor dedirtemezsiniz" beyanlarında bulunurken doğruyu bir ölçüde söylüyordu. Çünkü emekçileri katleden tek başına MHP'liler değildi, birleşmiş, örgütlenmiş burjuva devlet partisiydi savaşı yürüten.

12 Eylül askeri faşist darbesi, bu iç savaşa ordunun sürülmesiydi. Nokta operasyonları adı altında devrimcilerin kitlese katliamları, işkenceler, darağaçları, zaferi geçici bir süre burjuvaziye kazandırdı. Ama bu bir Pirus zaferiydi. Zavallı ve geleceği olmayan bir zafer. İşkencecilerin, darağaçlarının yarattığı suskunluk, emekçilerde, daha '84-85'te parçalanmaya başlamıştı bile. '87 yılından sonra yavaş yavaş yükselişe geçen sınıf savaşımı 90'da kendiliğinden patlamaya sonuclandı. '90 Newroz'unda Kürt Halkının ayaklanması, gerilla cenazelerinin kitlese gösteriye dönüşmesi, cezaevlerindeki açlık grevleri, Körfez savaşıyla keskinleşen siyasal kriz eşlik etti. Derin iktisadi ve siyasal kriz, üst üste binen bir bir ardına sıra gelen sınıf çatışmalarıyla, kendi doruğuna, iç savaşa doğru, adım adım tarih tarafından arkasından itildi. Burjuva iç savaşın tezgâhlanmasının zamanı gelmişti.

'92 yılı Eylül ayında dönemin Genel Kurmay Başkanı Doğan Güreş, basın ön önemli köşe yazarlarına ve hükümet yetkililerine brifing veriyor. Bu brifing Şirnak'ta veriliyor. 26 Eylül 1992 tarihli gazetesindeki yazısında Milliyet gazetesi köşe yazarı Yalçın Doğan, Şirnak brifinginde Genel Kurmay'ın açıklamalarını aktarıyor:

"(Topyekün mücadele) '91 yılında Yılmaz hükümetine sunuldu, mutabakat sağlandı. '91-92 yılı strateji si kararlaştırıldı."

Doğan Güreş, topyekün mücadele adını verdikleri ilan edilmemiş iç savaşın böyle tezgâhlandığını, yani '91 yılında Genel Kurmayca, Yılmaz hükümetine sunulduğunu yazıyor. Ama sağlanan mutabakatın sadece M. Yılmaz hükümetiyle görüşülmediğini düşündürecek gelişmeler ve gerçekler var ortada. Çünkü aynı yazısında Yalçın Doğan, Genel Kurmay'ın sözlerini aktarmaya devam ederken şunları yazıyor:

"Türkiye'de herkes, tüm kurumlar, bundan sorumlu olacaklar: Milli Eğitim, Ulaştırma, Sağlık, Adalet Bakanlığı, gibi..."

Güreş, ortaya konan stratejinin sağlık bakanlığını bile kapsadığını beyan ediyor. Eh, bütün devleti kapsayan bu stratejik mutabakatta Cumhurbaşkanından tüm burjuva partilere, birleşmiş bir karşı-devrim cephesi bulunuyor. Artık bu mutabakatın bu düzeyde sağlandığını düşünmemiz için bir çok sebep var. Son olaylar, bu mutabakata mafyanın da alındığını gösterdi.

'91 Mayıs'ında yeni stratejinin ilk işleme başladığı günlerde anti-terör yasası çıkartılıyor. '82 Faşist anayasasına kendi çapında bir katkı oluyor bu yasa. Bir süredir zaten varolan gözaltında kaybetmeler, avukat görüşünün yasaklanması ile polis, olağanüstü bir yürütme gücünü yasal ifadeye kavuşturmuş oluyor. Bu yasa yükselen mücadelenin karşısına tam bir polis zoruunu çıkarmanın ve polisin de tüm sınıf kinini emekçilere kusmasını serbest bırakıyor. Propaganda yasakları, emekçilerin gazeteleri, yayınları, yasal kuruluşları bu yasaya dayanılarak kapatılıyor, cezalandırılıyor. İç savaşın yolu bu yasayla ilk adımlarını atıyor.

Önce terör suçu kapsamı genişletiliyor. Örneğin devlet otoritesini zafra uğratmak, kamu düzenini ve genel sağlığı bozmak gibi, içine her türlü fiili sığdırabileceğiniz terimlerle, devletin her türlü uygulamasını eleştirilenleri kapsayacak düzeye getiriliyor. Ayrıca, terör örgütü tanımlaması, her türlü kurum, cemiyet ve hatta iki kişinin belli amaçlar için bir araya gelmesini de kapsıyor. Devlet hedef tahtasına toplumun tümünü oturtuyor, bu çok açık. Yeter ki kişi azıcık devleti eleştirsin. Bugün bu yasanın sonuçlarını görüyoruz. Batı Avrupa ülkelerin-

de, en fazla Hıristiyan Demokrat olabilecek siyasal kimliğe sahip olanlar, bugün teröre destek verdikleri gerekçeyle yüzlerce yıla varan hapis cezalarına çarptırılabilirler. Devlet kendi terörünü, bu yasayla meşrulaştırmaya çalışıyor. Anti terör yasasının zamanında en çok tartışılan yönlerinden biri de işkencecileri saklamaksızın, gizlemeksizin açıktan koruyan, kollayan hükümler içermesiydi. '91 Nisan-Mayıs ayında yürürlüğe giren bu yasada bir iç savaş hazırlığı görmemek mümkün mü?

Ancak, anti terör yasası toplumu susturmaya hiç de yeterli olmuyor. Aksine bu yasaya karşı emekçilerin verdiği mücadele çok çetin oluyor. En başta Kürt Halkı bu yasanın karşısına dikiliyor. Diyarbakır, Batman, Mardin, Silvan gibi daha onlarca il ve ilçede, Kürt emekçileri, yoksul köylüleri, on binlere varan katılım ve destekle, gerek açlık grevleri, gerekse açık siyasal gösterilerle, kepenk kapama eylemleriyle, bu yasa teşhir ve protesto ediliyor. Bu yasa, sürmekte olan Kürt Halk hareketini geriye düşürmüyor, aksine ivmelendiriyor. Bunu yasa çıkmadan hemen önceki olaylara göz atarak da anlayabiliriz. Bilindiği gibi '91 yılı Newroz'u tam bir kalkışma biçiminde, yükselen bir ayaklanma çizgisinde gelişti. Gösteriler daha o yılın Mart ayı başında kendini göstermeye başlıyor. Dört bin kadar yoksul köylü ve emekçi İdil'e doğru yürüyüşe geçiyor. Güvenlik güçlerinin kalabalığı taramasıyla dört kişi ölüyor, elli kişi yaralanıyor. Bu olaydan sadece iki gün sonra, bu kez "Kahrolsun Zulüm" sloganlarıyla Dargeçit, Koziük ve Kulpa ilçeleri ayaklanıyor. TC'nin yanıtı değişmiyor ve onlarca kişi yaralanıyor. Ama kan Kürt Halkını qureletemiyor. Newroz günü Adana'da Kürt Halkı bayramını beş bin kişilik bir kalabalıkla, polislerle çatışarak kutluyor. Aynı olay İzmir'de de yaşanıyor. Binlerce Kürt emekçisi, bu ilk metropolde burjuvazinin yüreğini ağzına getiren bir hareketlilik yaratıyorlar. Taşlı sopalı kavgada polis otoları yakılıyor, panzerlerin üzerine yürünüyor. Kürt Halkı kitlesele olarak ölümün üzerine yürüyor.

Anti terör yasası öncesinde yükselen sadece Kürt Halkının mücadelesi değil. Başta işçi sınıfı, memurlar, hareketi ileriye taşıyan bir dinamizm içerisinde. Mart 91'de İstanbul Valiliği'nin memur sendikalarını mühürlemesi üzerine, binlerce memur, tüm yasaklamaları ve yasal ayaklar altına alarak valilik önünde protesto gösterisi düzenliyorlar. Çevik kuvvetle çatışıyorlar. Anti terör yasası öncesindeki bütün bu gelişmeler, yasa çıktıktan hemen sonra daha da hızlanıyor.

Faşist yasalar, 1 Mayıs kutlamalarını katı kurallarla yasaklamasına rağmen, binlerce işçi, iş bırakarak, fabrikaları abluka altına alan polislerle çatı-

şarak anti terör yasasının mücadeleyi hiç de etkilemediğini en açık şekilde gösteriyorlar. Haziran ayında Türk-İş Bursa mitinginde 60 bin işçi, hep bir ağızdan "Hükümet İstifal" diye slogan atıyor. Mayıs ve Haziran ayındaki gelişmeler çok sıcak ve çatışmalarla geçecek '91 yazının ilk habercileri oluyor.

Ama işçi cephesinde asıl gelişme, Kürdistan'dan geliyor. Diyarbakır'da sokaklara çıkan 7 bin işçi "Botan-İşçi El Ele!" sloganıyla gerillaya verilen desteği açıkça dile getiriyorlar. Aynı günlerde Batman'da 4500 işçi her gün eylemler düzenliyor. Bütün Kuzey Kürdistan'da 20 binden fazla işçi çeşitli eylemlerle bu sıcak yazın ısınına daha da yükseltiyorlar. İşçi sınıfı hareketi bir patlamaya dönüşen Kürt Halk Hareketi'nin içinde hak ettiği konumu yavaş yavaş alıyor. Bu gelişme çok önemlidir. Halkların mücadele birliğinin temel dinamiğinin harekete geçmesidir. Diyarbakır-İstanbul direniş hattının örülmesidir.

'91 yılının Temmuz ayı, olaylarla dolu geçen zamanı aşacak denli büyük kalkışmalara sahne oldu. Siyasal gelişmeler ve kitle hareketi bir isyan karakterine bürünüyor. Buna neden olan, biri İstanbul'da, diğeri Diyarbakır'da gerçekleştirilen infazlardır. Devletin açtıkları ya da gözaltında infaz ettiği devrimcilerin cenazeleri kitlesele bir gösteriye dönüştü.

İlki İstanbul'un çeşitli semtlerinde devletin silahlı çetelerinin Devrimci Sol kadrolarına karşı giriştiği katliamdır. Yerinde infazla 12 devrimci bir gecede, tepeden tırnağa silahlı, orta çağın kukuletalı cellatlarını andıran kan içici polis çetelerince katledildi. 12 Devrimcinin cenazesi her türlü baskı ve engelleme çabalarına rağmen, kalabalık bir emekçi topluluğu tarafından sahiplenildi. Bir süredir Kürdistan'da yoksul köylüleri gerilla cenazeleriyle yarattığı devrimci kabanış, şimdi İstanbul'da yaşanıyor. Hemen aynı günlerde Paşabahçe işçilerinin İstanbul'un en merkezi yerlerine taşan direnişleri, bir bomba ve şehri patlamaya hazır bir bomba haline getirmişti.

İkincisi, Diyarbakır DEP il başkanı Vedat Aydın, sivil polislerce evinden alındıktan iki gün sonra ağır işkenceler yapılmış bir şekilde ölü bulunuyordu. Devlet, Vedat Aydın'ın kendi güçlerinde katledildiğini saklama çabasında bir çok acemilik yapıyor. Örneğin savcı, "Cesedi bir kamyon şoförü buldu" şeklinde bir açıklama yaparken; karakol polisleri cesedi tesadüfen kendilerinin bulduğunu söylüyorlar. Bulduktan sonra hiçbir kimlik tespiti yapılmadan ceset gömülüyor. Ancak, ne büyük bir acemiliktir ki, cesedin bulunuşunun ertesi günü OHAL vallisi Hayri Kozakçıoğlu kendi açısından çok talihsiz bir açıklamayla bulunan cesedin Vedat Aydın'a ait olduğunu söylüyor. Oysa ki, gerçek kimlik tespi-

ti, ancak iki gün sonra ailesi tarafından yapılır. Adli Tıp'ın teşhis yapmadan alelacele gömüldüğü cesedin kime ait olduğunu Vali Kozakçıoğlu çok iyi biliyor. Çünkü en başından itibaren her şeyden haberi vardır. Doğan Güreş'in bu olaydan tam bir yıl sonra Şirnak'ta açıkladığı mutabakat işte böyle işliyor ve herkes üzerine düşen görevi yapıyor. Ama biraz acemice. Sonradan bu tür acemilikler daha az tekrar edecektir tabii.

Vedat Aydın işte böyle katlediliyor: Doğan Güreş'in içinde bulunduğu gerçek iktidar odakları tarafından hazırlanan, Mesut Yılmaz ve diğer devlet kurumlarının onayladığı planla, iç savaşın ilan edilmeden yürütülmesi sağlanıyor. Burjuvazinin, toplumun önemli bir kesimini karşı sürdürdüğü iç savaş, toplumdaki köksüzlüğü nereden ile gizlice yürütülüyor. Her türlü yalan ve katliamla...

Fakat Vedat Aydın'ın katledilmesi Kürt Halkının tepkisi müthiş oluyor. Maden, Mazgirt, Patnos, Varto, Bulanık, Uludere, Tatvan, Muş, Gercüş, Kızıltepe, Nusaybin, Silopi, Cizre, Lice, Batman'da kepenkler açılmıyor. Köylüler ilçelere doğru yürüyüşe geçiyor. Yüz binleri bulan protesto gösterileri en sonra 20 Temmuz günü Diyarbakır'da yapılan cenaze törenine 200 bin insan katılıyor. Ama devlet günler öncesinden bu cenazeyi kana bulamanın hazırlıklarını yapıyor. Sonraki yıllarda DEP milletvekili olarak hapse atılacak olan Ahmet Türk'ün başına gelenler, hazırlıklar için bir düşünce verecektir. Ahmet Türk, bulunduğu bölgenin ileri gelen Kürt temsilcilerinden olduğu için cenaze öncesinde defalarca emniyet müdürlüğüne çağırılıyor. Bir polisin anlatımına göre bu çağırılmalarda amaç, bütün polislerin Ahmet Türk'ü tanıması. Çünkü cenazede katliam planlanıyor ve bunun için ileri gelen ve tanınmış Kürtler ilk hedef olacaklar. Bütün polislerin tanıması için yapılıyor.

200 Bin kişinin bir ayaklanmaya çevirdiği cenaze, çatılardan, helikopterlerden açılan yayılım ateşleriyle kana bulanıyor, onlarca insana mezar oluyor. Sonraki günlerde Diyarbakır'da yüzlerce insan gözaltına alınıyor, kaçırılıyor, işkenceden geçiriliyor. Olaylar ve gözaltılar öyle boyutlara varıyor ki, Diyarbakır DGM Başsavcısı, gelen şikâyetler ve başvurular karşısında, "Polise gece kapıyı açmayın" açıklamasını yapmak zorunda kalıyor.

İstanbul ve Diyarbakır'da yaşanan bu olaylar iç savaşın yeni bir aşamaya getirmiştir. Burjuvazi açısından daha büyük saldırılara, daha geniş kapsamlı hazırlıklara gereksinim var, çünkü varolan saldırı ve katliamlar kitle hareketini durduramıyor. Bu yılın bir şeklide susturulması gerekiyor. Yenilgi psikolojisi ve sağlıksız düşüncenin bir kanıtı olarak, o günlerde Turgut

Özal'ın bir sözü gündemi kaplıyor: "Teröre destek veren herkesi ezeceğiz." Savaşı gizlemek gün geçtikçe zorlaşıyor.

Devlet o güne dek görülmemiş ölçüde büyük bir güçle Güney Kürdistan'a girdi. Bilindiği gibi Körfez savaşının hemenertesinde emperyalistlerin destek sözlerine kanan işbirlikçi burjuva Kürt önderliği, Kürt Halkını Saddam'a karşı zamansız bir ayaklanmaya itti. Sonuç, Kürt Halkının kitlesel katliamı oldu, işbirlikçiler ise selameti ancak kaçmakta buldular. Sonuçta ABD, Irak üzerinde baskısını arttırmaya yarayacak bu fırsattan yararlandı ve Kürdistan olarak bilinen toprakların bir kısmına Saddam birliklerinin girişini yasakladı. Böylece Kürt Halkı emperyalizmin güdümünde de olsa, bir devlet oluşumuna başladılar. İşte tam böyle bir süreçte TC, büyük bir ordu kuvvetiyle, 40 bin kişilik bir komando gücüyle Güney Kürdistan'a giriyor. Amaç, bir taşla iki kuş vurmaktır. Birincisi iç savaş sınırlar dışına taşımak ve ikincisi Güney'deki işbirlikçi Kürt liderlere gerekli uyarıyı yapmak. TC, bölgede bir Kürdistan devletinden daha çok hiçbir şeyden korkmuyor. Burjuvazi vatanın bölünmez bütünlüğü demagojisiyle başlattığı iç savaş Misak-ı Milli'nin dışına taşıyor. Böylece asıl amacı bölünmemek değil, Kürt Halkını her ne pahasına olursa olsun baskı altında tutmak olduğu anlaşılıyor.

Bu operasyonlar sırasında mutlaka not edilmesi gereken bir olay yaşanıyor. Türk-İş, tüm Türkiye ve Kürdistan çapında ayağa kalkmış olan yüz binlerce işçiyi kapsayan toplu iş sözleşmelerini aletlece. İşçileri üç otuz paraya satarak imzalıyor. Grev ve direnişle sokakta varlığını gösteren yüz binlerce işçiyi Türk-İş'e susturmak sınırları aşan iç savaş yürüten burjuvaziye gerekli rahatlığı sağlıyor. Çünkü sokaktaki işçiyi günlük siyasal ajitasyonun ulaşması, fabrika sınırları içinde rutin üretimde bulunan işçiden çok daha kolaydır. Toplumun derinden sarsan büyük olayları işçi sınıfının sokakta karşılaşması, burjuvazi açısından sonu belirsiz tehlikeler taşıyor. Sokaklarda Türk-İş'in işçileri satışıyla sağlanan geçici uzlaşma, dağların ve sınırların tepesine daha çok bomba atabilmek için gerekli oluyor. Doğan Güreş'in açıkladığı gibi, iç savaşta bütün burjuva kurumları üzerine düşen görevi yerine getiriyor. Türk-İş san sendikacılık geleneğini, burjuvazinin yürüttüğü savaşa işte böyle doğrudan destek vererek, ihanetçilik düzeyine çıkarıyor. Sefaletten ölmek için ellerinde bulunan mevcut tek örgüt Türk-İş'i kaybetmemek uğruna işçiler, bu satışa yeterli tepkiyi geliştiremiyorlar. Çünkü işçilerin bir kısmı, yaratılan büyük şoven dalganın etkisindeyken, daha büyük

bir çoğunluğu da henüz bir tarafsızlık konumunu koruyorlar. Sendikayla ilgili sorunlarını ise sendika içinde çözmeye çalışırken sendika bürokrasisini aşamıyorlar. Bu, elbette işçi sınıfı için yüz kızartıcı bir tutumdur. Bugün işçi sınıfına yiyecek ekmekten çok daha fazla, Kürt Halkının katliamına sessiz kalmayan bir onur ve şerefli bir yaşam gerekiyor. Onursuzca bir yaşam her türlü sefaletten çok daha rezilcedir, çok daha acıdır. İşçi sınıfının bu gerçeği anlaması gerekiyor. Yine de şu bilinmelidir ki, hiç bir ekonomik temeli bulunmayan bu şoven dalga ve tarafsızlık konumu, kısa bir süre sonra burjuvazinin karşısına tekrar çıkacaktır.

Devlet her alanda iç savaş tırmandırırken, halk kitlelerinin bu şiddet gösterilerine tepkisi büyük oluyor. Çok kısa bir süre içerisinde Kürdistan'daki burjuva partilerinin varlıklarını tabelalarından ibaret oluyor. Bu gerçeği bizzat faşist burjuva partilerinin temsilcileri dile getiriyorlar. Yani Kürdistan'da devletin varlığı ancak, asker, korucu ve özel timden oluşan katliam birlikleriyle ölçülüyor. Ama hiç bir egemenlik sadece zor ve terör yöntemleriyle uzun süre ayakta kalamaz. Hele ki, bu terörün karşısında ayaklanmış ve silahlanmış bir halk varsa... Kaldı ki PKK'nin gerilla birlikleri söz konusu dönemde kırsal bölgeleri büyük ölçüde kontrol eder durumdadılar. PKK gerillalarının hedefi artık doğrudan şehir merkezlerine yönelmektir. Çok güçlü bir halk desteğini de yanına alan gerillalar, '91 yılı ortalarında Kürdistan'da TC'yi iyice köşeye sıkıştırmışlardır. Öyle ki, ayrı yıl Ekim ayında Bingöl İl merkezi PKK gerillalarının basıldığında, halk gerillayı desteklemek için sokağa dökmüştü. Jandarma Alay Komutanlığı gerilla kuşatması altındayken ve çatışma olanca şiddetiyle sürüyorken, hemen yüz metre ötede binlerce kişiden oluşan büyük bir kalabalık gerillaya destek gösterisi yapıyordu. İşte '91 yılında devlet Kürdistan'da bu haldedir. TC, iç savaş bütünü hazırlıklarını yapmadan başlattığını en iyi Kürdistan'da görüyor ve yaşıyor.

Ama devlet daha bütün kozlarını oynamamıştır. '91 yazında TC'ye iç savaş hazırlıklarını tamamlamak ve çok daha geniş kapsamlı saldırıları gerçekleştirmek için zaman gerekiyor. Biraz nefes alması gerekiyor. İşte tam da bu momentte, Yılmaz hükümeti, iktidar koltuğuna henüz oturduğu halde, ilk elden aldığı kararlardan biri, erken genel seçim oluyor. Üstelik bu kararı alan ANAP hükümeti, bu seçimden mağlup olarak çıkacağını çok iyi biliyor. Eğer istedikleri gerçekleşirse, kazanan ANAP değil, devlet olacaktır. Geçici bir süre seçimlerin havasıyla kitle uyuşturma programı tüm olanak

ve hazırlıkla sürdürülecek ve savaş hazırlığı tamamlanacaktır.

TKEP/LENİNİST, '91 yazında bu süreci doğru değerlendiren tek siyasal yapı oldu. Seçimleri boykot çağrısının arkasında, tekeli burjuvazinin sokak eylemlerini ve devrimci yığın hareketinin yoğunlaşmasını önlemek taktiğine alet olmamak düşüncesi vardır. Çünkü yığınlar parlamentodan ve onun aygıtlarından büyük oranda umudunu kestiği için, kendi yasama öngörülerini güven oylarını sokaktaki eylemlilerinde ortaya koyuyorlardı. Leninizmin öngörüsü tek gerçek yaklaşımdı ve seçimleri boykot politikasında yalnız kalmıştı. Bir çok reformist çevre, bağımsız aday çıkarma politikasıyla, yığınları seçim sandıkları başına çağırıyor ve yüzlerini tekrar parlamentoya çeviriyordu.

Ekim '91 seçimlerinin en dramatik hatasına ulusal devrimci hareket düşüyordu. SHP-HEP ittifakına tam destek vererek, Kürdistan'da devletten tam anlamıyla kopmuş milyonlarca kızgın emekçiyi SHP mitinglerinde topladı. Ulusal devrimci önderlik, bu reformist taktiği, ANAP'ın savaş politikalarına karşı SHP'nin olumlu yaklaşımlar taşıyan politikasını tercih etmek biçiminde sunuyordu. Yani ehveni şer için yığınları sandık başına çağırıyordu. Gerilla hareketi Kürdistan'da hızla sonuca yaklaşıırken, milyonlarca kızgın ve ölmeye hazır emekçinin açık desteğini almışken, devletin zaman kazanma taktiği karşısında, böylece oyuna gelmiş oldu. Her ne kadar önemli bir silahlı gücü ve yoğun kitle desteğini elinde bulundurduysa da Özgürlük Hareketi, olayları değerlendirmede tek gerçek silah olan marksist-leninist bir yaklaşıma sahip değildir. İdeolojisinin küçük burjuva sınırlılığı, burjuvaziden tam anlamıyla kopmamayı da beraberinde getiriyordu. Burjuvazinin sosyal demokrat sahteliğindeki partilerin dile getirilen demagojik söylem işte böyle ulusal önderliği kendi kulvanna doğru çekmişti. Ulusal devrimciler SHP-HEP ittifakını desteklemekle, —hatta RP ve DYP gibi partiler de bu desteğin diğer alternatifiydiler, — kurulacak bir savaş hükümetini önlemek istiyordu. Fakat anlamadığı şeydi: Hiç bir savaş kişilerin kan içici karakterinden kaynaklanmaz. Bu nedenle kişilerin iradeleri ile savaşlar son bulmazlar. Türk tekeli burjuvazisini iç savaşa iten temel neden içinde boğulmakta olduğu siyasal ve ekonomik krizin derinliğidir, yığınları hareketlilik içinde tutan devrimci durumun varlığıdır. Bu nedenle iç savaş kaçınılmazdır. Küçük burjuva dar görüşlülüğün sınırlarında hareket eden özgürlük savaşçıları gibi daha bir çok sol-devrimci yapı bu gerçeğin farkında değildi. Hangi hükümet seçilirse seçilsin, işbirlikçi tekelleğin tem-

silini yapabilmemesi için, iktidar koltuğuna oturabilmesi için tek koşul, iç savaş tırmandırmak ve burjuvazi lehine kazanmak olacaktır. Genel Kurmay'ın içinde bulunduğu perde arkası iktidarı, uzun süreli bir planın stratejik bir planın parçası olarak bu erken genel seçimleri planlamıştı.

Ve sonuçta geniş bir sol-devrimci çevre seçimlere girerek, halkları sandık başına çağırarak faşist TC'nin oyununa geldi. Başından itibaren leninist kadroların aldığı tavra ve uyanılara kulak tıkadılar. Bir çoğu küçük burjuvaziye özgü kibirlikle bu tavrı ve uyanıları görmezden geldi. Bir çok çevre kendi gücünü, yani güçsüzlüğünü bahane ederek boykot taktiğinin yanlış olduğunu iddia etti. Gerçekleri değil, kendi özneliğini temel alarak politika üretmenin tutarsızlığı işte böyle sırttı. Yığınların hızla düzenden kopuşunu değerlendiremediği gibi, TC'nin istediğini yaptı: Halkı sandık başlarında ve özellikle Kürt Halkını SHP mitinglerinde topladı. Reformizmin yanında bir çok devrimci yapı için '91 seçimleri kötü bir sınavdı.

Burjuvazi ise iç savaş hazırlıklarını daha rahat yapabilmek amacıyla gündeme soktuğu erken genel seçimin, kendisi için kötü bir sınava dönüşmesi amacıyla elinden geleni yaptı. Birincisi, tarihinde görülmemiş boyutta bir para ve propaganda, reklâm kampanyasıyla, akıl almaz vaatlerle, TV'lerin ve basının büyük çabalarıyla, yığınları miting meydanlarında toplamayı başardı. Bu da yetmedi, seçimlerde sandık başına gitmeyenlere ağır para cezaları getirdi.

Seçimlerde en önemli hedef Kürt halkıydı. Bu, seçim propagandalarında kendini açığa çıkarıyor. Bakın faşist karakterli partiler neler vaat ediyorlar Kürt Halkına:

SHP'den Hikmet Çetin: "OHAL ve bölge valiliğini kaldıracağız."

Cındoruk: "OHAL, koruculuk ve SS kararlarını kaldıracağız."

Şevket Kazan: "OHAL kalkacak."

Bütün bu vaatlerin ne kadar büyük bir yalan olduğu çok kısa bir süre sonra anlaşılacaktı. Örneğin koalisyonla iktidara ortak olan SHP, her üç ayda bir OHAL'in uzatılmasına onay verecektir. DYP ise Kürdistan'daki varlığını büyük ölçüde koruculuğa ve ağalara dayandıracaktır. RP ise olağanüstü hali kaldırmak şöyle dursun, kendi militanlarına silah dağıtıp, eğitim yaptırarak, Kürt Halkıyla mücadeleye girmiştir. Ancak, burada trajik olan bu faşist-burjuva partilerin iki yüzlülüğü değil. Bu iki yüzlülüğe aldanan ve yığınları bu vaatlerin peşinde koşuran devrimci yapıların varlığıdır. Asıl trajedi buradadır.

Setenay BERDAN

BURJUVA KÜLTÜRLE BURJUVAZİYE KARŞI SAVAŞILAMAZ! -II-

SAVAŞÇI KİŞİLİK

Ülkelerimizde nesnel bir gerçeklik olan iç savaş bir devrimle taçlandırmak, şüphesiz tüm leninist savaşçıların en büyük arzusu. Bu durumu bir arzu, bir istek olmaktan çıkarıp bir gerçeklik haline getirmek yine tüm leninist savaşçıların görevidir. Bu görevi gerçekleştirmek, öncelikle kişilerin savaşa göre biçimlenmesiyle ya da daha doğru bir ifade ile savaşçı bir kişilikle mümkün olabilir.

Buradan hareketle, savaşçı kişi kimdir? En özlü biçimde şöyle ifade etmek gerekecektir: *Zorunluluğu kavrayan ve ona göre şekillenen kişi, savaşçı kişidir.* Burada söz konusu olan tarihi zorunluluktur. Tarihi zorunluluktan, "toplumsal olaylar arasındaki iç bağın sonucunda, mantıklı biçimde meydana gelenler ya da zorunlu olarak meydana gelmesi gerekenler" anlaşılır. Örneğin, maddi üretimin toplumsal yaşamın tüm yönlerini zorunlu olarak belirlemesi, ya da bir toplumsal sistemin ardından bir diğerinin gelmesi gibi. İnsanlar toplumsal gelişme yasalarını ne ortadan kaldırılabirler, ne de yenilerini yaratabirler; ancak bu yasaları keşfedebilirler. Tarihi zorunluluğun mantığını ortaya koyabilir ve bir kez bu zorunluluğu kavradıktan sonra toplumsal ve tarihi süreçle etkinlikle müdahalede bulunabilirler. Tarihi gelişim zorunluluğu nesnel, bilinebilir. Yani kapitalizmden sonra sosyalizmin zorunlu olarak geleceğini bilmek, zorunluluğu kavramaktır. Savaşçı kişi için bu zorunluluğu kavramak yeterli değildir. Savaşçı kişilik için tarihsel zorunluluğu kavramak kadar savaşın yasalarına egemen olmak, o yasaları avcunun içine alıp tarihsel gelişimine yön vermek de zorunludur. Yani süreç, mücadelenin nesnel olarak geldiği düzey bizden ne istiyor, nasıl bir şekillenme gerektiriyor, bunu çok iyi tahmin etmemiz ve kavramamız gerekiyor.

Savaşçı kişilik mücadelenin tüm aşamaları için gereklidir. Sınıflar mücadelesinde bütünlüklü olarak baktığımızda proletaryanın ve onun öncüsünün savaşçı bir nitelikte olması, proletaryanın ve

onun öncüsünün tarihi misyonudur. Yani savaşçı kişilik, salt iç savaş süreci için geçerli olan bir olgu değildir. Ancak evrimci dönemin savaşçı kişiliği ile devrimci dönemin, ayaklanmalar ve sokak çatışmaları döneminin savaşçı kişiliği farklı farklıdır. Çünkü her dönemin, savaşçısına dayattığı sorunlar ve bunların çözüm biçimleri farklı farklıdır. Bu, gelişmenin diyalektiği ile de uyum halindedir. Öntümüze çıkan sorunlara çözüm gücü olabileceğimiz oranda gelişir ve daha karmaşık sorunları çözmeye hazır hale gelebiliriz. Çünkü sınıflar mücadelesi ilerledikçe ve giderek kanlı, kavgalı, açık savaş biçimini aldıkça, doğal olarak, sorunların çözümü de daha karmaşık bir hal alacaktır. Bu yeni sürece müdahale etmek, ona yön verebilmek de, ancak eskinin bize dayattığı sorunları aşmamış olmakla ve yeni duruma uygun bir şekillenme ve ruh hali ile donanmakla mümkündür. Bugün içinde bulunduğumuz süreç bize varolma-yok olma noktasında olduğumuzu gösteriyor ve her anlamda (ideolojik, politik, kültürel) saldırı halinde olmamızı dayatıyor. Ancak bundan on yıl önce durum böyle değildi. Bu durumda, "On yıl önce savaşçı değildiydik?" diyeceğiz. Elbette ki, hayır. On yıl önce de savaşçıydık, fakat on yıl önceki süreç bize çok daha farklı sorunları ve çözümleri dayatıyor, dolayısıyla daha farklı bir şekillenme gerektiriyordu.

Bugün önümüzde duran yaşama geçirmemiz zorunlu olan savaşçı kişilik sorunu, aslında biz leninistlerin büyüdüğünün, savaşta egemen olduklarımızın farklı bir açıdan da olsa göstergesidir. Leninist politikaların devrimci özü, bu politikalar doğrultusunda sürdürülen devrimci mücadele, bu mücadele içinde yoğunlaşan leninist savaşçıları en çetin savaş koşullarına hazırladı. Leninist parti doğuşundan itibaren devrim sorununu pratik politika düzleminde ele aldı ve bu perspektifle savaşarak geride bırakılan altı mücadele yılından sonra, artık savaş içinde kendini kanıtlamış ve çelikleşmiş bir parti haline

geldi. Bu süreç içerisinde leninistler, eski döneme ait kişilik yapılarıyla, eski şekillenmeyle bu savaşı kazanmanın mümkün olmadığını kavradı.

Tarihsel zorunluluğu kavrayan ve ona göre şekillenen kişi, aynı zamanda özgürleşir de. Günümüz Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ında özgürlük ancak bir devrim sorunu olduğundan ya da ancak toplumsal devrimle çözümlenebilecek bir sorun olduğundan, her birey için, özgürleşmek, bu savaşa katılmaya bağlıdır. Engels, "Özgürlük doğal zorunluluğun bilinmesine dayanır, bizim kendi üzerimizde ve dış doğa üzerinde egemenlikten ibarettir" diyor. Yani eğer zorunluk kavranmazsa insan onun kölesidir, ama bir kez kavrandıktan sonra insan onun efendisi olur. Bu durumda, birey, zorunluluğu kavradığı ve ona göre davrandığı ölçüde özgürleşir. Tarihi zorunluluk ise bize günümüz koşullarında savaşa egemen olmayı, savaşın yasalarını kavrayarak toplumsal gelişmeyi avcunun içine almayı, ya kanlı kavgalı savaşa ya yok oluş, ya devrim ya ölüm noktasında olduğumuzu kavramamızı gerektiriyor.

Şimdi, zorunluluğu kavradık, tarihsel gelişim sürecinde kapitalizmden sonra sosyalizmin geleceğini, bunun için sınıf savaşımının yükseltülmesi gerektiğini sınıf savaşımında iç savaş boyutunda olduğumuzu biliyoruz. Öyleyse, iç savaş koşullarında savaşa egemen olmak nasıl anlaşılmalıdır? Öncelikle iç savaş döneminin özelliklerini, karakterini kavramalıyız. Aynı şekilde, bize düşen görevleri de kavramak durumundayız. İç savaşın en temel özellikleri hızlık, düzensizlik, şiddet, toplumda kin ve öfke birikimi ve saflaşmadır. Olaylar çok hızlıdır, her an her yerde ve herhangi bir nedenden dolayı patlamalar ortaya çıkabilir. Bu anlamda savaşçıya düşen çok fazla sorumluluk vardır. İç savaş döneminde toplum içindeki saflaşma giderek keskinleşir. Düzensiz-devletten yana olanlar ve ona karşı olanlar giderek daha belirginleşir. İşçi ve emekçi yığınların kin ve öfkesi doruk noktasındadır, toplum, müthiş patlayıcılar biriktirmiş dev bir cephaneliği andırmaktadır. İnsanlar her ne kadar günlük

yaşamlarına devam etseler de ayaklanmaya, sokağa çıkıp öfkelerini dile getirmeye hazır haldedirler. Bu öfkelerini, sefaletlerini dile getirme işinin de zor araçlarıyla yapılması gerektiğini, giderek kavramaya başlarlar. Burjuvazinin ise, işçi sınıfı ve emekçi halka karşı baskı, şiddet ve katliamını giderek daha da arttırmaktan başka verebileceği bir şey kalmamıştır. İşçi sınıfı ve emekçi halk, ta ki bu öfkeyi, kin ve devrimci enerjiyi açığa çıkarmak, doğru hedeflere akıtmak, örgütlemek ve toparlamak da iradi bir müdahaleyle yani doğru devrimci bir öncülükle olabilir ancak. Öncü atak, pratik ve cüretkâr davranmayı bilmek zorundadır. Olaylar çok hızlıdır, kendiliğinden ortaya çıkıp yine kendiliğinden sönebilir. Örneğin, şu ya da bu bölgede (özellikle emekçilerin yoğun olarak yaşadığı semtlerde) herhangi bir nedenden ötürü kitleler ayaklanabilir, bir anda sokağa dökülebilir. Bu gibi durumlarda öncünün yapması gereken şey, doğru araç ve yöntemlerle bu ayaklanmayı doğru hedeflere kanalize etmektir, devrimi geliştirmektir. Bunun için gerekli hazırlıklar (maddi-manevi) yapılmış ve gereken yerine getirilebiliyorsa, yani kitle savaştırılabiliyorsa, devrimin lehine adım atılıyor demektir. Ancak bu yapılamıyorsa, kendiliğinden başlayan ayaklanma karşısında karşı-devrimci güçler devrimci öncünün boşluğunu şiddet, baskı ve katliam ile dolduracaktır. Burada öncüyü öncü yapan olgu, zaten mücadelenin iç savaş boyutlarında zor araç ve yöntemleriyle düşmana saldırmak gerektiğini pratikte göstermektedir. Kitle bunun bilincinde olmadığından, yılmaklarla ve el yordamıyla devrime yürümesi olanaksızdır. Öncü, bu dersleri geçmişten çıkardığından, nelerin, nasıl yapılması gerektiğini bildiğinden, öncünün yapması gereken, el yordamıyla ayağa kalkan kitleleri doğru ve bilinçli adımlarla en kısa yoldan devrime taşımaktır. Yani iç savaş koşullarında öncü hızlık ve yaygınlık taşıyan, olaylara yetişebilmeli, müdahale edebilmeli ve doğru yola çekebilmelidir. İşte ancak o zaman tarih, defterlerine leninistlerin zaferini altın harflerle yazacaktır. Yoksa tarih devrimi nasıl elimizden kaçırdığımızın,

Kendimizi sürekli ve sürekli yenilemek bize ideolojik, politik ve kültürel yönden burjuvazi ile bağları koparmayı dayatır. Yani proletaryaya ve onun öncüsü leninist partiye ait ideolojiyi, politikayı ve kültürü yaşamımızdan o derece kovuyoruz demektir. Ve bu günkü koşullarda burjuvaziyle her türlü bağ koparılmaksızın savaş kazanılamaz.

devrimi neden yapamadığımızın "haklı" gerekçelerini yazmayacaktır.

İç savaşı anlamak, günün bizden çok şey istediğinin farkında olmaktır. İç savaş dönemlerinde bireyin rolü olağanüstü önem kazanır. Gün tarih sahnesinde, Türkiye ve Kürdistan devriminde örgütlü ve kolektif yaşamda bireyin rolünü oynama günüdür. Bu rolü oynayabilmemiz için de iç savaş döneminin savaşı kişiliğine sahip olmamız gerekiyor. Bu nasıl olur?

Geldiğimiz noktada, yani iç savaş döneminde varoluş-yokoluş noktasında eski kişiliklerle bu iç savaşı kazanmaya oynayamayız. Bugünün savaşı kişiliği kolektivizmi en üst düzeyde yaşama geçirmeye yetmez, her şeyi ama her şeyi ile kendini mücadelede adamalı, bu da yetmez, burjuvazi ile en ufağından dahi olsa her türlü bağı koparmayı, idealleri gerçekleştirme de iddialı olmayı dayatıyor. Bunun için de birey kendini sürekli ve sürekli olarak yenilemek zorundadır. Kendimizi her konuda (ideolojik, politik, kültürel vb.) yenilemek, bilincimizin gelişmesini sağlar. Bilincimizin gelişmesi sonucu, özellikle bugün iç savaş koşullarında savaştan başka bir şey düşünemez duruma gelir ki, bu da iç savaşın kavranmasıdır. Kendimizi sürekli ve sürekli yenilemek bize ideolojik, politik ve kültürel yönden burjuvazi ile bağları koparmayı dayatır. Yani proletaryaya ve onun öncüsü leninist partiye ait ideolojiyi, politikayı ve kültürü ne derece yaşamımıza geçiriyorsak, burjuva-

ziye ait ideolojiyi, politikayı ve kültürü yaşamımızdan o derece kovuyoruz demektir. Ve bugünkü koşullarda burjuvaziyle her türlü bağ koparılmaksızın savaş kazanılamaz. Burjuva düşünüş tarzından, kendini sürekli ve sürekli yenileyerek sıyrılan birey mücadeleye o denli sarılır, kavgaya içinde gelişir ve savaşın yasalarına egemen olmayı öğrenir. Bu da, savaş, kazanmamız için bizden ne istiyorsa, ona onu vermemizdir.

Bugün ülkelerimiz koşullarında iç savaşı kavramak, burjuvazinin burjuva karşı-devrimci iç savaşı yükselttiğini, iç savaşı kazanmaya oynadığını, ömrünü uzatmak için elinden gelen her şeyi yaptığını ve yapacağını kavramak, bu da yetmez, burjuva iç savaşı karşı-devrimci iç savaşı yükseltmek zorunda olduğumuzu kavramaktır. Yani biz de burjuvazi gibi kazanmaya oynamak ve zafere kilitlenmek zorundayız. Buna göre şekillenmek ise, her alanda burjuvaziye karşı saldırı halinde olmayı, kitlenin öfkesini örgütlü bir güç haline getirebilmeyi, bunun için atak, cüretli olmayı, yirmi dört saati devrime vermeyi ve savaşı kültürel yoğunlaşmış bir yaşama biçimini gerektirir.

Savaşı kişiliğin yaşam biçimi proletaryanın yaşam tarzı üzerinde yükselir. Ancak savaşı kişilik, yaşama biçimini leninist partinin ideolojisi, politikası ve kültürüyle yoğunlaşmış yaşam şeklinden alır. Leninist parti doğrultusunda olan bu yaşam biçimi ise proleter yaşam biçiminden gelmekle birlikte, proletaryanınkinden daha üst boyuttadır, daha bilinçlidir. Proletarya, yaşam biçimini ekonomik çıkar gereği kendiliğinden üretim faaliyetleriyle birlikte ve onun içinde oluşturmaktadır. Yani proletarya iç güdüsel olarak sınıfsız ve sömürsüz bir toplumu istese de, bunun ideolojik, teorik bakımından kendiliğinden bir biçimde oluşturma yeteneğinden yoksundur. Bu anlamıyla, savaşı kültür, proletaryanın kültüründen, bilinç unsurundan dolayı daha üst boyutludur.

Savaş kültürünü kavrayamayan ya da özümseyemeyen birey, savaşın bizden istediği kişilik yapısını da kavrayamaz. Yaşamımızda burjuvazinin girebileceği hiç bir açık kapı bırakmamalıyız. Şayet bırakırsak, burjuvaziye ait alışkanlıklar, davranış özellikleri, değer yargıları bu kapıdan içeriye girecektir. Bunu önlemek, bireyin bilinci-

ni sürekli uyanık tutmasıyla, kendini yenilemesiyle olanaklıdır. Ki bu sadece, ideolojik, politik düzeyde değil, zevkler, beğeniler, hazlar, alışkanlıklar vb. düzeyinde de olmalıdır. Yani tüm bu duygu yönünü de savaşa göre biçimlendirmemiz zorunludur. Bütünlüklü olarak yaşamımızı, alışkanlıklarımızı, değer yargılarımızı mücadeleden ayrı tutmamayı öğrendiğimiz an ki, özgürleşmeye başlıyoruz demektir. Bunu becerememişsek, burjuvazinin köleliğinden kurtulamamışız demektir. Burjuvazinin köleliğinden kurtulamadan da birey, savaş içerisinde olsa dahi, savaşı kurallarına göre yürütemez, savaşı sürdürmez. Bu yüzden burjuvaziye ait alışkanlıklarla, duygusallıklarla mücadele edilmesi, kişiliklerden bunların atılması, savaşı kazanmaya hazır hale gelmemiz anlamına gelir. Savaşı kişiliğin yaşam tarzı işte bu temelde şekillenmelidir. Burjuvaziyle her türlü bağın koparılıp atılması ve proletaryanın yaşam biçimi üzerinden yükselen yaşam biçimi.

Savaşı, saldırıyı, kolektif örgütlü bir biçimde gerçekleştirmek zorundayız. Bu da, devrimden başka bir şey düşünmemeyi gerektirir, tam bir konsantrasyon gerektirir. *Bu niye böyle olmalıdır?* denebilir. Daha önce de belirttiğimiz gibi iç savaş hızlıktır, yoğunlaşmaktır. İç savaşın hızına yetişebilmek için de bu şekilde bir yaşam biçimi zorunludur. Bu da burjuvaziye karşı hem ideolojik, politik alanda, hem örgütsel işleyiş alanında (disiplin vs.) hem de kişisel, moral değerler, kültürel yönden saldırı halinde olmakla mümkün olabilir ancak. Böyle bütünlüklü bir yaşam olmaksızın savaşı kişiliği oturtamayız, dolayısıyla da burjuvaziye tahtından indiremeyiz. Nasıl politik bir yanlıgı olan barikat taktiğinde takılıp kalmak bizi zayıflatacak ve kazanmamızı zorlaştıracaksa, kültürel ve kişisel bozukluklar da, örneğin, burjuvaziye ait alışkanlıkların sürdürülmesi de bizi zayıflatacaktır. Burjuvazinin ilk elden bozmaya ve kendi bireyselliğini dayatmaya çalıştığı şeyin savaşı kişilik olduğu düşünülürse, aynı amaçla yapılmayan ama aynı sonucu veren burjuva düşünüş tarzı ve alışkanlıkları devam ettirmenin vahameti daha iyi anlaşılabilir.

İç savaş bize bu savaşı kişilikleri aslında nesnel olarak dayatıyor. Yani biz, istesek de istemesek de bu savaşı kişiliği yaşamımıza geçir-

mek zorundayız. Bu savaş kültürünü şayet bir yaşam biçimi haline getirirsek, savaşı kazanabiliriz, getiremezsek, bu, yenilginin bir nedeni olacaktır. Bu kişiliğe ulaşmamız, olmazsa olmaz bir koşuldur. Bunu bir yaşam biçimi haline getirememek, mücadelenin önümüze koyduğu sorunları çözmek anlamına gelir.

HER ŞEY PARTİ İÇİN! HER ŞEY DEVİRİMİN ZAFERİ İÇİN!

Devrim tek bir kişinin ya da örgütsüz yığınların emeğiyle gerçekleşmez. Devrim, kolektif bir emeğin ürünü olacaktır. Yani milyonlarca ayrı iradenin ahenkle, uyumla bütünleştirilmesi, ortak hedefe yönlendirilmesi gerekir. Kolektivizm, ayrı ayrı duran şeylerin ortak bir hedefte birleştirilmesi ve ortak bir emeğin yaşama geçirilmesidir. Tüm iradeler ortaklaştırılmış ve bu ortak emek büyük toplumsal amaca kilitlenmiştir. Her bireyin amacı büyük toplumsal amaç, yani devrimin zaferine en fazla hizmettir. Çünkü kendisi dahil tüm ezilenlerin (ortaklığı oluşturanların) çıkarı büyük toplumsal amaçta soyutlanmıştır. Bundan dolayı kolektivizmde kişisel hiçbir kaygıya, "ben" ya da "benim" duygusuna yer yoktur. "Ben" in yerini "biz", "benim" in yerini "bizim" almıştır.

Kolektif bir topluluğu herhangi bir başka topluluktan ayıran en temel özellik, kolektifin ortak hareket etme veteneğidir. Proletaryaya, sosyalizme ancak ortak hareket ederek ulaşılabilir. Üstelik sadece kendisi değil, kapitalist toplumdaki tüm diğer ezilenleri de bu ortak harekete, kolektif iradeye dahil edebilmelidir. O halde hareketin öncüleri, kendilerini dev bir makinenin dişlileri gibi ele almalıdır. "Ben" duygusu silindiği ölçüde topluluk başarıya ulaşabilir. "Ben" duygusunu silmenin ilk koşulu, düzenle her türlü bağın bilinçli olarak koparılmasıdır. Düzenle bağlarını koparan insanların bir bağı olmayan, bu düzende herhangi bir geleceği olmayan insan için tek bir gelecek, tek bir yaşam olanağı vardır: *Bu düzenin yıkılması.* Ancak böyle insanların küçük dünyaları yoktur. Ancak böyle insanların ailesi tüm ezilenler, mülkü bütün dünya ve işi devrimdir. Kolektivizmin esası bizim için burada aranmalıdır. Elbette, düzenle maddi bağları kesme olayı, düşünsel yönden de tamamlan-

malı; ideolojik, politik ve kültürel eğitimle savaşçının bilincinde düzenin, düşmanın sızabileceği hiçbir boşluk bırakılmamalıdır.

Parti yaşamı, savaşçının yaşamı kolektivizmin kendini her alanda dayattığı bir yaşam tarzıdır. Yaşam bütünlüklüdür. Kolektivizme gelemeyen, bu noktada yetersiz kalan birey savaşçı yaşama da gelemeyen, zorlanır. Dolayısıyla, kendisini geliştiremez. Bireysel kalır. Bu da insanı geriletir, çürütür. Kolektivizmi kavrayamayan birey, bulunduğu ortamla da bütünleşemez, verimli ve yararlı bir çalışma içerisinde giremez. Üstelik savaşçıların tutturması gereken kolektif düzey çok yüksek olmalıdır. Böyle olunca, kolektivizmi özümseyemeyen birey çalışmalarını aksatmaya, uyumu bozmaya başlar. Örneğin yoldaşlar arası geçimsizlik, uyumsuzluk, yaşamda ve çalışmada bir ahengin yakalanmaması kolektivizmi özümseyemeyenler için söz konusudur. Ancak proleter olmayan geri özellikler böylesi bozuncu tutumlara götürür. Bu tür davranışlarda bilinç unsuru yoktur. Düşünülmüş yapılmış davranışlar değildir. Partinin ve devrimin çıkarları için mücadelenin içinde olan kişi kolektivizme ters davranıyorsa burada çelişki vardır; mücadelenin içinde bulunma amacıyla davranışlar çelişmektedir. Devrim davasına, uygun davranış için bilinci sürekli uyanık tutmak, düşünerek hareket etmek gerekir. Bir davranışa girmeden, bir tavır takınmadan önce, "bu neye mal olur ya da ne kazandırır" diye sormak ve ona göre hareket etmek gerekir.

Kendini öne çıkartma ve dayatma isteği de kolektif çalışmayı baltalar. Her savaşçı iyi bilmelidir ki, bireysel anlamda gelişmenin biricik yolu, kolektif gelişmedir. Örgüt ne kadar gelişir, ne kadar üst düzeyde sorunlarla uğraşırsa, birey de o kadar gelişir. Yine bir savaşçının gelişkinlik düzeyi, yoldaşlarını ne kadar geliştirdiğiyle ölçülmelidir. Yani ne kadar geliştiriyorsa, o kadar gelişmiştir. Zira, vermesini bilmeyen almayı da beceremez.

Aynı çarpık anlayış sonucu ilgi bekleme, önemsendiğini düşünme ya da kendine gereğinden fazla misyon yüklemeye (örneğin, ben olmazsam işler yürümez, ya da başkaları gelişirse bana gerek kalmaz vb.) gibi duygular ortaya çıkar ki, bunlar kolektife büyük zarar verir. Aslında bu tür davranışlar çok bilinçli, ince düşünülmüş, planlanarak yapılmıyor. Tam tersi-

ne, bilinçle değil de alışkanlıklarla, kapitalist toplumdan kendiliğinden edinilen değer yargılarıyla davranıldığına böyle şeyler ortaya çıkıyor. Bu, anlayış ve şekillenme bozukluğudur. Böyle davranışlar kolektivizme zarar vermeye kalmayıp, bireyin kendi kendini düşürmesine, çürütmesine de neden oluyor.

Savaşçı kişilik, kolektife (örgüte, partiye) karşı sorumluluk hissedene, kendini onun bir parçası olarak (ondan ibaret) gören ve görevlerine, yoldaşlarına, partisine, bu temelde yaklaşan kişiliktir. Hep söylenir: örgütlü insan, sırtında yumurta küfesi taşıyan insandır; sorumluluk ağır ve hassastır; atacağımız her adımda sırtımızdaki yumurta küfesini düşünebilmek sağlam bir irade, hassasiyet ve ciddiyet gerektirir. Savaşçı kişiliği yakalama iddiasındaki herkes örgütün başka bir alanı geri kalsa bunun sıkıntısını duyar. O halde kolektivizm, yoldaşları geliştirmek, örgütü güvenceye almak ve partiyi hakim kılmaktır. Böyle davranış partiyi ve dolayısıyla da savaşçıyı başanlı kılar, yüceltir.

Kolektivizm parti sevgisidir. Savaşçı kişi, insanlığa duyduğu sevgiyi, insanlığın kurtuluşuna duyduğu özlemi partisine duyduğu sevgide somutlaştırır. Proletaryanın devrimci partisi, proletaryanın kurtuluşunun biricik aracıdır. İnsanlığa duyulan sevgi, parti sevgisinde ve parti sevgisi de yoldaşlara duyulan sevgide ortaya çıkar. O yüzdendir ki, yoldaşlara karşı sevgisizlik davaya olan inancın zayıfladığının ilk ve en çarpıcı işaretidir. Yoldaşlarına yaklaşımlarında sevgisizliği ortaya çıkan kişinin davaya bağlılığının zayıfladığından kuşku duyulmamalıdır. Partisi, savaşçı için her şeydir. Çünkü savaşçıların yücelten partinin kendisidir. Bizisradan birer insanken alıp eğiten, insanlaştıran partidir. Bize, kendini insanlığın kurtuluşu davasına adamayı, bu uğurda ölüm dahil her şeyi küçümsemeyi, kısacası onurluca yaşamayı öğreten partidir. Proletaryası partisi, tarihsel misyonu gereği yücedir. Partinin evlatları, savaşçılar, partinin davasına kendilerinden bir şeyler katabildikleri ölçüde yücelirler. Bir savaşçı için partisine duyduğu sevgi ve bağlılık sınırsızdır, benzersizdir ve onun tüm benliğini kaplar. Kolektivizm, işte bu sevgiyi, bağlılığı sürekli canlı tutmaktır.

Yoldaşlara duyulan sevgi, işte ancak bu sevgiye, parti sevgisine bağlanırsa, ondan kaynaklanırsa

anlamı olur. Yoldaş sevgisinin temel ilkesi budur. Yoldaşlara karşı sevgide bu ilkedен hareket etmeyenler kolektivizmi bozarlar. Bu ilkesizliğin en tipik biçimi "kafa-dengi"cilliğe dayalı ilişkiler geliştirmede kendini gösterir. Bir kimse, kendini bazı yoldaşlarına daha yakın, bazı yoldaşlarına ise daha uzak hissediyorsa, burada ilkel bir ilişki yok demektir. Apolitik bir kişi, gündelik yaşamında, bazı insanlara sempati, bazılarına ise antipati duyabilir. Samimi arkadaşları olabilir, hoşlandığı-hoşlanmadığı insanlar olabilir vs. Tüm bunlar, apolitik bir insan için son derece doğaldır. Ancak, her şeyini devrim davasına adanmış bir insan için ilişkiler bundan tümüyle farklıdır, öyle olmalıdır. Yoldaşlık bağı, dostluk ya da arkadaşlık bağından farklıdır. Dostluk ve arkadaşlık ilişkilerinde bireysellik egemendir. Yani, kişi, istediği insanla dost olur, istemediğiyle olmaz, arkadaşlarını kendi seçer; beğenmediğinde, kafasına uymadığında onu reddeder vs. Oysa yoldaşlık ilişkisi politiktir ve yoldaşlık ilişkisinde bireysellik değil, kolektivizm egemendir. Yoldaşlık, bir tercih meselesi değildir, aynı davaya baş koyan insanlar yoldaşlardır. Yani dostluk, ahbaplık ilişkisinin tersine, yoldaşlık ilişkisi, kaynağını bireysel duygular ve düşüncelerden, değer yargılarından vb. değil, aynı davaya adamaktan alır. Proletarya partisi safalarında olan herkes, sınıfların ve sınıf egemenliğinin olmadığı komünist toplumu yaratma davasına baş koymuştur; yoldaşlık ilişkisinin esası budur. Bu safadaki tüm yoldaşlar, hepsi kendi düzey ve yeteneklerine paralel, bu dava için mücadele etmektedir. Bazıları daha ileri düzeyde, bazıları daha yetenekli vb. olabilir, dolayısıyla davaya daha çok şey katıyor olabilir. Bu başka bir şeydir; o yoldaşlardan öğrenmek, örnek almak gerekir. Ama yoldaşlara duyulan sevgi farklı farklı olmaz. Davamızı ne kadar seviyorsak, tek tek her yoldaşımızı da o kadar severiz, ne eksik, ne fazla. Yoldaşlar arası ilişkilerde bu ilke unutulursa yaklaşımlar ve uzaklaşmalar, yani gruplaşmalar doğar. "Kafa-dengi"cilik dediğimiz şey budur. Bu ilkesizlik, örgansal yapıya terstir. Dikey ilişkiler, yatay ilişkilerle bozulur, hiyerarşi bozulur ve öntü alınmazsa parti yıkılığın kadar vardırılır.

Oysa bir kolektif bütün olarak partinin kendi mekanizmaları vardır. Birlikte çalışması gereken insanlar aynı organlara, birimlere

yerleştirilirler. Ve örgütsel faaliyetin ilkesi olarak, bu organlar arasında dikey ilişkiler kurulur. Örgütsel faaliyetler bu organlarda, birimlerde ele alınır ve dikey ilişkiler ağı içerisinde değerlendirilir, kararlar alınır vs. Örgüt böyle işler. Peki, yoldaşlık ilişkilerinde ilkesiz yaklaşımlar ortaya çıkarsa, yoldaşlık yerine "kafa-dengi"cilik ağır basarsa ne olur? Bu ilkesizliği yapanlar, sorunlarını bağlı buldukları organa, birime değil de, kendilerine yakın buldukları yoldaşlarına açmaya kalkarlar. Ve ilişkiler dikey ilişki ağından ve dolayısıyla da örgütsel denetimden çıkar. İşte bu bozunculuktur.

Elbette böyle bir şeyi (örgüte sızmış ajanlar dışında) kimse bilinçli olarak yapmaz. (Sırası gelmişken değinelim; örgütlere sızan polis ajanlarının en tipik yöntemi dedikodu yoluyla yoldaşlar arasında sevgisizlik, güvensizlik yaymak ve yatay ilişkiler geliştirmektir.) Bilinçli olarak yapılmaz ama, yine de bir zaaf olarak ortaya çıkar. Bu küçük burjuva bir zaaftır. Kolektivizmi kavrayamamak, bireysel kalmaktır. Apolitik yaşamın, ahbap-çavuş ilişkilerinin etkisinden, kalıntılarından kurtulamamaktır. Bu zaafı yenmenin yolu da bireyselliği yenmektir. Davayı, partinin misyonunu, buna bağlı olarak savaşçının misyonunu kavramak, parti ruhunu yakalamaktır.

Bütün yoldaşlara aynı derin sevgiyi duymak, tüm yoldaşlarla ilişkilerde aynı yakınlığı, yoldaşça ilişkiyi tutturmak gerekir.

Kolektivizmi ne kadar kavradığımızın önemli bir göstergesi de paylaşıl ve dayanışma olarak karşımıza çıkar. Bu proleter özellikler savaş kültüründe en üst düzeye yükseltilir. Paylaşım, sadece maddi malların paylaşımı değildir; eğer böyle ele alınırsa, çok basit ve temelsiz olur. Çünkü bizim için maddi malların paylaşılmasının temelinde aynı ideolojiyi paylaşıyor olmamız vardır. İdeolojik birlik, yani düşünce birliği, duygu birliğini besler; yani yoldaşlar aynı şeylerden haz, aynı şeylerden acı duyarlar. Düşünce ve duyguyla bu bir-

Kolektivizmi ne kadar kavradığımızın önemli bir göstergesi de paylaşım ve dayanışma olarak karşımıza çıkar. Bu proleter özellikler savaş kültüründe en üst düzeye yükselir.

liktelik, bu ortak şekilleniş yaratılmaksızın maddi paylaşım güdük kalır. Maddi paylaşımın kendisi, işte bu manevi paylaşımın sonucudur ve yine manevi paylaşımı besleyen bir olgudur. İdeolojik birlik ve bu temelde ortak manevi şekilleniş yaratıldıktan sonra maddi şeyleri paylaşmak zorun olmaktan çıkar.

Burjuvazi, kapitalist toplumda bireyciliği egemen kılar ve kapitalist toplumda yaşayan bireyler, kendiliğinden biçimde bireyci özellikler edinirler. Burjuva kültür, paylaşım sorununda vermekten kaçınma, sürekli almaya çalışma olarak karşımıza çıkar. Paylaşım sorunu yaşamın bütününe kapsayan bir sorundur ve yaşamın her alanı, günün her saati sürekli karşımıza çıkar. Kolektif ruhu eksik kalmış ve davranışlarına bilinçle değil, burjuva değer yargılarıyla, sorgulanmaksızın sürdürdüğü alışkanlıklarıyla yön veren kişi, paylaşmakta zorlanır. Burjuva kültürün etkisinde kaldığı müddetçe kendi bireysel çıkarları ağır basar ve nalıncı keşeri gibi hep kendisine yontar. Her şeyin iyisini kendine alır, kötüsünü başkasına bırakır. Her iyi şeyin çoğunu kendisine alır, azını başkasına bırakır. Kötü şeyleri ise tamamen başkasına bırakır. Oysa yoldaşlar arası ilişkilerde bunun tam tersi hakim olmalıdır. Bir şürde söylendiği gibi, "...Burada sen/Yemekte en sonuncu/Edinmede en sonuncu/Uykuda en sonuncu/Ama ölmekte birinci/Olmalsın..." Yoldaşlar arası paylaşım ilişkisinin buradaki kadar özlü bir anlatımı zor bulunur. Tek tek her yoldaşına karşı davasına duyduğu sevgiyi yansıtan ve tek tek her birini en az kendisi kadar değerli bulan savaştı kişi, her şeyin en iyisini yoldaşlarına layık görür. Zorlukları yoldaşları adına göğüslemeye, yetmezliklere yoldaşları adına katlanmaya daima hazırdır. Çünkü savaş kültürü savaştıdan bunu ister. Bir siperdeki yoldaşlar, eğer bir birlerini yaşatmak için ölmeyi beceremiyorlarsa, savaşı kaybetmeye mahkûmdurlar. Yoldaşının yerine ölebilmek, her türlü acıya, yokluğa katlanmak pahasına onun acılarını hafifletmek savaş anlayışı gereğidir. Dolayısıyla yoldaşça paylaşım, savaş kültürünün bir parçası olarak ele alınmalıdır. "Ölmekte birinci" olmaya kendini hazırlamış bir savaştı için paylaşım bir sorun olmaktan çıkacak, yaşamın temel

gerekerlerinden biri haline gelecektir. Kötü olanla yetinmek pahasına yoldaşlara iyi olanı sunmak sıkıntı değil haz veren bir olay haline gelir. Ki zaten bir komünist için başka türlü düşünülemez. Günlük yaşamda, maddi malların paylaşımında bu anlayışla hareket edilmeli, bu yönde bilinçli bir müdahale yapılmalıdır. Savaştı kişiliğini geliştirme kaygısı taşıyan herkes, paylaşımçılığını, verme yeteneğini geliştirmek için çaba göstermelidir. Bu çaba, savaştı özelliği besleyen, geliştiren, davaya adanmışlığı kuvvetlendiren bir etkide bulunacaktır.

Dayanışma duygusu için de aynı şeyler geçerlidir. Zaten dayanışmanın esasında zorlukların paylaşımı vardır. Burjuva kültüre göre "her koyun kendi bacağından asılır." Burjuva kültürün etkisi altındaki kişi, kendisi dışındakilerin sorunlarına karşı duyarlıdır. Kapitalist toplumda "yardım etmek", "yükünü hafifletmek" gibi sözler hoş ama boş sözler haline getirilir. Vurdum duymazlık, duyarlılık, acımasızlık egemen olur. Bu özelliklerin hiç biri komünist kişilikle bağdaşmaz. Savaş kültürü, bu özelliklerin yerine, yoldaşça dayanışmayı hakim kılar. Devrimin zaferi ortak amacımızsa, devrimci faaliyetin yürütülmesi hepimizin sorumluluğudur. Belirli bir işin bazı yoldaşlara görev olarak verilmiş olması, diğer yoldaşların bu konudaki sorumlusuzluğunu haklı çıkarmaz. Bir savaştı, doğrudan kendisine verilmiş bir görev olmasa bile, bir devrimci faaliyetin yürütülmesine duyarlı kalamaz. Bir yoldaşın ya da bir alanın başarısı nasıl hepimizi sevindiriyorsa, başarısızlığı da hepimizi üzer, sıkıntı yaratır. Bir savaştı, duyduğu sıkıntıyı sızlanmalarla değil, devrimci sorumluluğunun gereği olarak duyarlılıkla ortaya koyar. Duyarlılığın göstergesi, her şeyden önce yoldaşça dayanışmadır; o işin yapılmasına katkıda bulunma, o işi yapmaya çalışan yoldaşlara yardım etme, yükünü hafifletmedir. Bu konuda eksik kalmadıktan sonra hiçbir sızlanma yarar getirmeyecektir. Dayanışma olmaksızın kolektif faaliyet yürümez. Bir fabrikada bile işçiler arasında dayanışma olmaksızın verim alınmaz. İşçiler üretilebilir, haklarını arayabilmek ve yaşamlarını sürdürebilmek için dayanışmak zorundadırlar. Kaldı ki, proletaryanın devrimci partisi, en yüce amaçlar uğruna savaşan insanları, yol-

daşları saflarında birleştirir; yoldaşlar arası dayanışma en üst düzeyde olmalıdır. Yoldaşlara yardım etmek, işlerini kolaylaştırmak ya da şöyle söyleyelim, yoldaşlara hizmet etmek bir komünist için eşsiz bir haz kaynağı olmalıdır. Burjuva kültüre göre başkalarının işlerini yapmak, hizmet etmek ahmaklıktır; bizim savaş kültürümüze göre, ise yoldaşlarla dayanışmak, onlara hizmet etmek onur duyulması gereken bir olaydır.

Kolektivizm duygusunun düzeyini gösteren bir başka olgu da görev alma anlayışıdır. Kolektif çalışmayı kavrayamamış kişi, görevleri küçük büyük ya da angarya-kaliteli görev vb. biçiminde ayırır ve kendisi angaryalardan kaçınır, hep büyük görevlerin adamıdır... Burada, yine kendisine gereğinden fazla misyon yükleyen (bunun daha üst biçimi narsizmdir) küçük burjuva zaaf göze çarpar. Oysa, birincisi, savaştı kişi yoldaşlarına en az kendine verdiği değeri verir. Dolayısıyla, değersiz olduğunu düşündüğü işleri yoldaşlarına layık görmez. Ve ikincisi, gerçekte, devrimci görevlerin değerlisi-değersiz olmaz. Devrimci görevler büyü-küçük ya da angarya-kaliteli diye ayrılamaz. Devrimci görevlerin hepsi aynı derecede değerlidir. Onları değerli kılan devrimci oluşlarıdır. Kolektif bir faaliyetin her parçasının değeri, kolektif faaliyetin bütünü tamamlamaktan gelir. Tüm görevler, yapılması gerektiği için vardır ve herhangi bir görevin aksaması tüm çalışmayı sekteye uğratır. Bir futbol takımı için bile bu böyledir. Örneğin, kalecinin yaptığı görev, gol atmaya çalışanların yaptığı görevden daha değersiz değildir. Ya da gölcülere top çıkarmakla görevli futbolcu görevini iyi yapamazsa gol de atılmaz. Kolektif faaliyet bir bütündür ve bu bütünü oluşturan her parça, aynı bütünü için gerekli olduğundan dolayı aynı şekilde değerlidir. Eğer bu göz ardı edilirse, yani iş, hizmet ettiği amaçtan, diğer işleri tamamlayıcı misyonundan ayrı olarak ele alınırsa, kişinin bireysel zevklerine, değer yargılarına göre değerli ya da değersiz olarak yorumlanabilir. Örneğin, kimine göre bildiri hazırlamak değersiz, angarya bir iş olarak ele alınabilir. Oysa bu ikisi birbirini bütünlükler. Ve yine bildiri hazırlayıp dağıtma faaliyetinin bütünü, genel devrimci faaliyetin bir parçası-

dır. Dolayısıyla devrimci faaliyetin bir başka biçiminden daha değerli ya da daha değersiz değildir. Gerçekte, görevin basiti ve karmaşığı olur. Bazı işler daha basit, bazıları ise daha karmaşıktır. Her savaştıya kendi düzeyi, yeteneklerine göre ve onu geliştirecek tarzda görevler verilir. Ve yine özellikle de, yaşadığımız iç savaş ortamından görevler arasında risk ayrımı da ortadan kalkmıştır. Artık devrimci olmak, ölüm dahil her türlü riski göze olmayı peşinen gerektiriyor. Sonuç olarak devrimci görevleri basit ve karmaşık oluşları dışında bir ayrıma tabi tutamayız. Bir savaşın yapılması gereken şey, her türlü devrimci görevlere kendini hazırlaması, sürekli daha karmaşık devrimci görevlerin üstesinden gelebilecek şekilde kendini yetkinleştirmesidir. Kendisini en karmaşık görevler için hazırlayan savaştı, en basit devrimci görevleri de yine büyük bir devrimci coşkuyla yerine getirmesini bilmelidir. Proleter savaştılar sıra neferleridir. Devrimimizin sıra neferlerine, adsız kahramanlara ihtiyacı var ve saygıların en soylusu bu adsız kahramanlara duyulmalıdır.

Savaştı kişi, aynı zamanda kendi eksikliklerinin üzerine amansızca gidebilen kişidir. Kendi eksikliklerini ortaya koyup onları giderebilmek için sürekli bir çaba içerisinde olmalıdır. Bu aynı zamanda bireyin kendini yenilemesi ve bilincini uyanık tutmasıdır. Hangi yönden eksikse, bunu bir problem ya da karakter sorunu yapmadan çözmeye çalışır. Örneğin yoldaşlık ilişkilerinde bir eksikliği ortaya çıkarsa bunun kaynağını ortaya koyar ve sorunun üzerine gider. Ya da öz disiplini oturtmada bir eksikliği varsa, bunu düzeltmek için sürekli bir çaba içinde olur vb. Böyle yaptığı sürece savaşın kendini yenilemesi ve gelişmesi sağlıklı bir biçimde olacaktır. Boş vermişlik, adamsendecilik, bu kadardan bir şey olmaz zihniyetleri savaştı kişilikle bağdaşmıyor. Savaştı kişi aynı zamanda katı bir parti disiplinine gelebilen, yaşamına çelik parti disiplini ile yön verebilen kişidir.

Yani yaşamın her alanında (örgütsel işleyiş, ilişkiler, alışkanlıklar, ideoloji, politika...) leninist parti çizgisine gelebilen kişi savaştı kişidir.

Derya ATEŞ
Doğan GÜNEŞ

ÖĞRENCİ GENÇLİK

FAŞİZME KARŞI

SİLAH BAŞINA

GEÇMELİDİR!

"MHP'li faşistler bir öğrenciyi silahlı saldırıda bulundu", "Sivil-faşist saldırılar artıyor", "MHP'liler ve dinciler polis denetimi altında devrimci öğrencilere saldırdı", "...de faşist örgütlenme", "İTÜ'de faşist saldırı", "Kantinde yemek yiyen öğrencilere dinciler saldırdı" vs. vs.

Hemen hemen bütün haftalık ve aylık çıkan devrimci basın sayfalarında bu tür başlıklarla karşılaşılıyor. Gerçekte de ülkelerimizde öğrencilere yönelik faşist saldırılar gözle görülür oranda artmaktadır. Doğal olarak, artmakta olan sivil-faşist saldırılar karşısında insan kendisine Stalin'in "Bu bir tesadüf müdür yoldaşlar" sorusunu sormaktan alıkoymuyor.

Öğrenci gençlik gün geçmiyor ki yeni bir faşist saldırı dalgasıyla karşı karşıya kalmasın. Daha önceleri İstanbul, Ankara, İzmir vb. gibi büyük metropollerde yoğun olarak görülen saldırılar, gelişen aşamada kırsal bölgelere kadar yaygınlık göstermektedir. Bir diğer nokta ise, faşist saldırıların kapsadığı alanlardır. İlk önceleri üniversitelerde daha çok görülen faşist saldırılar, şimdi liseler ve hatta orta okullara kadar sıçramış ve etkisi altına almıştır. Okullarda faşist saldırıları uygulayan MHP'li ve gerici dinci faşistleri; bu saldırıların önceden düşünülmüş, planlı ve organize bir şekilde yapmaktadırlar. Örneğin, üniversitelerde ve liselerde, faşistler saldırılarını gerçekleştirmeden önce, polisler okulu ablukaya alıyor, aramalar yapıyor, devrimci öğrencileri etkisizleştiriyor. Bunun hemen arkasından faşistler, hazırlıklı bir şekilde ve silahlanarak (sopalar, demir çubuklar ve ateşli silahla) gelip, polis tarafından etkisizleştirilen devrimci kitleye saldırıyor. Ve bu saldırıların bahane eden okullardaki devrimci öğrenciler hakkında soruşturmalar açıyor, cezalar veriyor, okullardan atıyor. Yine bu çatışmalardan sonra polis, devrimci öğrencileri tutukluyor, işkencehanelerine götürüyor. Böylece; sivil-faşist, idare, polis/jandarma işbirliğiyle, okullarda faşist terör dalgası hiç eksik olmuyor.

Şunu belirtmeliyiz ki, yazımızın amacı Türkiye ve Kuzey Kürdistan'daki tüm reformist hareketlerin yapmış olduğu gibi sorunlar karşısında "mızızlanmak" ve ya "karamsarlık", "yılginlık" yaymak değil tam tersine öğrenci gençlik mücadelesinin önünde büyük engellerden biri olan, ve idare-polis-jandarma işbirliğiyle yapılan faşist saldırılar karşısında öğrenci gençliğin önünü açmak ve pratik çözümler sunmaktır. Biliyoruz ki, "burjuvazi bir yöntemden ötekine bazı kişilerin kötü niyetli hesapları sonucu değil, bir rastlantı sonucu da değil, ama kendi öz durumunun temel çelişkisi yüzünden geçer" (Lenin). Yani, bugün burjuvazi, polis-jandarma desteğindeki sivil-faşist sürülerini öğrenci gençlik kitleleri üzerine sürüyor ve bu sürüler eylem bir terör estiriyorsa, bu tamamen, burjuva sınıf egemenliğinin içinde bulunduğu derin bunalımın, iç-savaş düzeyine gelmiş sınıf mücadelesinin bir sonucudur, bir devamıdır.

Tekelci kapitalizmin iç yasalarından kaynaklı ekonomik kriz, kendi gelişimiyle birlikte, siyasi krizi de doğurmuştur. Ekonomik ve siyasi krizin gelişimiyle ortaya çıkan devrimci durum, günümüzde sınıflar mücadelesinin en keskin ve en sert biçimi olan ve toplumu derinden ve temellerinden sarsan iç-savaşa evrilmiştir. İşçilerin grevlerine, işgallerine ve direnişlerine polis ve sivil-faşistlerin saldırımları, memurların en ufak bir hak alma eylemlerinde yaşanan azgınca saldırılar, Kürt halkı üzerinde uzun süredir bütün şiddetle süren katliamlar, devrimci örgütlere yönelik yoğun olarak yapılan operasyonlar, açık infazlar bize gösteriyor ki, faşist terör dalgası sadece öğrenci gençlik üzerinde estirilmiyor, tüm toplum üzerinde estirmeye çalışılıyor. Çünkü, eski yöntemlerle (parlamento vb.) toplumu yönetemeyen burjuvazi, tek çıkar yol olarak gördüğü faşist terörünü bizzat kendisi örgütüyor ve uyguluyor. Asıl hedef olarak ise, başlatmış olduğu gerici iç savaşın zaferle çıkabilmesi, devrim cephesini ezme. İşte okullarda oluşturulan faşist örgütlenmelerde buna hizmet etmektedirler. Yani burjuvazinin iç-savaşın zaferle çıkmasına. Bunu da devrimci hareketi ezmeden yapamayacağını bilen burjuvazi; devrim cephesinin bir ayağı olan okullarda da MHP'li ve gerici dinci faşistler aracılığıyla, kitle tabanı oluşturmak, yükselmekte olan öğrenci hareketini ezme, pasifize etmek ve yok etmek istemektedir. Burjuvazinin bütün çabaları bu yöndedir. İşte okullardaki faşist saldırıların bu niteliği ve kapsamı görülmeli, sivil-faşistlere karşı mücadelenin yöntem ve araçları buna göre belirlenmelidir.

Amma faşistlere karşı mücadele araç ve yöntemlerine geçmeden önce bir noktaya daha değinmeyi gerekli görüyoruz: Devrimci hareketin çoğu tarafından, gerici dinci faşistlerin, faşist niteliğinin görülmemesi ve onların bir zaman için de olsa geçici yol arkadaşı olarak görülmesi.

Faşizm, kendisine kitle tabanı oluşturmak için toplumun zaaf gösterdiği gerici yönlerini bulup bunları körukler ve toplumun bir kısmını bu politikalar etrafında örgütler. Bu çoğunlukta koyu bir milliyetçilik olarak görülse de, farklı ülkelerde farklı biçimler altında ortaya çıkabilir. Ülkelerimizde de, 80'lere kadar koyu bir milliyetçilik olarak görülen faşizm, bunun çok fazla teşhir olmasından ve yıpranmasından dolayı, 80'den sonra, toplumun zaaf gösterdiği bir diğer nokta olan din algusunu milliyetçilikle birleştirmiş ve Türk-İslam sentezini geliştirmiştir. Geldiğimiz aşamada gerici dinci örgütlenmeler, 80 öncesinin MHP'li faşistlerin yerini tutan ve iç-savaşta devrimci harekete karşı savaşan örgütlenmeler olmuşlardır. Gerici dinci faşistlerin kendilerini anti-empyrist(!) olarak gösterme çabaları ise, faşist karakterlerini gizleme çabalarından başka bir şey değildir. Faşist TC devletinin bizzat kendisi eylem örgütlediği ve silahlandırdığı gerici dincilerin, Sivas'ta 37 aydın insanı yakarak öldürmeleri, Kürdistan'da gerçekleştirdikleri katliamlar, üniversitelerde devrimci öğrencilere yönelik saldırıları, onların faşist niteliğini ortaya sermektedir. Bu yüzden; MHP'li faşistlere karşı verilen mücadele ile, gerici dinci faşistlere karşı verilen mücadele ayrı ayrı ele alınmalıdır. Gerici dinci faşistlerde, MHP'li faşistler gibi, yükselen öğrenci gençlik mücadelesini bastırma ve yok etmek istemektedirler. Bu gözden kaçırılmaması gereken bir noktadır.

Şimdi, sivil-faşistlere karşı mücadele araç ve

yöntemlerine dönebiliriz.

Bilindiği gibi her mücadele biçiminin kendine özgü araç ve yöntemleri vardır. Biz Leninistler de somut durumun somut çözümlenmesini yaptık-tan sonra, döneme uygun olarak hangi araç ve yöntemlerle mücadele vereceğimizi, hangisiyle de vermeyeceğimizi saptar ve ona göre mücadele perspektifimizi belirleriz. Yoksa peşinen ne bir mücadele araç ve yöntemini her dönem için kabul eder, kullanırız. Ne de peşinen reddederiz. Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da son bir kaç yıldır sert ve acımasız bir iç-savaşın sürdüğünü, derin bir iktisadi ve politik kriz içerisinde bulunan Türk burjuvazisinin, toplumu egemenliği altında tutmak için, kendi gerici iç-savaşı başlattığını, ve bu bağlamda tüm topluma acımasız bir savaş açtığını belirtmiştik. İşte öğrenci gençliğin sivil-faşist saldırılara karşı yürüteceği mücadelede kullanacağı araç ve yöntemleri bu iç savaş gerçeğine göre belirlemek bir zorunluluktur.

Bugün için öğrenci gençliğin önüne bir çok reformist ve devrimci örgütün yaptığı gibi; LÖB'ler de örgütlenmeyi koymak ve mücadeleyi LÖB'lerin yasallaşması hedefine yönlendirmek, parasız eğitim, demokratik eğitim gibi akademik istemleri öne çıkarmak öğrenci gençliğin mücadelesini geriletmekte ve önünü tıkamaktadır. Öğrenci gençliğin mücadelesinin önünü açmak için, akademik sınırları parçalamak ve bu mücadeleyi toplumsal sorunlara yönlendirmek zorunluluktur. Öğrenci gençlik; devletin yıkılması ve Demokratik Halk İktidarının kurulması mücadelesine tabi kılınmalıdır.

Sivil-faşistlere karşı mücadelede bu temelde ele alınmalıdır. Birçok devrimci hareketin söylediği gibi sorun; "sivil-faşistler püskürtülmesi" sorunu değil, sivil-faşistlerin ezilmesi, yok edilmesi sorunudur. Reformizmle ayrıştığımız tarih olan 1990 yılından bugüne değin, öğrenci gençlik çerçevesinde mücadele eden biz Leninist Gençlik, öğrenci gençliğin hangi temel görevleri, örgüt ve mücadele araçlarını öne çıkarması ve kullanması sorununa: DEVRİMCI ÖĞRENCİ MİLİSLERİ altında örgütlenmeli, SİLAHLANMALI ve MİLTAN bir mücadele vermelidir şeklinde cevap veriyoruz. Biliyoruz ki, faşizmin anladığı tek dil, devrimci amaçlara bağlanmış devrimci terördür. İster dünya devrimler tarihinde olsun isterse de ülkelerimiz Türkiye ve Kuzey Kürdistan'ın yakın geçmiş tarihinin bize göstermiş olduğu gibi faşizme karşı temel mücadele biçimi silahlı zordur. Bunun dışındaki bütün mücadele biçim ve araçları bu temel amaca hizmet etmelidir. Devrimci öğrenci gençlik "silahlı mücadele, her şeyden önce silahlanmayı" gerektirir belirlemesinden hareketle, bir an önce ve zaman kaybetmeksizin silahlanmalıdır. Okullardaki sivil-faşistlere, muhbir ve işbirlikçilere karşı, polis ve jandarmaya karşı devrimci zoru yaşama geçirebilmek için illegal temelde örgütlenmelidir. Bu örgüt biçimleri de yukarıda belirttiğimiz gibi dönemin karakterine uygun olan Milis, Komite ve Konseyler gibi örgütlenmelerdir. Yoksa, Alınları, Kızılbayrak, Özgür Gençlik ve Partizan Gençlik çevrelerinin belirtmiş olduğu gibi yasal örgütlenmeler değildir.

Kısacası; öğrenci gençlik giderek artmakta olan faşist saldırılara karşı dış bir mücadele vermek için silahlanmalı ve milisler şeklinde örgütlenmelidir. Sivil-faşist saldırıları ancak bu yolla bozguna uğratabiliriz.

Güneş KIZIL

DİSK'İN KURULUŞ YILDÖNÜMÜNDE DEVRİMCİ PROLETARYANIN YAKLAŞIMI NE OLMALI

13 Şubat 1997 DİSK'in kuruluşunun 30. kuruluş yıldönümü kutlaması Hilton Oteli'nde 700 seçkin davetlinin katılımı ile yapıldı. DİSK'in bugünkü durumunu değerlendirmeden önce doğuşu ve gelişimini incelemek gerekiyor. Çünkü; geçmişin iyi değerlendirilmesi aynı zamanda geleceğe ışık tutması açısından gereklidir. DİSK'in hangi tarihsel koşulların ürünü olduğunu kavramak için Türkiye ve K.Kürdistan'ın içinde bulunduğu ekonomik, sosyal, siyasal koşulların mutlak etkisi kavranmalıdır. Aksi takdirde bilimsellikten uzak subjektif bir önyargıya düşmek kaçınılmaz olur.

Bilindiği gibi DİSK, 13 Şubat 1967'de kuruldu. Ancak Disk'in kuruluşundan önce, 1965 yılında TİP vardı ve esas olarak DİSK, TİP'in paralelindeki 5 sendika ve işçi önderleri tarafından kurulmuştu. Ancak biz daha ileri gitmeliyiz ve açıklamalarımızı bir sisteme bağlamalıyız, çünkü: Diyalektik gelişme bunu zorunlu kılıyor. Evet, TİP'i doğuran koşulları kısaca belirtip, konumuza devam edebiliriz. TİP'i doğuran koşullar neydi? TİP'i kuranlar ve amaçları neydi? Yine biliyoruz ki, TİP'i kuranlarla DİSK'i kuranlar politik ve ideolojik birliği olan insanlardı Cumhuriyetin kurucusu devlet partisi Kuvva-i Milliye'ci CHP, oldukça yıpranmış emekçi halk yığınlarının hoşnutsuzluğu artmıştı. Emekçi halk yığınlarının değişim isteği sistem içinde karşılanmalıydı. Ve henüz oluşmaya başlayan burjuva sınıfın egemenliği devam ettirilmeliydi. Burjuva sınıf yıpranan, umut kesilen siyasal erkini yenilemek zorunda kaldı. Burjuva sınıf bir aldatmacayla devletin kurucusu tek parti CHP, içinden yeni bir alternatif, DP'yi yığınların önüne koyarak yeniden sisteme bağlama yolunu seçti. Böylece sözde çok partili dönem "Demokrasi" umudu DP, emekçi halk yığınlarına tek kurtuluş yolu olarak sunuldu. Zira sürekli gırtlak sıkılan halk yığınları, boğazını sıkı boyunduruktan kurtulma yolunu izleyecekti. Çünkü hemen yanbaşında 17 Ekim Sosyalist Devrimi'nin ürünü olarak SSCB, parıldayan bir yıldız gibi emekçi halk yığınlarına kurtuluş yolunu gösteren en somut örnekti. Bulgaristan, Yugoslavya ve Romanya bir Balkan ülkesi olan Türkiye emekçi halk yığınlarının çekim merkezleri durumundaydı. Burjuva sınıfın yeni temsilcisi DP eliyle emekçi halk yığınlarına suni yapay soluklanma imkanı sunuldu. Burjuva sınıf emekçi halk yığınlarının boğazını sıkırmaktan hiç vaz geçmedi, geçmeside beklenemezdi. Zira kapitalist yoldan

kalkınmayı bir sistem olarak seçmişti ve sistemin işleyişi gereği emekçi halk yığınlarının boğazını sürekli sıkılarak sermaye birikimi sağlamaları gerekiyordu. Ancak boğulmayla yüz yüze gelen emekçi halk yığınları, boğazını sıkı elleri fırlatıp atmaya her yöneldiğinde burjuva sınıf ve onun temsilcileri daha önce davranarak, boğazını alabildiğine sıkıttığı emekçi halk yığınlarının boğazını nefes alacak kadar hemen gevşetiyor daha uzun vadeli sıkılabilmek için nefes almasını sağlıyordu. İşte 45'li 50'li yıllarda iyice bunanan halk yığınlarının bir an için soluklanması DP iktidarıyla sağlandı. Ancak 50'lerin sonlarına doğru emekçi halk yığınlarının gırtlak iyice sıkılmaya başlandı. Bir taraftan emperyalist tekellerin işbirliği vasıtasıyla dışardan sermaye akışı, diğer taraftan içerden yoğun bir sömürüyle sermaye birikimi sağlanmaya çalışıldı. 60'lara kadar süren bu yoğun zulüm, zorbalık ve sömürü düzeni yeniden ve daha güçlü bir şekilde sarsılmaya başladı. Bu kez de sistem içi değişim ordudan geldi. 1960 darbesiyle halk yığınlarının özgürlük talepleri, anti-emperyalist, yurtsever, burjuva demokratik devrim aldatmacasıyla yine burjuva sınıfın temel güvencesi, orduyla yukarıdan sunuldu. İşte TİP bu kısmi burjuva demokratik ortamda kuruldu ve karakterini de bu ortamı sağlayan kemalist ideolojiden aldı. Ancak bu dönemde tek legal örgütlenme olarak parlamento, işçi sınıfımızın ve emekçi halk yığınlarının büyük desteğini aldı. Emekçi halk yığınları, 15 millet vekilinden oluşan burjuva parlamentosundan kurtuluş umudu bekledi. Zira TİP, sosyalizm söylemiyle yola çıkmıştı. Hiç beklenmedik bir başarı elde ederek halk yığınlarının sosyalizme ne kadar yakın olduğunda bir göstergesi olmuştu. TİP'in gelişmesi sonucu 1967'de DİSK (Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu) kuruldu. DİSK, ilkelerinde sınıf savaşımı ve sosyalizm ütopyasıyla işçi sınıfının en ileri, en militan kesimlerini bağrında topladı. Kısa sürede 500.000 üyeye ulaştı. Ancak DİSK'e damgasını vuran, TİP-TKP reformizmiydi ve hiç bir zaman kemalizmin etkisinden kurtulamadı. O dönem DİSK içerisindeki tüm devrimci unsurlar, DİSK içinde bulunmalarına rağmen, DİSK'e damgasını vuramadı. Çoğu kez DİSK'ten tasfiye edildiler ve DİSK yönetimini hiç bir zaman devrimci rotaya çekemediler. DİSK, kuruluşundan kapanışına kadar, "Devrimci İlkeler"e sahip olan söylem ve programına rağmen, bu öze sahip olamadı.

Zira merkezi yapısı, "Devrimci" bir anlayışa sahip değildi ve hiç bir zaman da olamadı. TİP-TSİP-TKP reformistleri, her ne kadar anarko sendikal anlayışı reddetseler de, esas olarak DİSK, bu yapıların paravanı haline gelmişti ve adeta bu reformist eğilimlerin partisi gibi çalışıyordu. Her ne kadar sendikal demokrasi, sınıf ve kitle sendikacılığı dense de özünde, sendikal demokrasi hep söylemde ve kağıt üzerinde kaldı. Bütün olumsuzluklarına rağmen, DİSK, dönemin en ileri sendika örgütlenmesi olarak işçi sınıfımıza kendi reformist anlayışını egemen kıldı. Bu gün de, bu reformist anlayış sınıfın önündeki en büyük engel olarak varlığını sürdürüyor.

DİSK 15-16 Haziran direnişlerinde sınıfın kalkışmasında DİSK yönetiminin bu reformist ve teslimiyetçi anlayışının nasıl sınıf hareketinin önünde engel olduğu somut şekliyle bu dönemde ortaya çıktı. Ayaklanan işçilere; DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler, radyodan yaptığı açıklamayla: "işçileri kışkırtan karanlık güçlere inanmamalarını, ordumuzun gözbebeğimiz olduğunu ve işçilere fabrikalarına dönmelerini" öğütüyordu. Oysa işçilerin karşısına kahraman ve gözbebeği ordu ve polis çıkıyor, devlet tarafından kullanılan çeteler, işçilere kurşun sıkıyordu. Evet, ne yazık ki, bugün Kemal Türkler'in de devletin en üst organı MGK tarafından katledildiği söyleniyor. Tıpkı Şili'de silahlı mücadeleyi reddeden Şili Devlet Başkanı Allende'nin partementar yoldan iktidara geldikten sonra darbeye devrildiğinde ve katledildiğinde son çare silaha baş vurması ve silahı elinde ölmesi gibi. DİSK Genel Başkanı Kemal Türkler, koruduğu devletin tezgahıyla katledildi.

DGM'lerin kapatılması ve faşizme karşı yapılan ihtar eylemleri, en belirgin eylemler olarak biliniyor. Devrimcilerin ileri taşımaya çalıştığı her sınıf eylemi, reformizm tarafından provakasyon edebiyatıyla bastırılıyor. Buradan çıkan sonuç; DİSK, asla devrimci bir öze kavuşmamalıydı. Zira devrimcilik maceracılıktı, gosizmdi ve sınıf hareketinden sökülüp atılmalıydı. DİSK devrimci işçilere karşı verdiği mücadeleyi burjuva sınıfa karşı verseydi işçi sınıfımız ve emekçi halklarımız bugün olduğu durumdan çok daha ileri olabilirdi. Bu anlayış ve yaklaşımla, DİSK'in, etkisinde olduğu TİP-TSİP-TKP reformizmiyle, 12 Eylül Askeri darbe darbesine karşı durması beklenemezdi ve öyle de oldu. 12 Eylül Askeri faşist darbesi işbirlikçi

tekelci burjuvaziye kurtarmak için bir kez daha emekçi halk yığınlarının boğazına öyle bir sarıldı ki soluğu tümünden kesilen TIP-T-SİP-TKP reformizmi teslimiyetçi bayrağını çekti. Reformist Merkezler, yurtdışından işçi sınıfımıza ve emekçi halklarımıza direnme çağrısında bulundu. Oysa sınıfa böyle bir mücadele geleneği vermeyen; orduyu göz bebeği yapan, devrimcileri kıskırtıcılıkla suçlayan ve her fırsatta sınıf hareketinden tasfiye eden bu anlayışları duyan bile olmadı.

DİSK'in teslimiyetçi anlayışı fiili bir duruma dönüştü. Kendilerinin gözbebeği ordu, onları teslim olmaya çağırıyordu ve bu çağrıya uyan DİSK yöneticileri Selimiye kapılarında teslim olma kuyrukları oluşturdular. Sonunda gözbebekleri ordu, onlara silahlı doğrultmuş, onları teslim almıştı. Teslim olmayan işçi önderleri, sendikacılar ise sokaklarda kurşunlandı, işkencelerden geçirildi, idam edildi. Proletaryanın komünist önderleri Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar (TKEP), bunlardan sadece üçüdür Rıdvan Budak'ın kardeşi Kenan Budak teslim olmayan sokakta kurşunlanan bir işçi önderiydi. İşte tüm bu olgular, iki anlayışı ortaya koyuyor: Teslim olanlar ve savaşanlar! Direnenler kurşunlandı, işkencelerden geçirildi, sakat bırakıldı, idam edildi. Teslim olanların, onurlarının dışında kayıpları olmadı. DİSK'e damgasını vuran TIP-TKP-TSİP reformizminden ve DİSK'ten faşizme karşı fiili bir direniş görülmedi. Her ne kadar "Faşizme Geçit Yok" deniliyorduydu da faşizm, ezip geçmişti. Evet, geçmiş kısaca böyleydi.

İşbirlikçi tekelci burjuvazi 12 Eylül 1950'de girdiği ekonomik-politik bunalımını bir kez daha proletaryanın ve emekçi halk yığınlarının gırtlakını sıkarak atlatmaya çalıştı. 24 Ocak kararlarıyla askeri faşist diktatörlüğün zoruyla kısmen soluklandı, gelişti, güçlendi ve sermaye birikimini 17 yılda, uluslararası pazarda, işbirlikçileriyle birlikte, pazardan daha büyük pay kapmak için şimdi boğazımızı yeniden gevşetiyor, elimizi uzatmamızı istiyor. Boğazımızı daha uzun vadeli sıkı; elimizi verdiğimizde kolumuzu koparmak istiyor.

Evet, DİSK'in otuzuncu kuruluş yıldönümü kutlandı. Hilton otelinde 700 seçkin burjuva uşağının katılımıyla... Biz bütün bunlara şaşırıyoruz. Zira DİSK'in faşizmin izniyle açılış kongresine katılmış, orada yaşananlara tanıklık etmiştik. O teslimiyetçi, ahlaksız ihtiyarlar, daha açılış kongresinde, mayalarını ortaya koymuşlardı. Açılış konuşmasında, tüm tartışma, maaşları, ikramiyeleri, kıdem tazminatları olmuştu. Faşist devlet, kitleleri bir kez daha SHP-DYP iktidarıyla kendine bağlama becerisini göstermiş ve özellikle SHP vasıtasıyla DİSK'in açılması-

na izin vermişti. Böylece bu seferde DİSK, SHP içinde kümelenen eski sahiplerine yeniden teslim ediliyordu. Devlet, SHP vasıtasıyla DİSK'i yönlendiriyordu. İşçilerin alınteri ve emeğiyle kurulan DİSK, faşist devlet ve onun partileri vasıtasıyla burjuva uşakları sendika bürokratlarına peşkeş çekiliyordu. DİSK'in açılış kongresine, bir-iki devrimci sayılabilecek sendikacı katılabiliyordu. Ne yazık ki, DİSK kendi içindeki bir-iki devrimci sendikacıyı bile hazmedemiyor, onları konuşurmak istemiyordu. Çok acıdır ki, devrimci işçiler DİSK'e sahip çıkmamış yada çıkamamışlardı.

Şimdi DİSK'in ne durumda olduğunu daha iyi görüyor ve anlıyoruz. DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak; Cumhurbaşkanı, halk düşmanı, eli kanlı Süleyman Demirel'e atfen neler söylüyor? "Cumhurbaşkanımızın, Başbakanlık yaptığı dönemlerde demokratik ölçülerde kalarak muhalefet yaptık." Evet, faşist Süleyman Demirel'e "demokratik muhalefet" yapmışlar. Sisteme muhalefet yapmayınca kişiyi bazan yanınızda, tepenizde, kolunuzda görebilir, aynı yemeği paylaşabilirsiniz. Demokrasi mitinglerinden ötürü Bay Rıdvan Budak yargılanmış, oysa kardeşi Zeytinburnu'nda sokak ortasında katledilmişti. Şimdi, o katillerle birlikte "Barış", diyor "Uzlaşma" diyor, "işbirliği" diyor. "Batalaşmak için yaptık" diyor. "Türkiye'yi hiç bir zaman zora sokmadık" diyor (Siz, sermayeyi zora sokmadık okuyun.) DİSK kurucularının devrim anlayışlarının; değişim ve dönüşüm olduğunun altını, çiziyor ve son olarak da rejimi yaşatmak için demokrat olarak buluşmayı öneriyor. Evet, DİSK Genel Başkanı bunları söylüyor; yanlış duymuyor, yanlış okumuyorsunuz. DİSK, zulüm, zorbalık ve sömürü rejimi olan kapitalizmi yaşatmak için "buluşmayı" öneriyor ve böylece sınıf düşmanlarımızla dostuğunu ilan ediyor; bizlere de koluna girmemizi öneriyor. Ve halk düşmanı, katil Demirel darbesini indiriyor "Toplantıya katılan herkes barış istiyor." (Siz teslimiyet, boyun bükme, uşaklık ve çanak yalayıcılık olarak anlayın.) Sırrı Sakık da "DİSK bizi zaman zaman uğraştırdı. Ancak DİSK şimdi yolunu buldu, uzlaşmayı esas alan bir yola girdi. Bu çok önemlidir" demiş ve o da altını çizmiştir. İşte DİSK'in otuzuncu kuruluş yıldönümünü böyle kutlandı. Evet, DİSK Genel Başkanı Rıdvan Budak, 12 Eylül Faşist Çetelerinin başı MGK ve onun temsilcisi Cumhurbaşkanı faşist Demirel'e, MGK'na, TÜSİAD'a "Barış" diyor. Türkiye ve K. Kürdistan halklarını inim inim inleyen, açığa sefaletle götürülenlere, halklarımızın oluk oluk kanını akıtanlara, Deniz Gezmişleri astıranlara, 12 Eylül'le onlarca halk evladını astıranlara, yüzbinlerce insanı işkencelerden geçirenlere, bağlarımızı-

zı yakanlara, köylerimizi boşaltanlara, halklarımızı sürgünlere gönderenlere, insanlarımızı pisliklerini yedirenlere, kadınlarımızın, kızlarımızın, devrimcilerimizin ırzına geçenlere "Barış" diyor, "Uzlaşma" diyor, "İşbirliği" diyor. "Rejimi yaşatmak için demokrat olarak buluşmayı" öneriyor. Evet, DİSK ve onun başı namussuzlar, sülükler, sürüngeçenler böyle diyor. "Barış, barış, barış" diyorlar ve buna başkaları da katılıyor. ÖDP (Ödlekler ve dönekler Partisi), İP (İşbirlikçiler Partisi) ve daha başkaları da "Barış" diyor.

Onurdan, ahlaktan yoksunlaşmak istemeyenler! Ey işçiler emekçiler aydınlar, gençler siz ne diyorsunuz? Ne diyorsunuz, işçi sınıfı? Proletarya ne diyorsun? Bütün bu zulüm zorbalık ve sömürü düzeni, en zor zamanını yaşarken barış diyerek burjuvaziye ellerimizi mi uzatacağız? "Barış" deyip özür mü dileyeceğiz?

Ahlaki, onuru olanlar, doğmuş olan devrimci durumu, iç savaşı kazanmak için harekete geçmelidir. En zor günlerini yaşayanlar! Zorbalık, zulüm ve sömürü düzeni faşist devleti tüm kurumlarıyla ortadan kaldırmak, emekçi halkların demokratik devletini kurmak için, Demokratik Halk Devrimi için silahlı ayaklanmaya hazır ol! Ancak Demokratik Halk Devrimi ve Demokratik Halk İktidarı halklara barış ve özgürlük getirecektir.

İşçiler Emekçiler, Gençler, Kürt halkı!.. Barışın yolu savaşmaktan geçiyor. Proletarya içindeki burjuva ajanlarının sizleri aldatmasına kanmayın. Türkiye ve K. Kürdistan halkları hiç bu kadar aşağılanmamıştı. Bize bunca zulmü yapanlarla aynı saflarda olamayız. Bizlere ihanet edenlere gereken cevabı verelim. Bu bir sınıf kavgasıdır. Sınıf kavgası, sınıfın onurlu mücadelesiyle olur. Onurumuzun, onurumuzla oynamasına izin veremeyelim.

**Bu Onur Bizim,
Onurumuza Sahip Çıkalım!**

**Bu Kavga Bizim,
Silahlanalım,
Savaşa Hazır Olalım!**

**Kahrolsun
İşbirlikçi Burjuva Sendikacılığı!
Yaşasın
Devrimci Sınıf Sendikacılığı!**

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

**FABRİKALAR, TARLALAR,
SİYASİ İKTİDAR,
HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!**

**Devrimci İşçi Komiteleri
(DİK)**

İŞÇİLERİN EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ NEMA İÇİN SOKAKTA SAĞLANDI

Bugün çalışanların literatüründe sık sık kullanılan "NEMA" sözcüğü 1 Nisan 1988 yılında ANAP Genel Başkanı ve Dönemin Başbakanı Turgut Özal tarafından ortaya atılmıştı. "Ben zenginleri severim" diyen bir başbakan belki de ilk defa burjuva sınıfın temsilcisi bir başbakan tarafından açıkça itiraf ediliyordu.

Evet, burjuva sınıfın sözcüleri o dönemde 3417 sayılı "Çalışanların Tasarruflarının Teşvik Edilmesi" adı altında aslında çalışanlardan zorla para gaspediyordu. Ve gaspın suçu bilindiği gibi çok ağırdır. Ve bunun adına "Zorunlu Tasarruf" deniliyordu. Bu zorunlu tasarrufların her yıl Şubat ayında ana para faizinin % 30'u ödenecekti. Fonda biriken paraların tamamını işçiler ancak emekli oldukları takdirde alabileceklerdi. İşten atılmaları halinde, bu paralar fonda kalıyordu. Ve böylece özel sektörde çalışan binlerce sendikasız ve örgütsüz oldukları için işten atılan işçilerin "tasarrufları" devlete kalmış oluyordu.

İşçilerden % 2, işverenlerden de % 3 oranında kesilen paralar ayrı bir fonda toplanacaktı. Fonda toplanan paralar devlet tarafından işletilecek ve çalışanlara ek bir gelir sağlanacaktı. Nema ödentilerinin en yüksek kredi faizi üzerinden faizlendirileceği belirtiliyordu. İşverenleri de işçilere örnek ve teşvik edici olarak gösteren burjuva sınıf, çalışanlardan zorla para topluyor ve bir fonda topladığı paraları kapitalistlere faizsiz ya da çok düşük faizlerle kredi olarak sunuyordu. Kredi faizlerinin % 200'lere ulaştığı dönemlerde bile çalışanlardan kesilen ve bir fonda biriktiği söylenen çalışanların "tasarruflarına" % 4- % 16 gibi faiz uygulayarak çalışanlardan topladıkları ve elde ettikleri sermaye birikimiyle işçileri ve diğer çalışanları bir kez daha, üstelik kendi birikimleriyle sömürüyorlardı. Ancak o dönemde, deyim yerindeyse, bir kaç sendikadan dışında tüm sendikalarda bu soygunun tarafı olmuşlardı. Önce çalışanları sendikalar ikna etmişlerdi. Oysa bu durum bile tek başına çalışanları

aşağılamaktan başka bir anlama gelmiyordu. Sanki çalışanlar öyle çok kazanıyordu ki! adeta tüketim çılgınlığı baş göstermişti ve çalışanları zorla tasarrufa yöneltmişti. Sermaye yanlısı sarı sendikalar da bunu sessizce onaylamıştı. Bugün de aynı şeyi yapmaya devam ediyorlar. Ancak fonda biriken paraların akıbeti belli olmadığı, ve düşük faizli tutulduğu herkes tarafından bilinmesine rağmen, sendikalardan kem küm etmenin ötesinde somut bir tepki gösterilmiyordu. Ekonomik durumları iyice bozulan çalışanlar artık sağ, solu karıştırmaya, nerede ne kalmıştı, şunu da alalım, biraz rahatlarız düşüncesiyle sonunda nemalar için de sokağa çıktılar. İstanbul İşçi Sendikaları Platformu ile Kamu Emekçileri Sendikaları İstanbul Şubeler Platformu'nun düzenlediği eyleme 800 civarında işçi ve emekçi katıldı. Zorunlu tasarruf ve nemaların derhal ödenmesini isteyen işçi ve emekçiler 19 Şubat Çarşamba günü saat 12'de Sirkeci Garı'nda toplanarak Valiliğe doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca "İşçiler Burada, Çeteler Mecliste", "Hükümet İstifa", "Emekçiden Kestiler, Çetelere Verdiler" şeklinde slogan attılar. Zaman zaman polisler tarafından öntü kesilen işçiler Valiliğin önünde bir basın açıklaması yaptılar. Yapılan açıklamayla her işçinin devletten 200 milyon alacağı olduğu söylendi. Ve toplam işçi alacağının 500 trilyonu bulduğu söyleniyor. Ancak 500 trilyonun akıbeti konusunda herhangi bir açıklama yapılamazken, aslında paraların nereye gittiği bir sır değil. İşçilerden toplanan 500 trilyona yakın para kapitalistlere sermaye olarak sunuldu.

Basın açıklamasından sonra "Tasarrufları teşvik yasasının iptal edilerek, ana para ve nemaların işçi-işveren katkı paylarının ücretlere eklenmesini istiyorum" şeklindeki dilekçelerini İstanbul Valiliğine verdiler. Sivil polis ve çevik kuvvet polisinin önlemleri altında yapılan eylemde polisin müdahalesi olmadığı için olaysız bir şekilde eylem sona erdi.

8 Mart 1997 Cumartesi Günü Uluslararası İnsan Hakları Kuruluşu Türkiye Masası Sorumlusu CARSTEN JURGENSEN'le görüşen EĞİT-SEN Kurucusu Kamu Emekçisi Mahmut ÖKTEM'in yaptığı basın açıklamasını yayınlıyoruz.

BASIN AÇIKLAMASI

DEĞERLİ BASIN EMEKÇİLERİ

Sahte demokrasi vaatlerinin topluma empoze edildiği bugünlerde siyasal iktidarın iki yüzünlüğüne tanıklık etmiş bir işkence mağduru olarak ülkemizde yaşananları sizin aracılığınızla kamuoyuna açıklamak istiyorum.

Adım Mahmut Öktem... 22 yıllık öğretmenim. İçinde yaşadığımız dünyaya ve ülkesine karşı kendini sorumlu hisseden her yurttaş gibi duyarlı ve sorumluyum... Mesleğime ve meslek sorunlarına karşı duyarlılığımı eğitim emekçilerinin örgütlenmesi mücadelesinin ön saflarında yer aldım. EĞİT-DER'in ve EĞİT-SEN'in kuruluşunda yer aldım. EĞİT-SEN kurucu yönetiminde Genel Örgütlenme Sekreterliği yaptım. Halen EĞİTİM-SEN üyesi araştırmacı yazarım.

Bu ülkede aydın, -hukuktan yana- yazar, şair, sanatçı, demokrat-devrimci ve yurtseverlerin uğradığı her türden saldırıların doğal muhataplarından biri olabilmem haklı gururuydu. anti-demokratik uygulamalara karşı mücadeleme devam ediyordum. Bu kararlı tutumum, adımın MIT raporlarına geçmesine, ardından da örgüt üyeliği ve yöneticiliği suçlamalarıyla itham edilmeme kadar vardı. Hatta şahsıma yönelik saldırılar süreç içinde tüm aile fertlerime yansıtıldı. Benim gibi öğretmen ve sendikacı olan eşim MEMNUNE ÖKTEM'le birlikte 26 Şubat 1997 günü saat 23.00'te evimizden gözaltına alınmaya kadar, bir çok yasadışı uygulamaya maruz kaldık. Sendikal mücadelemiz nedeniyle uğradığımız soruşturmalar, aldığımız idari cezaları bir basın bildirisıyla anlatmak mümkün olmadığı için sadece uğradığımız fiziki saldırıları anlatacağım.

7 Kasım 1995 tarihinde 14 yaşındaki küçük kızım EVRİM ÖKTEM, polis tarafından sokak ortasında bacağın kırılarak, Hiç bir suçu olmamasına rağmen yaralı halde gözaltına alınmaya kalkışıldı. Engel olduk, polis hakkında da-

va açtık. Bakırköy 9. Asliye Ceza Mahkemesi'nde davamız sürüyor. 5 Şubat 1996 günü büyük kızım DEVRİM ÖKTEM, eşimle birlikte gözaltına alındı ve 1,5 aylık hamile olan kızım işkencede bebeğini kaybetti. Doktor raporlarıyla tesbitli olan bu cinayete ilgili oluşturduğumuz dosya uluslararası insan hakları kuruluşlarına götürüldü, dava devam ediyor. 6 Şubat 1996 günü evimizden gözaltına alınan oğlum ÖZGÜR ÖKTEM'in Adli Tıp'dan işkence raporu mevcut olup, işkenceciler hakkında suç duyurumuz vardır. Kızım DEVRİM ÖKTEM ve oğlum ÖZGÜR ÖKTEM halen tutuklu olarak Bayrampaşa Cezaevi'nde tutulmaktadır.

Tüm bu işkence ve cinayet olaylarının sorumlusu olan İstanbul Terörle Mücadele Şubesinin 5 numaralı timi, aleyhlerine açtığımız davalardan kurtulabilmek teşahşıyla bana ve eşime saldırmayı uygun görmüşler ve uzun süredir çeşitli kişilerden yine işkence yoluyla üzerimize aldıkları ifadelere dayanarak bizi gözaltına almışlardır.

26 Şubat'tan 6 Mart tarihine kadar maruz kaldığımız en aşağılık işkence-ler ve hakaretlere rağmen atfedilen suçlamalarla bir ilişkimiz görülmediğinden İstanbul DGM 4 No'lu Mahkemesince serbest bırakıldık.

MGK kararlarının meclisin üzerinde geçerliliğe sahip olduğu bu dönemde işkencenin bitirileceği doğrultusunda hükümet açıklamalarının ne kadar gerçek dışı olduğunu bizzat Vatan Caddesi işkencehanelerinde gördük... Bizimle aynı dönemde meslektaşlarımızdan EĞİTİM-SEN 3 No'lu Şube üyeleri ABBAS YILMAZ ve ERDOĞAN YILMAZ'a yapılan işkencelerin de tanığıyız.

Tüm bu anti-demokratik, insanlık dışı uygulamalar karşısında ortaya koyduğumuz mücadeleye, basınımızın ve tüm insanlığın desteğini bekliyoruz.

ÖKTEM AİLESİ Adına
MAHMUT ÖKTEM

TÜRK-İŞ MGK İŞBİRLİĞİNE TEPKİ

İşçi Arkadaşlar,

Bizler: İstanbul Yol-İş 1 Nolu şube de örgütlü Karayolları işçileriyiz. 1997 Kamu Sözleşmelerinde olan Sendikalar Yol-İş, Harb-İş, Tarım-İş, Selüloz-İş, Demiryol-İş, Şeker-İş, Hava-İş, Doküme-İş, sendika bürokratları tabana yönelik Toplu İş Sözleşmelerini beraberce değil, kendi inisiyatiflerinde yapmayı yeğlemiş bulunuyorlar. Çünkü Türk-İş sözleşmelerin tabansal çalışmalarından çok MGK kararlarının arkasına sığınmayı yeğlemiştir. Hatta bazı sendika başkanları MGK'yı, 1982 den beri devletin ve hükümetlerin içindeki gizli kurumu onaylamış, hatta daha ileriye giderek MGK'yı daha çok meşrulaştırmıştır. 1982'den 1997'ye kadar ki zaman içinde MGK'ya tavır almayan, onaylayan tüm sendika başkanlarını, biz işçiler olarak kınıyoruz. Türk-İş, 1997 Toplu İş Sözleşmelerini şaptırmış, işçilere sözleşme için duyarlı halde olunmaması için Burjuvazinin planları ile zaman geçirmiştir.

Kapitalizmin sömürü sistemi var olduğuna göre laiklik denilen şey ne ise senelerdir vardı. Tabii sömürü de vardı. Hiç eksilmedi, eksilmez de. Çünkü sömürmeden yaşayamazlar. Yalan söylemeden biz halkı kandıramazlar, fakat onların görevleri budur.

MGK Kararları: Emeğin daha çok sömürülmesi için, halkların baskı altında tutulması için, burjuvazi yasalarının daha iyi işleyebilmesi için, işçilerin mücadele birliğini baskı altına almak içindir.

30 yıldır iktidarda olanlar, 12 Eylül'den sonra ANAP, daha sonra ise emeğin yanında olduğunu söyleyen Aslan Sosyal Demokratlar ve ortağı DYP, işçilerin emeğinin karşılığını vermediler. Üstüne üstlük burjuvazinin uşağı olan Tansu Çiller 1995 Toplu İş Sözleşmesinde, Ka-

mu işçilerini "Kan Emicilikle" suçlamış, vampir yerine koymuştur.

Bugün "Adilim" diyen REFAH-YOL hükümetinin de öbür partilerden bir farkı olmadığı görülmüştür. REFAH-YOL hükümeti de burjuvazinin uşağı, aynı zamanda kapitalizmin bekçisidir. Bunların gerçek yüzünü işçiler ortaya çıkaracaktır.

1997 Toplu İş Sözleşmesi görüşmelerinin hemen başında Demiryol-İş ve Şeker-İş Sendikaları 1997 Toplu İş sözleşmelerini imzalamışlar, Demiryol-İş ve Şeker-İş işçilerini Genel Başkanları satmıştır. Geride kalan 1997 Toplu İş Sözleşmeleri bağlanmayan sendikaların birliğini bölmüş, arkadan hançerlemiş, bu sendikalar işçi sınıfına ihanet etmişlerdir. Sendika ağaları kendilerini bir kere daha göstermişlerdir. Zaten bölücülüğe alışkın olan Şeker-İş Sendikası, bundan evvel 1995 Kamu Toplu İş Sözleşmesinde uyumsuzluğa gidip greve çıkmış, grevin hemen başında devletle uzlaşarak grevi yarıda bırakıp, grev kırıcıyı yapmış, işçi sınıfına ihanet etmiştir.

Biz Karayolcu işçilerin beklentisi, 10 Mart 1997 Pazartesi günü toplanan Türk-İş Başkanlar Kurulu'nda bu bölücü Demiryol-İş ve Şeker-İş Sendikalarının, Türk-İş tarafından ihraç kararı çıkması idi ama çıkmadı. Bu işçinin birliğini bozan sendikalara Türk-İş Başkanlar Kurulu tarafından en kısa zamanda ihraç Kararı verilmelidir. Verilmez ise Türk-İş Başkanlar Kurulunu kınıyoruz.

**KAHROLSUN
SARI-SENDİKACILIK!**

**YAŞASIN
SINIF SENDİKACILIĞI!**

TEK GIDA-İŞ 4 NO'LU ŞUBE GENEL KURUL TOPLANTISI YAPILDI

Tek Gıda-İş 4 No'lu Şube Olağan Genel Kurulu toplantısı yapıldı. Genel Kurul'da iki liste yarıştı. Ancak yarış baştan kazanılmış ya da kaybedilmişti. Kimin iktidar, kimin muhalefet olduğu pek anlaşılmasın seçimde, Bölge Şube Başkanı Özcan METE, açıkça taraf olduğunu belirtiyordu. Ve Salih KURFEYİZ listesini destekliyordu. Yıllarca 4 No'lu Şube'nin başkanlığını yapan Nazif KOÇ, gerici ve faşist olarak biliniyordu. Başkanlığını yaptığı şube yönetiminde bugüne kadar birlikte hareket ettiği Salih KURFEYİZ eski şube sekreteriydi ve Recep KARA Yönetim Kurulu üyesiydi. Bölge Şube Yönetimi'nin de desteğiyle Salih KURFEYİZ başkanlığındaki liste - ki, diğer listenin taraftarlarının deyimiyle Özcan METE'nin listesi - 82 oy alarak, seçimi kazandı. Nazif KOÇ başkanlığındaki diğer liste 32 oy aldı. Nazif KOÇ'un listesinde yer alan devrimci demokrat delegeler, sendikal demokrasiyi işletmek, tabanın söz ve karar sahibi olma ilkesini hayata ge-

çirmek için Nafiz KOÇ'la kendi iradeleri dışında ittifaka zorlandıklarını belirttiler. Genel Kurul'da söz alan Nafiz KOÇ, Bölge Şube Başkanı ve Yönetimi'ne atfen "Bugüne kadar yapılan sözleşmeler olsun, işçi atılmalarında olsun hepsinde suç ortaklığımız var. Bütün bu işlerin hepsini birlikte yaptık. Şimdi, bugün de hala işçileri tehdit ediyorsun. Ben bugüne kadar, bu arkadaşlarla birlikte hareket etmediğim için üzgünüm" diyerek, "Benim listemde yer alan delegeler dürüst insanlardır, size muhalefet eden onlardır" şeklindeki sözleriyle tamamladı. Likör Fabrikası delegelerinin dışında hiçbir delegenin söz almayışı, konuşma yapmayışı, delegeler üzerinde baskı olduğu şeklinde açıklandı. Delegelere evlerine kadar gidilerek para dağıtıldığı iddia edildi. Genel Kurul seçimi sonunda 4 No'lu Şube Yönetimi, Çay Fabrikasından Salih KURFEYİZ Başkan, Evyap'tan Recep KARA Sekreter, Şişli Kent Fabrikasından Necip ÇAVUŞ Mali Sekreter oldular.

DEĞİŞEN BİR ŞEY YOK!

Evet değişen birşey yok. Aç yırtıcılar, gözü dönmüş caniler kan almaya, aydın düşünen ve mahsun insanların kamna girmeye devam ediyorlar. 6 Mayıs 1972'de Ankara da kurulan darağaçlarında, 13 Mart 1982'de İzmir de kurulan darağaçlarında da ibretle izlemiştik. Bugün sokaj ortasındaki yargısız infazlarda, gözaltındaki kayıplarda, Sivas'ta mollalarda, Gazi mahallesinde Cezaevlerindeki ölüm oruçlarında, Kürdistan'da her gün otuz insanın ölümünde de aynı ideolojinin izlerine rastlamaktayız.

Servetlerini, koltuklarını, hayat damarlarını, insanların öldürülmesi, işkenceler, gözaltında kayıplara, savaşa, kısaca kana bağlayan, emperyalistlerin kuklası olan faşist diktatörlerin Türk ve Kürt emekçi halklarının kanlarını emerek, ayakta kalabilmek için saldırıların ve şiddetin dozunu her gün arttırarak devam ediyorlar, edecelerdir aksi taktirde sonları olur.

13 Mart 1982'de faşist diktatörlüğün kurbanları bu defa sosyalizmin yılmaz savaşçıları, demkratik işçi devriminin en ön saflarında mücadele eden İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar, Seyit Konuk" üç proleter önderdi. İdam sehpaları bu defa onlar için kurulmuştu. Tek suçları insanların insanca yaşayabilecekleri bir düzeni kurabilmektir. Hiç bir çıkar gözetmeksizin bu mücadelelerini kanlarıyla ödediler.

O günlerden bu güne değişmeyen tek sev insanların ölmesiydi. Devrimin zoru silahlı mücadeleyi zorunlu kılıyor. Savaşın olduğu yerde insanların ölmesi doğal olarak düşünülebilir ama Türk ve Kürt halkının bunun bedelini fazlasıyla ödedeini düşünüyorum.

Bu noktada değişen bir şeyler var çünkü insanlar ödedikleri bedellere sahip çıkıyorlar. Son 30 yılda verilen mücadele Deniz'lerin, Mahir'lerin, Mahsun'ların, İbrahim'lerin son nefeslerinde yaşasın devrim yaşasın sosyalizm çığıkları meyvelerini vermeye başlamıştır. Onları bedenleriyle birer kilometre taşı olmuşlar, beyinleriyle yolumuza ışık tutuyorlar bizler bu yolda yürümeye devam ediyoruz, kdevam edeceğiz.

İşte değişen, her gün büyüyen, büyüdüğü korkutan Türk ve Kürt proleteryanının önder devrimci güçlerle birlikte ortak düşmana karşı mücadele birliğidir. Bu değişim bir tarafta sonu diğer tarafta başlangıcı "Sosyalizm" gelecektir.

**ALİ KARAGÖZ
HERNE**

Devrimci İşçi Komiteleriyle Bir Adım Daha İleri

Yaklaşık yediyüz bin işçiyi kapsayan kamu işçilerinin toplu sözleşme döneminde, toplu sözleşme görüşmeleri ve Türk-İş son siyasal süreçteki politik tavrı üzerine Yol-İş, Tek Gıda-İş ve Belediye-İş birer işçiyle görüştük. Şimdi bu röportajı yayınlıyoruz.

Devrimci Emek: -Türk-İş'e bağlı sendikalarda yaklaşık 700.000 işçiyi kapsayan toplu sözleşmelerin sürdüğü bu dönemde görüşmelerin hangi noktada olduğu, Demiryol-İş ve Şeker-İş'in daha sonra da Dog Gemi-İş'in sözleşmelerini bireysel olarak imzalamaları, MGK kararlarına Türk-İş'in destek çıkması ve sendikal örgütülülük üzerine sizlere bir kaç soru yönelmek istiyoruz. Birinci olarak sürmekte olan toplu sözleşme görüşmeleri sizce hangi noktada, ayrıca sendikaların birlikte hareket edebilmelerinin dolayısıyla daha güçlü olabilmesinin bir aracı olarak kurulmaya çalışılan Sendikalar Koordine Kurulu'na rağmen Demiryol-İş, Şeker-İş ve Dog Gemi-İş'in bireysel bir tavır takınarak sözleşmeleri bağtalamaları diğer sendikaları nasıl etkiledi? Bu sendikaların yaklaşımlarını ve sürece etkisini nasıl değerlendiriyorsunuz.

Yol-İş'den Bir İşçi: - 1997 toplu sözleşme dönemi öncesi sendikaların ortak davranması için Türk-İş Koordinasyon Komitesi oluşturulmuştu. Koordinasyon Komitesi'nin amacı güçleri birleştirerek aynı anda tavrı koyabilmek ve 1994'den beri gelen kayıplarımızı alabilmek ve iyi bir toplu sözleşme yapmak için daha güçlü ve kararlı hareket edebilmektir. İşçilerin sendikal düzeyde koordine edilerek eylem ve mücadele birliği sağlanabilecektir. Sizin de bildiğiniz gibi sendikalar şu an çok dağınık durumda ve bir çok sendikaların başında adı bir çok olaya da kanışmış tescilli faşistler bulunmaktadır. Bir örnek vermek gerekirse Demiryol-İş Başkanı Enver Toçoğlu kendisini aynı zamanda Türk-İş'in mali sekreteri, SSK'nın temsilcisi zimmetine para geçirmekten yargılanmış, suçu sabit görülmüş ve kendisine 5 ay 27 gün hapis cezası verilmiş sabıkalı bir kişidir. Yasalara göre ceza alan bir sendikacının görevine devam etmemesi gerektiği halde Bayram Meral Türk-İş Kongresini düşünerek koltuğunu koruma uğruna Enver Toçoğlu'nun yolsuzluğunu görmezden geliyordu. Bugün ise Enver Toçoğlu'nun cezası kesinleşmiş ve Toçoğlu kendisini kurtarabilmenin yolu olarak Çiller'in ayaklarına gül dökerek ve Türk-İş Koordinasyonunu parçalayarak hükümete yaranma yolunu seçiyor. Ve sözleşmeyi en alt düzeyde imzalıyor. Tansu Çiller'le anlaşması üzerine yeniden hasıralı ediliyor. Yapılan pazarlıklar sonucu Koordine Kurulu kurdurtulmadığı gibi işçilerin saulacağı da garantisi verilmiş oluyor. Yani Enver Toçoğlu düştüğü durumda kurtulmak için sırtını burjuvaziye yaslıyor. Aldığı desteğin karşılığında verilen rüşvet ise oldukça kabarıktır.

Burada anlatmaya çalıştığım nasıl oluyor

da bir sendikanın başında işçilerin parasını gasp etmiş, zimmetine geçirmiş, sabıkalı bir kişi bulunabiliyor. Tabii ki bu kişi çıkartılacak gibi davranacak ve işçileri satacaktır. Zaten Şeker-İş ve Demiryol-İş'in işçi satmadaki sabıkalıları tüm işçilerin bildiği gibi oldukça kabarıktır. 1995'te Hükümetin çok sıkışık olduğu bir dönemde pancar toplama döneminde greve gidildiğinde, sendika hükümetle anlaşmış, işçileri grev kınçılığına teşvik etmiş ve grevleri bitirmişti. Bu günde aynı şeyi yaptılar sözleşmelere imzalarını atarak birlik olmaktan gelen gücümüzü kırdılar. Yapılan sözleşmeler örnek gösterilerek şimdi bizi daha güç duruma sokabilecekler. Yapılan sözleşmelerdeki ücret artışı enflasyonun % 70 olduğu varsayılarak % 58.7 oranında bırakıldı. Bu durumda dahi enflasyonun altında ezilen işçi ücretleri gerçekte % 150 olan enflasyon karşısında çok gerilemiştir. Şimdi aynı dayatma bizim için geçerlidir. Yeni yapılan sözleşme sonucu bildiğim kadarıyla Demiryol-İş'in 10 bin civarındaki mevsimlik işçisinin sadece 4 bini kadroya alındı aslında tamamı alınılabiliyordu. Şimdi diğer sendikalardaki mevsimlik işçiler de sokakta kalmayla karşı karşıyalar. Kısaca Demiryol-İ, Şeker-İş ve Dog Gemi-İş'in bağtalan sözleşmeleri bizim aleyhimize olmuştur.

Belediye-İş'den Bir İşçi: Söz konusu sendikaların sözleşmeleri imzalamaları tüm toplu sözleşme için bekleyen sendikalar için olumsuz bir örnek olmuştur. Şeker-İş ve diğerleri yüzbinlerce işçinin tepkisini aldılar. Fakat Türk-İş'in bu sendikalara tepkisi olmadı. Bu da bize bir dânişıklı dövüş yapıldığının göstergesi oldu. Bayram Meral ne kadar bağırıp çağırırsa da Şeker-İş'in imzasında büyük pay olduğunu biliyoruz.

Bu sendikaların işçiyi satmasının bir cezası olmalıydı. Karayolları işçilerinin yapmış olduğu basın açıklaması ve daha sonra da Tekel işçilerinin yapmış olduğu basın açıklaması ve tepkileri çok olumluydu. Türk-İş'e bir anlamda geri adım attırdı. Türk-İş sözleşmelerde istediği ücret artışının biraz daha üstüne çıkarak zorunda kaldı. Aslında bu sendikaların tavırlarından dolayı cezalandırılması ve ihraç edilmeleri gerekiyordu. Fakat Türk-İş bu büyüklükteki bir kitlenin denetiminden çıkmasını istemediği için ihraç istemini duymazdan geldi. Yine faşist Türk-İş'in yönetiminin 1993 toplu sözleşmelerinde Harb-İş'e 6 ay uzaklaştırma cezasıyla yanıt verdiğini de biliyoruz. Yapılması gereken işçileri satan bu sendikaların Türk-İş içerisinden ihraç edilmesidir. Tabii ceza bir yana bu konu gündeme daha getirilmedi. Sendika bürokrasisine hapsolmuş

bu satı sendikalar, zaman zaman birbirleriyle kedi-köpek gibi hırtaşsalar da sermaye uşaklığı yaptıkları ve devletle aynı çizgide oldukları sürece yine uzlaşır ve sorunların üzerini örterler. Herhangi bir sendikaların ihracını göze alamazlar. Çünkü 1999 seçimlerinde koltuğunu kapırmamak niyetinde olan Bayram Meral durumunun riske girmesini göze alamaz.

Tek Gıda-İş'den Bir İşçi: - Sadece kitleyi esas alan sendikal anlayış doğaldır ki, sistemin iyileştirilmesinden öte talepleri dile getiremez. Görevi karşı sınıfları uzlaştırmaktır. Türk-İş devletin kurduğu bir sendikadır ve görevi de sistemi mükemmelleştirmektir. 1968'de kurulan DİSK o dönemlerde devrimci ilkelere sahip olmasıyla birlikte 1980 sonrası da düzene entegre olmuş ve Türk-İş'den hiçbir farkı kalmamıştır. Yeniden açılmasına izin verilirken, deyim yerindeyse uslandırılarak, yola getirilerek, bütün sivri uçları törpülenerek, devrimci değerleri yok edilerek düzene entegre edildi. Bugün ister Türk-İş, ister DİSK isterse Hak-İş'in dayandığı temel 'Ekonomizm'dir. Burada farklı bir ülkeden Güney Kore'den örnek olarak KIA işçilerinin mücadelesini vermek istiyorum. Yasal, bilinen muhatap alınan bir sendikaları dahi olmamasına rağmen KIA işçileri 2500 \$ aylık ücret alabiliyorlar. Güney Kore Hükümeti, özelleştirme ve işçi çıkarına, taşeronlaştırma ve sendikasılaştırma anlamına gelen yeni yasalar çıkardığında KIA işçilerinin öfkesi büyük olmuştur. Ekonomik yönden pek sıkıntıları olmamasına rağmen bir işçinin söylediği şu sözler ilginçtir: "Ben bu güne kadar hiçbir eyleme katılmamışım çünkü hiçbir ekonomik sorunum yoktu. Ama bugün sendikaların aldıkları eylem kararlarına ölüme varım. Çünkü hak ekme-ten önce gelir. Eğer hak varsa ekme için mücadele edebilirsiniz, yoksa edemezsiniz." İşte bu anlayış doğrultusunda mücadele başarıya ulaşabilir. Fakat şu an ülkemizdeki sendikalar tam olarak sistem içi ve uzlaşma yanlısıdır. Görevleri burjuvaziyle işçi sınıfını karşı karşıya getirmemek için uzlaşmanın yollarını aramaktır. Türk-İş'in Amerikan tipi sarı, gangster sendikacılık tarzı, giderek Japon tipi sendikal anlayış tarzına dönüşüyor. Daha hızlı, daha kaliteli ve daha ucuz üretim. İhtiyaç kadar üretim ve ihtiyaç kadar işçi. Bu sistem özellikle tekstil alanında yaygınca kullanılıyor. 8-9 kişinin çalıştığı atölyeler sayesinde örgütsüz işçiler gruplar oluşturuluyor. Aynı zamanda ev kadınlarna, evlere parça başı yaptırılan üretimde bu esnek çalışmanın sonucu.

Devrimci Emek: - Uzunca bir süredir, özellikle '89 sonlarından beri ülkelerimizde devrimci durum olduğunu hatta, '90'lı yıllarda bu durumun iç savaşa evrildiğini söylüyoruz. Kısacası sistem artık tıkanmış durumda, artık eskisi gibi yönetmiyorlar ve halk da artık eskisi gibi yönetilmek istemiyor. Tam da bu dönemde uzun, zamandır faşizmin yaşandığı bir dönemde MGK bir takım yeni kararlar aldı. Bu kararlar kamuoyuna ne kadar şeriat karşıtı veya hükümeti eleştiren biçimiyle yansıtıldıysa da, biz biliyoruz ki, her geçen gün biraz daha yoksullaşan ve sistemden biraz da-

ha kopan emekçi kesimleri kontrolleri altında tutabilmek amacıyla planlanmış önlemler ve baskı yöntemlerini içeriyor bu kararlar. Yani alınan kararlar işçi sınıfının yükselen mücadelesinin önünü kesmek ve yükselen devrimci hareketi etkisizleştirmek içindir. Bu kararlardan en büyük zararı görecektir işçi sınıfı olmasına rağmen Türk-İş'in bu kararları herkesten önce desteklediğini açıklamasını nasıl değerlendiriyorsunuz. Türk-İş'in bu tavırna karşı sınıfın tavrı ne olmalıdır?

Karayolları İşçisi: - MGK, '80 faşist darbesi sonrası yasadışı olarak kurulmuş, partilerüstü bir kurumdur. '82 Faşist Anayasası ile birlikte anayasal bir kurum haline getirilmiştir. MGK'nın alacağı kararların işçiden emekçiden yana olmayacağı açıktır. Türk-İş ise direk CIA tarafından, işçi sınıfını kontrol altında tutabilmek için aracı olarak kurulmuş bir san-sendikadır. Doğaldır ki, Türk-İş, MGK'nın aldığı kararlara ters düşemez. Türk-İş'in görevi burjuva sistemin devamını sağlayabilmek için işçi sınıfıyla sermayeyi uzlaştırmaktır. San-sendikaların üzerine çöreklenmiş sendika ağaları ise bu çabalarının karşılığını fazlasıyla almaktadırlar. Çıkarılan bir çok kanunla sendikaların etkisizleştirilmesine izin veren ağalar, yerlerini koruyabilmek için de anti-demokratik atamalarla koituklarını sağlamlaştırmanın yolunu bulmuşlardır. Sistem devam ettikçe de bu böyle sürüp gidecektir. Bunu değiştirmenin yolu sisteme karşı mücadeleden geçer. Devrimci işçilerin mücadele birliği sağlanmadan, komite ve konsey örgütlenmeleri hayata geçirilmeden sınıf sendikacılığına da yaratmak mümkün değildir.

Belediye İş'nden Bir İşçi: Bildiğiniz gibi MGK kararlarının alınmasının hemen ardından sendikalar varolan burjuva partilerinin ağzından açıklamalarını yaptılar. Devlet güdümlü bu san-sendikalardan farklı birtavır beklemiyorduk. Hatta bu sendikalara KESK'i de ekleyebiliriz. Konfederasyonların bu geri yaklaşımının nedeni hepsinin ekonomik mücadeleyi başa alan ekonomist anlayışa sahip olmalarıdır diyebiliriz ki onu da beceremiyorlar. Ben 1970'li yıllarda da işçiydim. O dönem toplu sözleşmeler işçiler arasında tartışılır, örneğin DISK'in imzaladığı sözleşme Türk-İş işçilerini yakından ilgilendirirdi. Şimdilerde konfederasyonların hiçbirinin birbirinden farklı olmadığı bu dönemde artık sözleşmeler masa başında ve sendika ağalarının bilgisi dahilinde imzalanıyor, işçilerin haberi dahi olmuyor. Bununla beraber işçiler sendikalarını benimsemiyor, ne ekonomik ne de siyasal hiçbir sorunlarını çözebileceğine de inanmıyorlar. Tam tersine burjuva kurumları olduğuna inanıyorlar. Bu noktada işçilere yeni muhalefet odakları yaratmak, kendi cephelelerinden mücadeleyi örgütlemekten başka bir yol yoktur. Artık işçiler iş yerlerinde kendi devrimci komitelerini oluşturmalı, alternatif örgütlenmelerini yaratmalı ve gözlerini devrim dikmelidirler. Tek çözüm devrimdedir. Geleşen halk muhalefeti ve yükselen devrimci hareketi engellemek amacıyla alınan MGK kararlarını onaylayan sendikalar bizim sendikaları-

mız olamaz. Tam tersine bu sendikalar san-sendikalardır, burjuva sendikalardır, devletin kendi kurumları haline gelmişlerdir.

Tek Gıda-İş'den Bir İşçi: 12 Eylül Askeri Faşist Darbesinin bir sonucu olarak oluşturulan MGK bugün faşist devletin en başında oturan, onu yöneten askeri bir konseydir. Anayasaya göre devlet düzenini silah zoruyla değiştirmeye kalkmanın cezası idamdır. 6 Mayıs 1972'de Denizleri, 13 Mart 1982'de Seyitleri asan ve daha onlarca idam kararı veren faşist devlet, bu kararlarını anayasasına dayanarak vermiştir. Oysa aynı şekilde anayasal düzeni silah zoruyla değiştiren darbeci generaller kendi anayasalarına göre bile idamla yargılanmalıydılar. Hiç yargılanamamış hatta MGK gibi bir kurum oluşturularak devletin başın oturtulmuşlardır ve esas olarak devleti yöneten onlardır. Bugün bir milletin bir vekili olan kişi 420 milyon maaş alırken, üstelik bütün ihtiyaçları - eğitim, sağlık konut, beslenme, barınma vb.- milletin kendisine 20 milyon maaşı fazla görüyor. Devlet istatistik Enstitüsü'nün araştırmalarına göre bugün 4 kişilik bir ailenin asgari ihtiyaçlarını karşılaması için en az 70 milyon gerekmektedir. İnsanların açlık ve sefalet içine itildiği burjuva sistem artık çürümüştür ve krizi her geçen gün biraz daha artırmaktadır. Devlet öz itibarıyla egemen sınıfların, ezilen sınıfları baskı altında tutmasının aracıdır. Parlamento bir örgütdür, MGK ise aktif bir otoritedir. Yani tekelci sermayenin askeri iradesi halen varlığını devam ettirmektedir. Artık en sıradan insanın, insani, ahlaki değerlere sahip herkesin faşizme ve sermaye düzenine karşı mücadele etmesi gerekmektedir. Fakat sendikalarımızın buna en ufak niyeti yoktur. Bu böyle olunca devlet yanlısı burjuva sendikaların MGK kararlarını desteklemesi de normal beklenen bir durumdur. Sendikalar bu durumdayken bizlere düşen sınıfın kendi öz örgütlerin komite ve konseylerini yaratmaktır. İşçiler kendi öz örgütlerinde eğitilmeli, örgütlenmeli ve döneme uygun mücadeleyle sokulmalıdır. Devrimci işçilerin mücadele birliği anlamında olumlu adımların atıldığı bugünlerde işçi sınıfı da kendi birleşik cephesini oluşturmalıdır. Ekonomik mücadele siyasal mücadeleyle birleştirilmediği takdirde tüm kazanımlar geçicidir. Onun için siyasal mücadele esas alınmalı ve başa koyulmalıdır. İşçi sınıfı, iktidarı hedeflemedikçe; sınıfsız, sömürsüz, özgür topluma da ulaşamaz.

Devrimci Emek: - Çözüm olarak işyeri komite ve konseylerini gösterdiniz. Bu konuyu biraz açalım. Komitelerin sınıf mücadelesine ivne katacağını, sendikacıların uzlaşmacı, işbirlikçi tavırlarını etkisizleştireceğini ve sınıfın kurtuluş mücadelesinde önemli odaklar olacağını söylüyorsunuz. Komite ve konsey örgütlenmelerine işçiler nasıl bakıyor, komiteler nasıl örgütlenmeli ve çalışma tarzları ne olmalı bu konudaki düşüncelerinizi alalım.

Yol-İş'den Bir İşçi: - Sendikaların durumunu, işçilere hiçbir şey kazandırmayan tutumunu, uzlaşmacılığını artık en gerici işçi dahi biliyor. Yine işçiler işyerlerinde komitele-

rin oluşturulmasının gerekliliğinin de farkında. Oluşturulacak komiteler kendi işleyişlerini kendileri belirlemeli ve sendikaların etkisinden uzak olmalıdır. Yine bu komiteler yasal mücadeleyi değil meşru temelleri esas almalıdır. Sermayeye karşı mücadele sermayenin denetiminde ve ona tabi olarak verilemez. Komitelerde demokratik bir işleyiş vardır, temsilciler seçimle iş başına gelir, burjuva sendikalarda olduğu gibi atamayla değil. Kısacası tüm işyerlerinde oluşturulacak Devrimci İşçi Komitelerinin Koordinasyonu devrimci işçi cephesi örgütenebilir ve kalıcı kazanımlar için mücadele edilebilir.

Belediye-İş'den Bir İşçi: Özellikle '80'li yıllarda yasal sendikal anlayışın kabul gördüğü dönemlerde biz öncü işçilerin alternatif örgütlenme çalışmaları daha zor yürütülebiliyordu. Ama artık devletin ve devlet yanlısı kurumların gerçek yüzlerinin açıkça görülebildiği bu dönemde komite çalışmaları işçilere daha kolay kabul ettirebiliyoruz. Çünkü artık işçilerin sendikalardan beklentileri kalmamıştır. Özellikle MGK kararlarını destekleyen sendikalar işçilerin gözünde teşhir olmuştur. Şimdi Devrimci İşçi Komitelerini yaygın olarak oluşturmanın tam zamanıdır. Burjuvazinin kurnaz savaşına karşı işçi sınıfı da uyanık davranmalı, işyeri komitelerini, semt, mahalle vb. komiteleri oluşturarak güçlendirmelidir. Ancak bu şekilde faşizme karşı sürdürülen devrimci mücadele geliştirilebilir, sonuçlandırılabilir.

Tek Gıda-İş'den Bir İşçi: - İşçilerin sendika ağaları tarafından yönetildiği sisteme son verilmesi ve işçiler sendikaları yönetebilmelidir. Bunun koşulu ise komite ve konsey örgütlenmeleridir. İlk yapmamız gereken bizim güçlü, disiplinli, ilkeli kendi iş örgütlenmemizi yaratmamızdır. Her fabrikada küçük de olsa, bu örgütlenmeyi yaratmak gerekir. Bizi daha zor günler bekliyor, bu günlere hazırlıklı olmalıyız. Gazi, Umraniye vb. olaylar ortada. Yani burjuvazi bizi artık silahla durdurabiliyor. Öyleyse artık işçiler de bu silahlara sahip olmak zorunda, tıpkı Sovyetlerdeki gibi hiçbir ayırım gözetmeden işçilerin hem ekonomik hem de politik taleplerini ortaya koyan bir örgütlenmek yaratmamız gerekir. Bu örgütlenmek bir takım ilkeler esas alınarak oluşturulmalıdır. Bunlar emperyalizme karşı olmak, faşizme ve sermaye egemenliğine karşı olmak ve şovenizme karşı olmak. Doğaldır ki, bunlarla savaşmanın sonucunda bir devrim vardır: Demokratik Halk Devrimi. Faşizme, emperyalizme, tekellere ve şovenizme karşı mücadele devrimi isteyen her işçinin birinci görevidir. Bu temel ilkeler etrafında öncü ilerici işçileri örgütleyebilirsek, bu örgütlenmeler diğer işyerlerine de taşıyabilirsek ve diğer işçileri de bir araya getirip Devrimci İşçi Cephesini oluşturabilirsek ve bu cephenin siyasal üst yapısı birleşik hale getirilebilirse gerçekten özgürlük bize pencereden bakıyor diyebiliriz ve onu tutup alabiliriz.

Devrimci Emek: - Sizlere röportajımıza katıldığınız için teşekkür eder, mücadelenizde başarılar dileriz.

EMEKÇİ TAVRI

Mart ayı hepimizin bildiği gibi eylem ayıydı. 1 Mart'ta SES ve Sosyal Hizmet Sen'in birlikte gerçekleştirdikleri Ankara Eylemi, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü mitingi, 12 Mart Gazi Halk Ayaklanması Yıldönümü Mitingi, 16 Mart Beyazıt ve Halepçe Katliamı'nın yıldönümü için düzenlenen protesto mitingi. Önümüzde 21 Mart Newroz eylemleri duruyor. Ancak Newroz ve 1 Mayıs Eylemlerinden önce geçtiğimiz mitingleri değerlendirmek gerekiyor.

Öncelikle 1 Mart'taki Ankara eylemini değerlendireceğim. Eylem öncesi katılımın artması için "Ne yapsak da yapmasak" çalışmalarını çok zaman aldı. Şube yönetimleri eylem çalışmalarını karartma gösterilerine yönelttiler. Basın açıklamaları, bildiri dağıtımları "sınırları" belirlendi. O bildiri beğenilmedi "rahatsız edici" bulundu ve bu bildiri çıkarıldı. Son gün basılan bu bildiri de doğal olarak çok geniş çaplı dağıtıldı. (?) Niyahet SES ve Sosyal Hizmet Sen'in neden bu eylemi daha kalabalık kitleyle yapmak istemedikleri eylemde de bir kez daha açığa çıktı. Eylem boyunca eylemin sınırları çizildi. Sessiz sedasız yürünerek alana varıldı. Yol boyunca bizim attığımız sloganların dışında genel bir "sahil boyu yürüyüşü ve sohbeti" havası hakimdi. Nihayet özenle arandıktan sonra sıhhiye alanına 2-3 bin kişiyle vardık. Yine propaganda aracının üstünde konuşmacılar konuştular. Konuşma her ara nefesinde aracın üzerindeki hoparlör tarafından atılan sloganlarla tamamlanıyor çoğunlukla bu ses yalnız başına slogan atıyor cevap alamıyordu. Konuşma biter bitmez yüksek sesle çalışan

"belli olmaz" türküsü başlıyor ve halay çekiliyor. Sonuçta bu denli kontrol altında tutulmaya çalışılan ve sıkılan insanlar birer beşer dağıldılar. Eylem saat 13.30 da hoparlörün anonsuyla son buldu. Alanda ancak 700-800 kişi kalmıştı. Kısacası dilekçeyi verecek muattap bulunamamıştı. Bir dahaki sefere mutlaka bulunacaktı(?) Artık dağılmanın zamanı gelmişti. "Siz sağ biz selamet" diyerek dağılırken kitle, "Hakkımızı almadan dönmeyeceğiz" sloganımıza sendika yöneticilerinin tepkisi ve sesimizi bastıran yüksek sesle verilen müzik yayını ile tamamen dağıldı. Eyleme (?) Polis müdahale etmedi. Müdahale etmesini gerektirecek bir muhalefet yoktu zaten. Sürgünler, kıyımlar hat boyutayken kitlelere hayal kırıklığını öğretmekten başka işlevleri olmayan sendika yöneticilerinin tepki veriyormuş gibi yapmaları beklediğimiz bir şeydi. Eylemin Ankara'ya yönelmesi ileri yanı dilekçe vermeye gitmemiz geri yanıydı. Sendika yöneticilerinin bu çeliş-

kilerini emekçiler bir gün yüzlerine en ağır şekilde vuracaklardır. Eylem öncesi olduğu gibi eleştirilerimizi bu günde yöneltmeye devam ediyoruz.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde yine KESK'in ayak oyunları ile geçti. Sadece KESK'e eylem izni veren Devlet sınıf bilincini tekrar gösterdi. KESK erkeklerin katılımını yasaklamıştı. Bizim de içinde bulunduğumuz Emekçi Kadınlar Platformu oradaydı. KESK yürüyüşü başlatmamak için ön tarafı kapattı. Saat 13.00'e kadar ön tarafta halaylar çekildi, davul zurna çaldı. Tepkimizin artmasıyla yürüyüş başladı. Polis kadınları ve erkekleri ikiye ayırarak aradı. Eylem gününün içeriğine uygun sloganlarımızı attık. "Faşizme Karşı Silah Başına", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Faşist Devleti Devrimle Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasi İktidar, Herşey Emegün Olacak", "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Faşizme Karşı Savaş Günü" sloganlarımızı alana duyurduk. Kolluk Güçlerin diğer eylemlerde de olduğu gibi tavrı sinsiceydi. Kameralarıyla eylemi inceden inceye çekti, eylemin sınırlarını belirledi ve tamamen dışında kaldı.

12 Mart'ta yaklaşık 30 bin kişi Gazi'deydi. Barikata övgü sloganları, attığımız "Barikat Kurma Savunmada Kalma Yaşasın Gerilla Savaşımız" sloganımızla tamamen sustu. 13 Mart'ta katledilen 3 devrimci işçinin nabız 2 yıl önce Gazi'de atmıştı. Gazi'de atan bu nabız zaferle bütün vücuda can verecektir. Bu anlamda "13 Mart'tan Gazi'ye, Gazi'den Zafere" şiarımızı yükselttik. Eyleme sloganları-

mızla yön ve can verdik. Ancak mistik mezarlık ziyareti yerine devrimcilerin görevinin Gazi ayaklanmasını yaratmak ve yaşatmak, yıl dönümlerinde içeriğine uygun olarak benzer ve hatta daha ileri ayaklanmalar yaratmak olduğunun bilincindeydik. "Faşizme Karşı Omuz Omuz" değil "Faşizme Karşı Silah Başına", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" değil "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği". 1 Mayıs'ta sokağa, eyleme, özgürleşmeye değil "1 Mayıs'ta Taksim'e Mücadeleye" demenin zamanıydı. Attıkları sloganların ne kadar geride olduğunun farkında değiller mi? O zaman Gazi'de olduğu gibi halk onlardan daha önde olduğunu gösterecektir. Çünkü artık halk onların sloganlarının içeriğinden daha ileri taleplerde. Artık halk silahlanmak istiyor, artık halk sorununun çeteler değil onların yaşadığı Kapitalizmin ta kendisi olduğunu biliyor. Kolluk Güçleri bu sefer Gazi'nin dışında konuşlanmıştı. İçindeki tek panzer sokak aralarına geriledi. Kitlenin ço-

ğunluğu aranmadan alana girdi. Kameralar titiz çalışmalarını sürdürdüler. Bizler sloganlarımızı cesurca atmaya sürdürdük.

16 Mart Beyazıt ve Halepçe Katliamı protestosu protestodan çok anma içerikliydi. Ama bu kez sloganlarımız kitlede şaşkınlık yarattı. SİP, ÖDP ve HADEP'in çoğunluğu oluşturduğu mitingde gençler birbirlerine "Kim bunlar?" diye soruyorlardı. Seremoni şeklinde bir daire çizdikten sonra alana tekrar yerleştik. Kolluk güçlerinin çevirdiği bu dönüş diğer çevrelerce sessizce bitirildi. Çekimler yapıldı. Sloganlarımız hiç susmadı. "Kürsüde isteyen söz alabileceği" anons edildi. Ancak bizim konuşma talebimiz "Belli bir program olduğu" gerekçesiyle geri çevrildi.

Mart ayı Türkiye'nin ve Kürdistan'ın devrim tarihinde direniş ayı olarak geçecektir. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın. Mitingleri yükselen eylemlere dönüştürmek yerine pasifleştirmeye, anmalara, ağtlara, sınırları belirlenmiş yürüyüşlere dönüştürmeye çalışan süreci geriye çekmenin mümkün olmadığını biliyorlar mı? Sadece kendilerini kandırdıklarını, emekçilerin bir gün onlara geçeceği en can alıcı şekilde göstereceğini ve artık o gün onlar için çok geç olacağını bilmiyorlar mı? Tarihte olduğu gibi halk yürür ve önüne geçen kim olursa onu da ezerek geçer. Kimse onu geriye döndürmeyi başaramadı, başaramayacaktır. Faşist devletin "sağduyu" maskesinin altındaki içpazarlığını biliyoruz. Bu tavır ne eylemler ve çatışmalar üzerinde yükselen muhalefeti geriletir, ne sizi aklayabilir, ne bizleri yıldırabilir.

YA DEVRİM YA ÖLÜM!

Emekçi Kamu Çalışanları

TAYLAN IŞIK

**TÜRKİYE
TEKELCİ KAPİTALİZMİ
VE
YAPISAL BUNALIMIN
NEDENLERİ**

kitap dizisi: 7

**ÇIKTI!
KİTAPÇINIZDAN İSTEYİNİZ**

SAVAŞAN KADIN ÖZGÜRLEŞECEK ÖZGÜRLEŞEN KADIN ÖZGÜRLEŞTİRECEKTİR!

Sınıfsız, sömürsüz ilkel-komünal toplumun sona ermesi ve özel mülkiyete dayalı sınıflı toplumlara geçilmesiyle beraber, kadınların, yüzyıllar boyunca sahip olduğu özgürlüğüne de son verilmiş oldu.

İlkel komünal toplum, özel mülkiyetin olmadığı, toplumun sınıflara bölünmediği, toplum üyeleri üzerinde herhangi bir baskı mekanizmasının bulunmadığı, toplum üyelerinin kolektif çalışmasına ve üretimine dayanan, topluluğun kadın-erkek tüm üyeleri arasında ayrımcılığın olmadığı bir toplumdur. Erkeklerle beraber etkin bir şekilde komün yaşamına katılan, topluluğun yarattığı değerlerde pay sahibi olan kadın, bu etkinliğinden dolayı, doğal olarak, topluluğun yönetiminde ve sosyal yaşamında da önemli bir etkinliğe sahipti. Kadına, topluluk tarafından hak ettiği değer veriliyor ve kadın toplulukta önemli bir yer tutuyordu.

Kadının sahip olduğu bu özellik, özel mülkiyetin ortaya çıkması ve toplumun sınıflara bölünmesiyle birlikte, köleliğe bıraktı. Her şeyden önce, üretim araçlarının geriliğinden dolayı, daha çok, kas gücüne dayalı üretimin yapılması, kadın emeğinin verimsiz görülmesine ve üretimde daha çok erkek emeğinin kullanılmasına yol açtı. Bu gelişim ise, kadını üretimden kopararak, eve ve mutfaka hapsedti. Toplumun ekonomik yaşamındaki önemini ve yerini kaybeden kadın, sosyal yaşamda ve yönetimde de önemini ve yerini kaybetti.

Köleci toplumda kadın, tüm köle kardeşleriyle beraber bir hayvandan farksız, canlı bir makine gibi görülmeye başlandı ve köle sahiplerinin malı oldu. Tarih kadını, köle sahiplerinin hizmetine sundu. Feodalizmde de durum kadın için pek farklı değildi. Feodal toplumda da kadın, toprağa bağlı bir serf durumuna getirildi ve senyörün baskısı altında çalıştı. Dizginsiz bir sömürüye tabi tutuldu. Egemen sınıf tarafından ekonomik anlamda köleleştirilen kadın, bununla da kalmamış, egemen sınıfların geliştirdiği ve yaydığı, gerici gelenek ve ön yargıların, din olgusunun vs. yardımıyla toplumda ve evde erkeğin baskısı altına alınmış ve ikinci kez, bu sefer de cins olarak köleleştirilmiştir.

Üretimden koparılan kadın, toplum ve ev ekonomisine hiç bir katkıda bulunamaz duruma getirilmiştir. Bu durum, kadının toplumda ikinci sınıf olarak görülmesine, aşağılanmasına, hor görülmesine, gerici geleneklerin, ahlak kurallarının ve dinin etkisi altında

ezilmesine yol açmıştır. Eve hapsedilen kadın, düşünme yetisini, yeteneklerini geliştirmek bir yana dursun, körelmiştir. Erkek karşısında, artık yalnızca kas gücü olarak değil, beyinsel faaliyetlerde de gerilemiştir. Sadece ev ve mutfak işlerine, çocuk bakımına, kocasını mutlu etmeye yetenekli ve layık görülen, insanlığına yabancılaştırılan kadın; işin kötüsü, toplum ve ev içindeki yerini kanıksamış ve kabullenmiştir.

Üretim araçlarının gelişmesi ve son sınıflı toplum olan kapitalizm geçilmesiyle birlikte, kadının kurtuluşunun ve yeniden özgürleşmesinin olanakları da yaratılmış oldu. Üretim toplumsallaşması, makinalaşma artık kas gücünün önemini ve gerekliliğini ortadan kaldırmıştı. Erkek emeğinin maliyetinin yüksek oluşu, kapitalistlerin, kadın emeğine yönelmesine ve ucuz işgücü olarak kadın emeğinin üretime sokulmasına yol açtı. Yüzyıllar sonra, üretimde kadın emeği, yeniden etkin bir güç olmaya başladı. Kadın, yeniden toplumda bir yer edinmeye, ailede ve toplumda bazı haklar kazanmaya başladı. Yüzyıllar boyunca ev ve mutfak işlerine hapsedilen, aptallaştırılan kadın; fabrikalarda çalışmaya, örgütlenmeye, ekonomik hak ve çıkarları için mücadele etmeye başladı. Ama ne var ki, kadının gerici gelenek ve ön yargıların altında ezilmesi, toplumda ve evde erkeğin baskısı altında tutulması devam etti. Kadınlar, halen, erkeklerden daha örgütsüz, bilinç olarak daha geri ve hukuktan yoksun olarak yaşamaya devam ettiler. Kadının özgürleşmesi ve kurtuluşunun olanaklarını yaratan kapitalizm, kadını ezilen sınıfın bir üyesi olarak ekonomik kölelik; erkeğin baskısı karşısında cinsel kölelik boyunduruğu altında tutmaya devam ediyordu. Kapitalizmin yaptığı-yapaçağı bu kadardı. Bundan sonrası, yani kadının tam kurtuluşu ve özgürleşmesi, ancak, özel mülkiyetin ortadan kaldırılarak, toplumsal mülkiyete geçilmesi, sınıfların ve sınıf egemenliğinin ortadan kaldırılması ve tüm gerici gelenek ve ön yargıların beyinlerden kazınip atılmasıyla mümkündür. Kadının tam ve kesin kurtuluşu, sınıfsız, sömürsüz konümist toplumda mümkündür. Ve Clara Zetkin'in dediği gibi: "Komünizm, ancak milyonlarca kadının göntülden istemi ve en azimli etkinliğiyle, milyonlarca erkek kardeşinin istemi ve etkinliğiyle, kendi kurtuluşu için kesinlikle 'olsun' demeyi gerektiren zorlayıcı titan gücü halinde birleştirilebilirse kadınları boyunduruktan kurtarabilir."

İlkel komünal toplumda, yüzyıllarca özgür olarak yaşayan, daha sonraki tüm sınıflı toplumlarda ise, çifte bir boyunduruğun altında ezilen kadın; kendisini yeniden özgürlüğe kavuşturacak olan, kurtuluşunu gördüğü sosyalizm mücadelesinde yerini aldı. Fabrikalarda, erkeklerle beraber örgütlenen ve ekonomik-politik mücadeleye aktif olarak katılan kadın; zamanla, devrimin önemli bir gücü haline geldi. Kadınların, devrimler mücadelesinde gösterdikleri başarı ve kahramanlıklar, yüzyılların getirdiği; kadının kendisine ve erkeğin kadına karşı duyduğu güvensizliği de kurtı-attı. Kadınlar sınıf savaşlarında, komünist partilerinde öncü kadrolar, adısız kahramanlar olarak yer aldılar.

Sınıflı toplumlara bir son veren ve proletaryanın kurtuluşunu sağlayan tüm devrimlerde ve dünyanın her köşesindeki devrim mücadelesinde, ulusal kurtuluş savaşlarında kadın, aktif bir biçimde yer aldı, alıyor. Paris Komünü'nde, Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nde, Avrupa ve Balkan devrimlerinde, Latin Amerika devrim mücadelesinde kadın hep en öndeydi.

Proletaryanın ilk iktidarı olan ve 71 gün süren Paris Komünü'nün kurulmasında ve savunulmasında kadınlar, aktif olarak yerlerini aldılar. 1916 Ekim'inde kaleme aldığı bir yazısında Lenin, Paris Komünü'ndeki kadınların verdiği mücadeleyi şöyle anlatıyor: "Komünün bir burjuva gözlemcisi şöyle der: 'Fransız ulusu tamamıyla kadınlardan oluşuydu, ne müthiş bir ulus olurdu! Kadınlar ve yirmisinin altında çocuklar, Paris Komünü'nde, erkeklerle yan yana dövüştü. Gelecekteki, burjuvaziyi devrim savaşlarında bundan başka bir şey olmayacak. Kötü silahlanmış ya da silahsız işçiler, burjuvazinin iyi silahlanmış kuvvetlerince vurulurken, proleter kadınları edilgince seyreteceklerdir."

Ve tarih aynen Lenin'in söylediği gibi seyretti. Hiçbir devrim mücadelesinde kadınlar, verilen savaşı edilgince seyretmediler. Nerede bir kurtuluş mücadelesi verildiyse, kadınlar, erkeklerle beraber oradaydılar.

Kadınlar; işçi sınıfının kurtuluşunun ilk adımı olan (aynı zamanda kadının da gerçek ve tam kurtuluşu olan), proleter devrimler çağını başlatan Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nde de en önde yerlerini aldılar. "Lenin'in Tüm Dünya Kadınlarına Vasiyetleri" adlı kitabında Clara Zetkin, kadınların Ekim Sosyalist Devrimi'ne katılmalarını şöyle aktarıyor:

"Lenin, devrim yoluyla yönetimin ele geçirilmesi için temel oluşturacak olan, Sovyet Yönetiminin kurulması işaretini verdiği zaman, proleter emekçi kadınlar her yerde ilk sıralarda kendi kardeşleriyle birlikte omuz omuza savaşmaya başladılar. Dünya çapında tarihi bir olay olan Kızıl Ekim'in utkusu kadınların savaşmalarının sonucudur."

Kadınların katılımı, yalnız devrim dönemlerinde olmamış, kadınlar sosyalizmin inşasına ve korunmasına da en aktif bir biçimde katılmışlardır. Gerek Ekim Devrimi sonrası yaşanan iç savaşta ve gerekse faşizmin saldırılarına karşı II. Emperyalist Paylaşım Savaşında kadınlar, kazanılan zaferde büyük pay sahibi oldular. Yine Clara Zetkin, o dönemi şöyle aktarıyor:

"Henüz yeni kurduğumuz Sovyet devleti, kudurmuş karşı-devrim kuvvetlerine karşı ölümlü savaş veriyordu. Sonuçta onları tümüyle yok etti. Kadınlar, bu eşsiz savaşta o sıralarda oluşturulan Kızıl Ordu kahramanlarından hiç bir konuda geri kalmayarak, büyük bir bilinçlilik, kahramanlık, fedakârlık ve devrimci çalışmaya gösterdiler. Onlar askeri müdahale ve vatandaş savaşı sırasında, tüm cephelelerde nöbetçilerdi. Kadınlar, yalnız hasta ve yaralıları bakan hemşireler ve levazım işlerinde örgütçüler olarak değil, Kızıl Ordu saflarında politik komiserler olarak, düşmanın kurşun yağmuru altında çarpışan erler olarak da belirdiler. Şehir ve köylerde milyonlarca kadının büyük yoksulluklara karşı sessizce ve kimse farkına varmadan Kızıl Orduyu izlemesinin, orduyu destekleyip korumasının, utku için büyük ve çözümlenici bir önemi vardı. Heyecan içinde, utkuya ulaşmak kararlılığıyla, her şeyden vazgeçerek, sadece Kızıl Ordulara daha fazla ekmeğe, giysiye, ayakkabıya ve silaha sağlamak için, olağüstü büyük bir enerji gösterdiler. Kadınların fedakârca çalışmaları olmadan, Sovyet Cumhuriyeti'nin ekonomik ve yönetim işleri yürütülemezdi. Kadınlar değerli birer savaşçı sayılıyordu, onlara emperyalist savaş sırasında, kapitalist devletlerde olduğu gibi boş yerleri dolduran birer yedek gözüyle bakılmıyordu."

Kadınların, gerek Paris Komünü ve Ekim Devrimi'nde ve gerekse daha sonraki devrim mücadelelerinde tereddütsüz ve yığınsal katılımı, tüm dünya ezilen kadınlarının moralini ve özgüvenini artırırken devrimci erkeklerdeki kadını küçümseyen anlayışı da parçaladı. Kadının devrim mücadelelerindeki yerine karşı, savunulan gerici düşünceler, yine devrim mücadeleleri içerisinde yitip gitti.

1930'lu yıllardaki İspanya iç savaşını anlatan, devrimci liderlerden Manuel Grossi, 1935 yılında kurulan ve daha sonra yenilgiye uğrayan Asturias Komünü'nü anlatırken, bu değişimin de güzel bir örneği. Manuel Grossi şöyle diyor:

"Hareketten önce, proleter kadınların ayaklanmaya fiilen katılmayacaklarını savunuyordum. Asturias Komünü deneyiminden sonra, işçi kadınların ya da işçilerin karılarının, devrimde, en az erkek işçiler kadar önemli bir rol oynayabileceklerini kabul etmek zorunda kaldım. Cesâret konusunda erkekleri yaya bıraktırlardı bazen. Sadece devrimin doruğa ulaştığı anlarda değil, baskı dönemlerinde de Asturiaslı Kadınlar, inanılmaz bir

özveri ve kahramanlık örnekleri verdiler; proletaryanın özgürleşmesi ve zaferi için verilen mücadelede yerlerini bir daha yitirmemek üzere aldılar."

Ve yine devam ediyor:

"... böyle anlarda, en büyük cesareti gösterenler devrimci kadınlardır. Erkek işçilerin tavsiyelerine rağmen, yerlerini terk etmeyi reddederek ön saflarda kalırlar. Büyük tehlike anlarında işçileri cesaretlendiren onlardır."

Yine Yunan iç savaşında ön saflarda yer alan ve faşizme karşı amansız bir mücadele veren Yunanlı kadınlar; yenilgi dönemlerinde; toplama kamplarında ki ağır baskı koşullarında, eşsiz bir direniş örneği sergilemişlerdir. Yıllarca süren toplama kampı yaşamlarında yiğit Yunan kadınları, erkek kardeşlerinden hiç bir yerde hiçbir zaman geri kalmamış, kadınların neler yapabileceklerini göstermişlerdir.

Faşist Alman saldırılarına karşı Balkan ülkeleri devrim mücadelelerinde, partizan savaşlarında, yine en ön saflarda yer almışlardır kadınlar.

Özellikle Latin Amerika ülkelerinde kadınlar, en geniş katılımı sağlamışlar, devrimlerin en önemli güçleri arasında yer almışlardır. Kayıp çocuklarını arayan analardan, dağlarda savaştan gerillaya kadar; destekçilikten tutun düşmanın içine sızan ajanlığa kadar, mücadelenin her alanında, hiçbir tehlikeye aldirmeden, cesurca, kararlılıkla savaşmışlardır.

Dünya devrimler tarihi bir yazıya, bir kitaba sığdırılmayacak kadar çok kahramanlıklarıyla doludur kadınların. Gerçek özgürlük, eşitlik, gerçek kurtuluşu gördükleri devrim mücadeleleri, kadınların kişiliklerini bulduğunu, kendilerini tanıdıkları, yeteneklerini geliştirdikleri; daha doğrusu insanlaştıkları yerler olmuştur. Kadınlar, devrim mücadelelerinin her karşısına ayak izlerini bırakmışlardır. Ve bundan sonra da bu ayak izleri hiç eksik olmayacaktır. Manuel Grossi'nin de çok güzel belirttiği gibi:

"... proletaryanın özgürleşmesi ve zaferi için verilen mücadelede yerlerini bir daha yitirmemek üzere aldılar."

Ülkelerimiz Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da kadınlar, dünyanın bir çok ülkesindeki hemcinslerinden çok daha ağır koşullarda yaşamıştır, yaşamaktadır. Diğer ülkelere göre çok daha gerici ve tutucu gelenekler, ahlak kuralları altında yetiştirilen emekçi kadın; insanlığına yabancılaştırılmış ve aptallaştırılmıştır. Eve hapsedilen ve tüm dünyası evle sınırlandırılan emekçi kadın, burada erkeğin kölesi olarak yaşamaktadır. Evlenene kadar, aile reisi olan babasının hizmetinde olan kadın, evlendikten sonra da kocasının hizmetine sunulmaktadır. Emekçi sınıfların kadını, tamamen sosyal yaşamdan koparılmış, çevresindeki insanlarla ilişkileri kesil-

miş ve politikadan olabildiğince uzak yaşamak zorunda bırakılmıştır. Onun tek düşüncesi olmalıdır: Ne pişireceği, evini nasıl temiz tutacağı, kocasını nasıl mutlu edeceği. Gerisi erkeğe aittir(!)

Kürdistanlı yoksul emekçi kadının durumu ise, kısa bir süre öncesine kadar, hep daha kötü olmuştur. Ezilen sınıfın bir ferdi olarak burjuvazinin; kadın olarak ise, erkeğin köleliği altında tutulan kadın, bunların yanı sıra, bir de ulusal kimliği yok sayılarak, ulusal baskı altında tutulmakta, şovenist politikalarla ezilmektedir. Feodal düşünce ve geleneklerin daha yaygın olmasından dolayı, üzerindeki toplumsal baskı, diğer ülkelerdeki hemcinslerine göre kat be kat ağır olmuştur.

Kapitalizmin gelişmesi ve kadın emeğinin üretim sürecine sokulması, emekçi kadının daha fazla sosyalleşmesini sağlasa da, ne ekonomik özgürlüğünü kazandırabilmiş, ne de gerici gelenek ve önyargıları yok edebilmiştir.

Ucuz işgücü olarak sanayide yoğun bir sömürüye tabi tutulan, tarımda yok pahasına köle gibi çalıştırılan kadın, toplumun en fazla sömürülen, yoksulluktan en fazla etkilenen, acılara en fazla göğüs geren kesimi olmuştur. Ekonomik ve siyasi kriz dönemlerinde kadın, bunları çok daha ağır bir şekilde yaşamıştır. Yalnızca işçi olarak değil, işçi eşleri olarak da kadınlar bu acılardan fazlasıyla paylarına düşeni almışlardır.

Ülkelerimiz Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da devrim mücadelesinin yükseldiği dönemler, emekçi kadının da eskiye oranla daha bilinçlendiği, toplumsal sorunlara daha fazla eğildiği dönemler olmuştur. Faşizmin saldırılarından en fazla etkilenen, acıları en tazla yaşayan emekçi kadınlar olmuştur. Ekonomik çöküntü içindeki evinde, çocuklarına pişirecek bir şey bulamayarak, yoksulluğu en fazla hisseden kadın; bununla da kalmamış, çocuklarının tutuklanmasına, işkence görmesine, katledilmesine tanık olmuştur. O zamana kadar politikadan uzak ve bilinçsizce yaşayan kadın, sınıf savaşımını doğrudan yüreğinde hissetmiştir. İşçi kadınlar, grevlerde, direnişlerde; ev kadınları kocalarının işten atılmaları, grevleri, çocuklarının işkence görmeleri ve katledilmeleriyle, genç kadınlar okullarında, işlerinde yaşadıkları sorunlar ve verdikleri mücadelelerle yaşamdan öğrenmiş, az çok bilinçlenmiş ve yavaş yavaş mücadele saflarına katılmışlardır.

Ama, '80'lerin ortalarına kadar kadınların mücadeleye katılımları oldukça sınırlı olmuştur. Gerek kadınların politik geriliği, kendine güvensizliği ve yeteneklerini görüp ortaya çıkarmamasından dolayı, gerekse, devrimci mücadeledeki erkeklerin, kadını küçümseme anlayışından tam olarak kurtulama-

miş olması, kadının devrimci mücadeleye aktif katılımının önünde engel olmuştur.

Kürdistan ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinin gelişmesi ve Kürt kadınının bu mücadeleye aktif katılmaya başlaması, tüm bu düşüncelerin de yavaş yavaş aşılmasına ve kadınların daha geniş bir şekilde mücadeleye atılmasına yol açmıştır. Kürdistan'da yükselen gerilla mücadelesi ve bu mücadelenin halkı kapsamı, kadının gelişiminin üzerinde önemle durulması, yıllardır uyuyan Kürt kadını, bu derin uykusundan uyandırmış, kimliğini bulmasını, yeteneklerini geliştirmesini ve kendisini köleleştiren tüm gerici gelecek ve önyargılara karşı savaşmasını sağlamıştır. Kürt kadınının şehit gerillaları sahip lenmesiyle başlayan katılımı, gerillaya destek olarak gelişmiş ve daha sonra gerilla olmaya kadar yükselmiştir. Düzenle aralarında olan tüm bağları kopararak, kendilerini dağlara vuran Kürt kadınları, özgürlüklerini ve insanlıklarını savaşın sıcaklığında bulmuşlardır. Bugüne kadar erkeğin kölesi olarak yaşayan ve gerici, tutucu gelenek ve önyargıların, ahlak kurallarının altında ezilen Kürt kadını, erkeklerle eşit haklara sahip olarak ve onların koruması olmadan yaşamayı görmüşler ve öğrenmişlerdir. Özgürleşen Kürt kadını, ayakları üzerinde durmayı, kendine güvenmeyi öğrenmiş, içinde gizlenen cesareti, özveriyi, kahramanlık duygularını ve yeteneklerini açığa çıkarmıştır. Özgürleşen, kendilerini ulusal-sınıfsal kurtuluşa adayan Kürt kadınları, dağlarda faşist TC ordusuna karşı, fedakârca, kahramanca savaşmış ve eşsiz kahramanlık örnekleri sergilemiştir. Kadın hareketi yaygınlaşmış, Kürdistan'ın dört bir tarafında, yediden yetmişe ezilen Kürt kadınlarını içine çekmiştir.

Türkiye'de de Türk ve ulusal topluluk kadınları için aynı şey, Kürdistanlı kadınlar kadar yoğun ve aktif olmasa da geçerlidir. '80 öncesinde devrimci harekete sınırlı bir katılım yapan kadınlar, gerici ve yanlış düşüncelerin etkisiyle, daha çok artçı ve destekçi konumda kalmışlardır. Ama özellikle Kürdistan ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinin ve Kürt kadınlarının kahramanlıklarının etkisiyle, son yıllarda Türkiye'de de emekçi kadınların katılımı daha aktif ve daha geniş olmuştur.

Yaşanılan iç savaşın yaygınlaşması ve sertleşmesi, bu savaşın getirdiği baskı ve terörün, acıların dört bir tarafta hissedilmesine yol açtı. Bu savaşın şöyle ya da böyle etkilemediği şehir, kasaba, mahalle ve ev kalmadı. Gerek ekonomik bunalımın getirdiği yoksulluk ve sefaletin, gerekse faşist terörün, baskıların, işkence ve katliamların girmediği, etkilemediği hiçbir yer kalmadı. İç savaş dalga dalga kadınları içine çekmeye başladı.

Bu düzenden ve bu düzenin sağlayacağı "gelecekte" umudu kalmayan, işçi-işsiz-öğ-

renci genç kadınlar, ölümüne bir savaşa hazır durumdadır. Son yıllarda giderek artan sayılarda devrimci savaşa katılmaları ve düzenle olan bağlarını kopararak, her şeylerini devrime sunmaları bunun göstergesidir. Genç kadınlar, imkân tanındığında neler yapabileceklerini; kitle eylemlerinde, silahlı eylemlerde, ev baskınları ve sokak çatışmalarında, işkencehanelerde göstermişlerdir. Ve daha iç savaşın kenarında durup, katılmayı bekleyen yığınlarca kadın vardır. Bunlara ulaşıldığında, devrimci saflarda örgütlendiğinde ve yeteneklerini geliştirme ortamı yaratıldığında, devrimimizin önemli bir gücü olacaklardır. Genç kadınları örgütlemek ve iç savaşta katmak devrimimizin önemli ve acil sorunlarından biridir.

Ezilen, yoksulluk ve sefalet içinde yaşayan işçi ve emekçi eşleri de önemli bir güçtür. Her an ayaklanmaya hazır olan emekçi mahallelerinde yaşayan, ağır yaşam koşulları altında ezilen ve bu düzenden beklentisi kalmayan bu kadınlar, patlamaya hazır bomba durumdadır. Bilinçli ve ısrarcı bir yaklaşım ve yönlendiricilikle, ayaklanmaların savaşçıları olma potansiyelini taşıyacaklardır. Bu kadınları örgütlemek, hem önemli bir savaşçı gücü harekete geçirme açısından, hem de eşleri örgütlenen ve devrimcileştirilen işçiler, daha özverili ve fedakârca çalışacakları için önemlidir.

Emekçi Kadın hareketinin önemli bir ayağı da analardır. Çocukları işkenceden geçirilen, tutuklanan, katledilen analar, yavrusu zarar gören bir dişi kaplan gibi sertleşir, cesurlaşır ve ölümü hiçe sayarlar. Bugüne kadar gerek cezaevinde ki çocuklarını sahiplenmek, gerekse kayıp çocuklarını bulabilmek için, neler yapabileceklerini hep birlikte gördük, görüyoruz. Birçok Latin Amerika ülkesinde, kadın hareketinin analar hareketi olarak başlayıp, yaygınlaştığı düşünülürse; Türkiye ve Kuzey Kürdistan topraklarının da daha birçok tutuklamaya, işkenceye, katledilmeye gebe olduğu bilindiğine göre, analar hareketinin devrimimizde önemli bir kaldıraç olacağı rahatlıkla görülecektir.

Ezilen nüfusun yaklaşık yarısını oluşturan, kadın kitlesinin, devrim mücadelesine çekilmesi zorunluluktur. Emekçi kadınların geniş katılımı olmadan, devrimimizin başarıya ulaşma şansı azdır. Emekçi kadınların örgütlenmesi ve savaştırılması sorunu, bu önemde ve ivedilikte görülmelidir.

Ama, bunun sağlanabilmesi için öncelikle iki önemli yanlış anlayışın değişmesi gerekmektedir. Birincisi, kadınların kendilerine güvensizlikleri. Ve ikincisi, devrimci erkeklerin, kadınları korunması gereken, zayıf insanlar olarak görmeleri sorunu... Bu iki sorun devrimci bir tarzda çözülmeden, emekçi kadınların örgütlenmesi ve savaştırılması sorunu da sağlıklı biçimde çözülemez.

Dünya devrimler tarihi, bize kadının devrimimizdeki rolünü göstermektedir. Kadınlar sosyalizm mücadelesinde her zaman ve her ülkede kahramanca yer almışlardır. Bu açıdan kadına güvensiz yaklaşmak devrimci bir yaklaşım olamaz. Kadınlar, günümüze kadar verdikleri mücadeleyle korunmaya muhtaç insanlar olmadıklarını ve kendilerine güvenilmesi gerektiğini göstermişlerdir. Dünyayı bir tarafa bırakalım, kendi ülkelerimizde bile kadının verdiği mücadele, gerilla savaşlarında ve silahlı eylemlerde gösterdikleri başarılar, ölümü hiçe saymaları ve kahramanlıkları bundan sonra da yapacaklarının göstergeleridir. Devrimci tutum, mücadele içerisinde kadını erkeklerle eşit görmektir. Kadınlar ön saflara sürülmeli, silahlı işçi komitelerinde, silahlı milislerde yer verilmeli, eylemlerde onlara öncelik tanınmalıdır. İnsiyatiflerini, yeteneklerini, yaratıcılıklarını geliştirebilecekleri olanaklar ve ortamlar yaratılmalıdır. Kadınlara güvenildiği zaman, sorumluluklar ve görevler verildiği zaman görülecektir ki, gelişimleri çok daha hızlanacak, kendilerine güvenleri artacak, ailelerine, düzene ve tüm gerici geleneklere ve ahlak kurallarına bağlılıkları ve esaretleri kırılacaktır. Bu şekilde özgürleşen kadınlar devrimin öncü leninist kadroları, komutanları, savaşçıları olacaklardır. Mücadele içinde onları korumak adına geride tutmak, sorumluluk vermemek kadınlara yapılacak en büyük kötülük olacak, özgürlükleri engellenecek ve devrimimiz önemli bir gücünden yoksun kalacaktır.

Kadınlar ise, bu mücadelede kendilerine daha çok güvenmeli, sorumluluk ve görev peşinde koşmalı ve kendisini savaşın gerisinde bırakacak tüm geri anlayışlara karşı mücadele etmelidir. Kadınlar, kendileri hakkında

ki tüm geri ve korumacı düşünceleri, savaşın içinde ve savaşarak kıracaklardır. Ve yine devrimci kadınlar, tüm ezilen kadınları etkilemek, aktif mücadeleye çekebilmek için kendi mücadeleleri ile örnek olmalı, onlara kadınların da bu savaşa çok şey katabileceklerini göstermelidirler. Bunun için, savaşın en kritik anlarında, en önemli mevzilerinde, en riskli eylemlerde yer almalı ve kahramanlık örnekleri yaratmalıdırlar. Kendi cinslerinin kahramanlıklarını ve yeteneklerini gören ezilen kadınlar, bundan etkilenen ve kendi güçlerini göreceklerdir.

Eğer, emekçi kadınlar, tüm sınıf kardeşleriyle beraber, proletaryanın kurtuluş mücadelesinde, hiçbir şeyden korkmadan ve hiçbir zorluktan yılmadan savaşmazlarsa, kadınların kurtuluşu da mümkün olmayacaktır. Bunun için kadınlar, daha daha ön saflara geçmelidirler. Savaşan kadın özgürleşecek, özgürleşen kadın özgürleştirecektir.

YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ!

8 Mart'in sınıfsal anlamı ve sınıfsal amaçları üzerine proleter-sosyalist kadın hareketiyle her türden burjuva kadın hareketi arasında kıyasıya bir savaş var. Bu savaş özünde emekçi kadınların kurtuluşu üzerine yapılıyor. Çok değil, daha bir kaç yıl önce, burjuva ve devlet destekli feminist kadın hareketi ile feministleşen "**sosyalist**" kadın çevreleri **8 Mart**'in sınıfsal anlamını ve hedeflerini saptırmak için, bu **günün**, genel anlamda **kadınlar günü** olduğunu yaymak için büyük bir seferberlik içine girdi. Ortalığı ezilen cins üzerine burjuva bakışı açısı kaplanmıştı. Bu sırada yalnızca **EMEKÇİ KADINLAR**, **8 Mart**'in gerçek anlamını savunma ve bunun savaşını verme onurunu taşıdı. İnatçı, direngen ve kararlı bir savaş döneminden sonra artık herkes **8 Mart**'in **DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ** olduğunu kabul etti. Bu alandaki savaş, emekçi kadınların gerçek kurtuluşu için savaşan mücadeleci-devrimci kadınlar kazandı.

Bugün, bu alanda verilen savaşın devamını da kazanmak durumundayız. Çünkü **8 Mart**'in **Dünya Emekçi Kadınlar Günü** olduğu gerçeği galip gelince, yeniden burjuva kadın hareketi (feminizm) aldığı yenilgiyi kabullenmediği için, bu defa yeni taktiklerle saldırıya geçti. Kendilerini "**sosyalist**" diye ilan eden, ama özünde bir burjuva kadın hareketi olan çeşitli çevreler, **8 Mart DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ** olarak kendini kabul ettirince bu sefer de bu önemli günü, bu emekçi kadınların savaş gününü ilmi hale getirmek ve burjuvazinin kabul ettiği bir gün durumuna sokmak için yeni bir savaş ilan ettiler. Bu durum karşısında biz **Emekçi Kadınlar**, diyoruz ki, "**SAVAŞ DAVETİNİZ KABULÜMÜZDÜR**." **8 Mart**'in emekçi kadınların kurtuluşundaki gerçek anlamını kabul ettirene kadar, **BU SAVAŞ DURMAYACAK, SÜRECEKTİR!** **8 Mart** ilk defa ABD'de tekstil iş kolunda çalışan kadın işçilerin, kapitalizmin korkunç baskısına ve kadın emekçiler üzerindeki etkin sömürüsüne ve zulmüne karşı başkaldırısının başladığı ve sembolleştiği gündür. **8 Mart** kapitalizmin kadın işçiler üzerindeki baskısına ve sömürüsüne karşı bir **BAŞKALDIRI VE AYAKLANMADIR**. Daha sonra uluslararası sosyalist kadın hareketi **8 Mart**'ı gerçek anlamına uygun olarak **DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ** olarak kabul etmiştir. **8 Mart** bu zamandan sonra, on yıllar boyu sınıfsal özünü uygun olarak karşılandı. Ama uluslararası sermaye boş durmadı. **8 Mart**'in kapitalizme karşı evrensel savaş niteliğini köreltmek ve bu günü, hedefsiz, amaçsız yalnızca bir **kadın festivaline** dö-

nüştürmek için kolları sıvadı ve etkisi altındaki Birleşmiş Milletler (BM) kararıyla **8 Mart**'ı Kadınlar Günü olarak değiştirmeye çalıştı. Ama boşuna bir çaba! Bir şeyin adı değişince, özü ve niteliği değişmiş olmaz. **BM** ve feminist burjuva kadın hareketi, **8 Mart**'ı emekçi kadınların kapitalizme karşı, kapitalist baskı ve sömürüye karşı mücadele günü olmaktan çıkarmak için didinse de, **8 Mart**'in bu sınıfsal özü, emekçi kadınlar gerçek kurtuluşa kavuşana kadar devam edecek.

Cinslerin eşitsizliğinin tümüyle yok edilmesine ancak maddi temel in ortadan kaldırılmasıyla, yani genelde sınıf çelişkilerinin, özelde de kapitalizmin ortadan kaldırılmasıyla ulaşılabilir.

Temel üretim araçları özel mülkiyette oldukça, yani bütün üretici sınıfların bu üretim araçlarına bağımlılığı devam ettikçe, genelde işçi sınıfının ve özelde kadın işçilerin bundan kaynaklanan her tür köleliği ve aşı-

ılanması da sürecektir. Kapitalizm devam ettikçe, kapitalistlerin kadın ve çocuk emeğini sömürmesi ve baskısı da sürekli olacaktır. Bu anlamda üretim araçlarının özel mülkiyetine son verecek ve üretim araçlarını burjuvazinin elinden zorla çekip alacak olan **PROLETARYADEVİRİMİ** kadınların kurtuluşunun yolunu açacaktır. Yeni toplum **SOSYALİZM** de kadınların kurtuluşu olacaktır. **EZİLEN CİNS**'e bunun dışında bir yol öner-

"Güneş nasıl ışınmak
irmak nasıl akmak ve
kuş şakılamak zorundaydısa
ben de
savaşmak zorundayım."

CLARA ZETKİN

meye kalkışanlar, ister feminist hareket olsun, isterse adı **sosyalist** olsun fark etmez, sonuçta kadınların her tür köleliğinin devamından yana olurlar. Kapitalizmle Sosyalizm arasında başka bir toplum biçimi yoktur. Üçüncü bir yol önerenler, esasında kapitalist kölelikten yanalar. Kadınların kurtuluşunu sağlayacak olan, yalnızca sonuna kadar tutarlı ve devrimci bir sınıf olan işçi sınıfıdır. İşçi sınıfı ve o'nun kopmaz bir parçası olan kadın işçiler, kapitalist toplumu temelleriyle havaya uçurmakla, kadınlar üzerindeki sömürünün, baskının ve her tür aşağılanmanın temellerini de havaya uçurmuş olacaktır. Sınıf ayrımına ve sınıf farklılıklarına dayanan kapitalist toplum yerine kurulacak olan geleceğin toplumu olan **KOMÜNİST TOPLUMDA**, ne cins ayrımcılığı ne de ırk ayrımcılığı olmayacaktır. Ezilen cinsin ve ezilen sınıfların binlerce yıllık kölelik ve ezilmişlik tarihi bir daha yaşanmayacaktır. **BU SAVAŞ DAVETİ BİZİM!**

Türkiye ve Kürdistan'da, kapitalizmin ve geçmişin her tür baskısı, en koyu ve sert biçimde kadınlar üzerinde kesintisiz olarak uygulanıyor. Emekçi Kürt, Türk ve diğer halkların emekçi kadınları her gün faşizmin ve kapitalizmin baskısına, sömürüsüne, aşağılanmasına, işkencesine, katliamına uğruyorlar. Bir devrim yoluyla yıkılmadığı müddetçe, genelde bütün ezilenler ve özelde de bütün emekçi kadınlar üzerindeki baskılar ve faşist devlet terörü daha da artacaktır. Kapitalizmin bu toplumsal **GERÇEĞİ** başka bir **GERÇEKLE** ortadan kaldırılmalıdır; bu da devrimci iç savaş ve devrim **GERÇEĞİDİR**.

Ezilen cinsin ve ezilen sınıfın gerçek ve tam kurtuluşu için **DEVİRİMCİ ŞİDDET** ve **ŞİDDETLİ DEVRİM** Türkiye ve Kürdistan'da on yıllardır sürüyor. Türkiye ve Kürdistan emekçi kadınları, bütün dünyada, yani evrensel olarak süren **SOSYALİZM** mücadelesinde yerini almak için on yıllardır savaşıyor. Ezilen sınıfların sınıf savaşı artık **devrimci iç savaş** biçimini almıştır. Devrimci durum da ezilen sınıfların kurtuluşunun bütün tarihi olanaklarını bizlere sunmaktadır. **Emekçi Kadınlar** olarak, Türkiye ve Kürdistan'ın bütün ezilen ve sömürülen kadınlarını, bizleri gerçek kurtuluşa götürecektir devrimci iç savaş mücadelesinde etkin olarak yer almaya çağırıyoruz. Üstünde yaşamakta olduğumuz bu topfaklarda sürmekte olan iç savaş; işçilerin, yoksul köylülerin ve emekçi kadınların **DEVİRİM ORDUSU** ile kazanmak için görev başına; **BU ÇAĞRI BİZİM!**

EMEKÇİ KADINLAR

8 Mart ve Emekçi Kadınlar

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü miting yapmak amacıyla iki başvuruda bulunuldu. Bunlardan biri KESK, DISK, Türk-İş ve HADEP'in birlikte yaptıkları başvuru, diğeri ise siyasi çevrelerin oluşturduğu Emekçi Kadınlar Platformunun başvurusuydu. Fakat devrim mücadelesinde önemli günlerin tümünde uyguladığı yöntemi uygulayan devlet 8 Mart'ın da içini boşaltmak ve devrimci geleneklere uygun şekilde kutlanmasını önlemek için sadece KESK, DISK, Türk-İş ve HADEP'in başvurularına izin vermede de hiçbir sakınca yoktu. Çünkü bu mitingde istemediği şeylerin yaşanmayacağını biliyordu. İşçi sınıfı ve emekçi halkların gözünde artık baskı, sömür, şiddet, kan ve vahşetle bitenleşmişti. Dünya Emekçi Kadınlarının mücadelesi ve dayanışma gününün istediği biçimde, içi boşaltılarak, ruhsuz, mücadele ve dayanışma gününe en uzak biçimde kutlanmasını sağlaması için en iyi yöntem de bunu kendisi yerine bir başkasının yapmasını sağlamaktı. Böylece işçi sınıfının, emekçi halkların ve kurtuluşunu ancak kendisi sağlayacak olan kadınların da tepkisini almaktan kurtulacaktı. Başta Türk-İş ve KESK olmak üzere bu çevreler 8 Mart'ın devletin istediği en uygun biçimde hatta - biz bile bu kadarını başaramazdık dedirtecek şekilde - geçmesini sağlayacaktı, bunu biliyordu ve miting için izin vermeyi de çok uygun buldu. Kendi başvurularının kabul edilmemesi nedeniyle siyasi çevrelerin oluşturduğu Emekçi Kadınlar Platformu da bu mitinge katılmak durumunda kaldılar. Fakat Emekçi Kadınlar Platformu ve siyasi çevreler bağımsız bir tavır sergileyerek mitinge katıldılar. Hatta Emekçi Kadınlar Platformu ses düzenini hazırlamıştı, fakat bir arabaya kurulmuş olan ses düzeni alana girmesi polis tarafından engellendi. Miting için izin verilmiş olan KESK, kendisinden bekleneni hem de en iyi şekilde yerine getirmekte ve burjuvaziye hizmet sunmakta kusur etmedi. Sınıf sendikacılığını bir türlü benimsemeyen ve burjuvazinin semirimesi, onun düzenini koruması, işçi sınıfı ve emekçi halkların daha çok sömür, açlık, yoksulluk ve şiddet altında yaşamasını sağlama yarışını ilk sıralarında yer almak istercesine bir karar aldı: "Erkekleri miting alınana sokmamak!" 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününde!.. Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Gününde!.. Devrim mücadelesine her alanda erkeklerle omuz omuza kabian emekçi kadınların Mücadele ve Dayanışma Gününde "erkeklerin alana sokulmaması" kararı!.. KESK'in bu kararına rağmen Emekçi Kadınlar Platformu ve siyasi çevreler mitinge kadın ve erkeklerin eşit katılımını saöladılar. Daha alana giderken isteklerinin gerçekleşmediğini, planlarının tutmadığını görüncede başka yöntemler bulmakta gecikmediler. Kitlenin önlerinde yer alan KESK, Türk-İş, DISK, HADEP ve ODP, davul-zurna eşliğinde şarkılarıyla bulundukları yerde halaya durdular. Oyle ya 8 Mart'ı kutluyordular! Kadının kurtuluşuna giden yolda mücadele edenlerin tüm varlıklarıyla kendilerini adadıkları, bedelini kanlarıyla, canlarıyla ödeyerek dünyanın tüm emekçi kadınlarına armağan ettikleri 8 Mart artık emekçi kadınların günü olmuştur. Eh, yapılması gereken yapılmıştı zama-

nında, birileri bedelini ödemişti nasılsa, şarkılarla, halaylarla kutlamak gerektiği bu günü(!)..

Emekçi Kadınlar Platformu ve siyasi çevrelerin sloganlarıyla tepki göstermeleri ve müdahaleleri sonucu 2 saat geciken yürüyüş sonunda başladı. Bizler de Emekçi Kadınlar Derneği ve Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü! yazılı pankartlarla katıldık. 8 Mart'ın gerçek ifadesini bulduğu sloganları atan ise ne yazık ki sadece bizler olduk. 8 Mart'ın içini boşaltmak isteyenlerin ise sayısı bir hayli kabarık. Kortejin on tarafında bulunan ODP'li kadınlar, eylemin içeriğinin dışında sloganlar atmaya uygun görmüşlerdi nedense: "İnadına aşk ve sosyalizm", Feministlerse her zaman olduğu gibi sınıf bilincinden yoksun 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne birebir ters düşen sloganları atanın yarışındaydı: "Erkek egemenliğini yıkacağız!" vb. Daha sonra onlar da halaya katılarak deşarj olmaya, sorunlarını unutmaya 8 Mart'ı kutlamaya katıldılar. Alana doğru ilerlerken polis eylemi bölmek, emekçi halklarımızı kadınlar ve erkekler olarak bölmeye çalıştı ve iki gruba ayıracak arama yaptı.

Bizler ise, 8 Mart'ı gerek yürüyüş sırasında gerek alanda tavrımız ve sloganlarımızla Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü olarak kabul etmenin gereğini yerine getirerek eyleme yön vermek için büyük bir çaba sarf ettik. "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlarının Kapitalizme Karşı Savaş Günü!", "Proletarya Devrimi Kadının Kurtuluşu Olacak!", "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Fabrikalar, Turlalar, Siyasal İktidar, Her Şey Emeğin Olacak!.." sloganlarını attık.

8 Mart, eğer emekçi kadınların gününe her zaman mücadeleye hazır hazırlıklı olmalı, 8 Mart, kitleye gelecek günlerde sesini yükseltmeye hazırladığı gün olmalı. Ve bu günlere ilişkin sloganlar 8 Mart'la bitinleşmeli. Buna ilişkin sloganlar da atılmadı değil, atıldı. Ama ne yazık ki, işçi sınıfı ve emekçi halkların mücadelesini yükseltecek ifadeler yerine çok daha geri düzeyde sloganlar tercih edilmiş. Leninistler ise her zaman olduğu gibi doğru politikaları ve doğru sloganlarla yer aldı mitingde: "13 Mart'dan Gazî'ye, Gazî'den Zafer!" , "Barikat Kurma, Savunmada Kalma, Yaşasın Gerilla Savaşımız!" diyerek haykırdılar. İşçi sınıfı ve emekçi halkları dönemin mücadele araç ve yöntemleriyle savaşmaya çağırıyorlar.

İşçi sınıfının, dünya devrimler mücadelesinde nice devrimcinin bedelini canlarıyla ödedikleri, 1 Mayıs İşçi Sınıfının Dayanışma ve Mücadeleyi Yükseltme Günü ve Taksim Meydanı'nı 1 Mayıs Alanı haline getirme sa-

vajında olumsuzluğede kavuşan devrim savaşçılarının hatrasına saygı gereği de olsa 1 Mayıs'ta Taksim'de olmayı, hatta belki daha geçen yıl yitirdiğimiz üç devrimcinin katıldığı Kadıköy'de olmayı dile getirmeyi bile gereksiz görenler, "1 Mayıs'ta Sokağa Özgürleşmeye!" sloganıyla yetinmeyi tercih ettiler. Oysa ki, geçen yıl bir Mayıs'da tüm çağrılarımıza, çabalarımıza rağmen Kadıköy'e ne heveslerle, nasıl bir coşkuyla gitmişlerdi. Ve Taksim'de 1 Mayıs Alanı'nda ödenmesi gereken bedeller faşist TC'nin zaman zaman izin bile

verdiği Kadıköy Meydanı'nda ödenmişti. Ama bu yıl Kadıköy Meydanı bile dile getirilmedi!.. Oysa ki, alınması gereken slogan "1 Mayıs'ta Taksim'e 1 Mayıs Alanına, Mücadeleye!" olmalıydı. Ama bu sloganı Leninistler dışında atan olmadı, bir çok açından olduğu gibi bu konuda yalnızdık.

Kürt ve Türk Kadınlarının mücadele birliğini, mücadelesinin ancak birlikte zafere ulaşacağını ifade etmek amacıyla Kürt kadınları ulusal kıyafetleriyle kortejde yerlerini alırken, yürüyüş ve miting boyunca da "Yaşasın Kürt-Türk Kadınlarının Mücadele Birliği!", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!" vb. sloganlarımızı Kürt Halkını se-

amladık. Faşist TC'nin tüm baskı, şiddet, infaz ve katliamlarına karşılık atılan sloganlar ise "Faşizme Karşı Omuz Omuz!", "DGM'ler Kapatılsın, MGK Yargılsın!", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın!", "MİT, CIA, Kontraerilla, Kahrolsun Faşist Diktatörlük!" vb. sloganlardı. Tüm bunlara karşılık biz ise "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Faşist Devleti Devrime Yıkacağız! Halk İktidarını Kuracağız!", "Yaşasın Devrimci İşçilerimiz!", "İç Savaş Kazanacağız, Halk İktidarını Kuracağız!", "Ya Devrim Ya Ölüm!", "Fabrikalar, Turlalar, Siyasal İktidar, Her Şey Emeğin Olacak!.." sloganlarını atarak 8 Mart'ı anlamına uygun bir şekilde kutlamanın coşkusunu yaşadık. Tüm bu tavrımızdan ve sloganlarımızdan sonra bazı çevreler kitlenin ve dönemin ne kadar gerisinde kaldıklarını anlamış olacaklar ki ve işçi ve emekçilerin çok daha gerisinde oldukları daha fazla ortaya çıkmasını diye, eylemin ilk başlarından itibaren bazı sloganları atmaktan vazgeçmeyi tercih ettiler. Gerek 1 Mayıs'a ilişkin sloganlar, gerek barikata ilişkin övgü sloganları, gerekse de faşist TC'nin şiddet baskı ve katliamlarına ilişkin geri sloganlar giderek azaldı ve sonunda hiç atılmamaya başladı.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, emekçi kadınların kapitalizme karşı, sömürüye, cinsel, ulusal, sınıfsal baskıya karşı başkaldırdıkları ve nice bedeller ödeyerek tüm dünya kadınlarına armağan ettiği gündür. 8 Mart kendini mücadeleye adayarak, bedeller ödeyerek Clara Zetkin, Rosa Luxemburg, Leyla Kasım'ların başlattığı kadının kurtuluşu mücadelesi Sena'nın Beritan'lar Zekiye Aikanlar, Sabahatlar, Zeynep Kinacılar ve daha nice kadının mücadelesiyle bugünlere ulaştı. Onları ve 8 Mart'ı anmak, kutlamak ise ancak onların verdiği bu mücadeleye katılarak, kadının kurtuluşu olan devrim ve sosyalizm mücadelesinin içinde yer alıp, hergün biraz daha mücadeleyi yükseltmek mümkündür. Yoksa ne emekçi kadınlar, ne işçi sınıfı ve emekçi halklar kurtuluş yüzü göremezler. Emekçi Kadınlar, ya kendi kurtuluşları da olan devrim için, proletarya iktidarı için savaşacak, insanın insanca yaşadığı sınıfların ve sömürünün artık unutulduğuna bir dünya yaratacağı ya da geleceğe, çocuklara bırakılan sadece sömürü, mutlak yoksulluk, baskı, şiddet kan ve vahşet olacak.

YA DEVRİM YA ÖLÜM

PROLETARYA DEVRİMİ

KADININ KURTULUŞU OLACAK!

YAŞASIN 8 MART

DÜNYA EMKÇİ KADINLARININ KAPITALİZME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ!

YAŞASIN

HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ

BİGA'DA 8 MART

TUTSAK ANALARI

VE

DÖB'LÜ ÖĞRENCİLER

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü nedeniyle Biga'da devrimci-demokrat çevrelerin birlikte oluşturdukları platformun gerçekleştirdiği etkinliklerden biri de Belediye Sosyal Tesislerinde 8 Mart Cumartesi günü gerçekleştirilen etkinlikti. Grup Kardelen'in de katıldığı gecede tutsak anaları, konuşma yapmak istediiler. Grup Kardelen'in karşı çıkmasına üzerine Devrimci Öğrenci Birliği'nden bir grup öğrenci duruma müdahale ederek, analara söz verilmesi gerektiğini belirtti. Bunun üzerine Grup Kardelen, programa müdahale edilmesini protesto ettiklerini ve etkinliğe katılmayacaklarını söylediler. Anaların konuşma yapabileceğini söyleyen öğrenciler "Tutsak Anaları Onurumuzdur" şeklinde slogan atarak etkinlikten ayrıldılar.

YAŞASIN NEWROZ! YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!

NEWROZ Kürt Halkının ve Ortadoğu Halklarının zulme ve baskıya karşı ayaklanışını anlatır. Geçmiş dönemde zulümü yapan zalim **Dehak**'u. Günümüzde ise Kürt Halkına zulüm uygulayan faşist TC'dir. Yine geçmişte zalim Dehakların zulmüne karşı başkaldıran savaştan yığıt insan **DEMİRCİ KAWA** idi. Günümüzde ise faşist TC'nin ulusal zulmüne ve her türlü kanlı vahşetine karşı savaştan devrimci **Kawa**, **savaştan tüm Kürt Halkı**'dır. Bütün iktidar gücünü elinde tutan zalim egemen sınıfların yemenin ve ezilenleri baskıdan ve kölelikten kurtarmanın yolu **çağdaş Devrimci Kawa** olmaktadır. Yalnızca çağdaş **Devrimci Kawa** olunarak, faşist TC'yi ve bütün kapitalist egemenleri yenebiliriz. Kürdistan işçi sınıfı ve tüm emekçi Kürt Halkı **Halk Devrimci Savaşını** zafere taşıyarak **Newroz'u özgür Kürdistan**'da kutlayacaktır. **Özgür ve Demokratik Kürdistan** kurulacaktır, ama mutlaka kurulacaktır.

Kürt Halkının yakın **çağdaş tarihi** ulusal baskıya ve her biçimdeki soykırıma karşı **isyanlar, ayaklanmalar ve devrimci savaşlar tarihi**dir. Kürt Halkının her isyanı ve ayaklanışı yenilgiye ve büyük bir kıyımla sonuçlansa da, bütün bu yenilgiler, Kürt Halkı için zafere ulaşmada **birer ders** olacaktır. Kürt Halkının ve Kürdistan'ın kurtuluşunu sağlayacak olan yalnızca **Kürdistan işçi sınıfıdır**. Kürt Halkı Kürdistan işçi sınıfının önderliğinde savaşarak, ulusal ve sınıfsal kurtuluşa ulaşacaktır. Ezilen bütün halkların yakın tarihi göstermiştir ki, ezilen halklar kurtuluş mücadelesi vermekle yetinemezler. **Kurtuluş ve Sosyalizm** mücadelesini birlikte vererek tam bir kurtuluşa ulaşabilirler. Yalnızca ulusal kurtuluş yarı yolda kalmaktadır. Hem ulusal kurtuluş hem sınıfsal kurtuluş **gerçek ve tam kurtuluş**ür. Kürt Halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesi yani kurtuluş ve sosyalizm mücadelesini kesin olarak amacına ulaşacaktır.

Ne var ki, Kürt Halkı amacına hiç bir zaman **barış yoluyla ve silahsız** olarak ulaşamayacaktır. Kürt ulusal sorununun **devrimsiz, patlamasız, sıçramasız** çözümü yoktur. On yıllardır yaşananlar bu görüşümüzü doğruluyor. Kürt Halkını kurtuluşa götürecektir olan **silahlı halk devrimidir**. Çünkü, düşman Kürdistan üzerindeki egemenliğini hiç bir zaman kendiliğinden ya da barışçı yoldan terk etmeyecektir. Faşist TC'yi yenmenin, Kürdistan'ı özgürlüğe kavuşturmanın tek yolu silahlı devrim yoludur. Elinde silah, savaştan Kürt Halkı, bunun ne demek olduğunu kendi yaşamından biliyor. Silahlı devrimci mücadele Kürt Halkı için zafere sıfahını bırakmak ise yenilgi getirecektir.

Türkiye'nin tekelci kapitalist düzeni ve faşist devleti **yalnızca Kürt Halkının** kurtuluşunun önünde engel olmakla kalmıyor. Türk Halkının ve bütün halkların toplumsal kurtuluşunun da önünde engel oluşturuyor. O nedenle Kürt Halkının, Türk Halkının ve bütün halkların kurtuluşu **aynı ve tek düşmana karşı halkların mücadele birliği** ile gerçekleşecektir. Halkları kurtaracak olan **birleşik devrim mücadelesi** her geçen gün biraz daha derinleşiyor, biraz daha gelişiyor. Bu durumda halkların mücadelesi ve kurtuluşu birbirine bağlanmıştır.

Kürt Halkının **ulusal kendi geleceğini kendisinin belirlemesi** hakkı doğrultusundaki mücadelesi, aynı zamanda Türk Halkının ve diğer halkların kurtuluş mücadelesine kesin bir ivme ve güç kattı. **Kürdistan devrimi**, artık Türkiye halklarının devrimiyle iç içe geçti. Halkların ortak devrim mücadelesinin zafere için Türkiye ve Kürdistan'ın bütün devrimci güçlerini **birleşik devrimci önderlik** etrafında mevzilendirmek kazanmak için zorunlu koşuldur.

Devrim için, kurtuluş için ve zafere için halkların **devrimci cephesi** tek politik araçtır. Halkların devrim cephesini gerçekleştirmek için bütün devrimci güçler ivedi olarak bir araya gelmelidir. Koşullar devrim için olgundur. Halklarımız bunun için her fedakârlığı yapmaya hazırdır. Yeter ki, biz devrimci cepheyi örelim. **Devrimci durumu** devrime dönüştürmek, devrimci iç savaşı zafere götürmek için güçlerimizi birleştirelim.

**YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKLARININ MÜCADELE BİRLİĞİ!
YA DEVRİM YA ÖLÜM!**

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU
Devrimci İşçi Komiteleri
Emekçi Kamu Çalışanları
Emekçi Kadınlar
Ekin Sanat Emekçileri
Devrim Tutsak Aileleri Komiteleri (DEKAK)
Devrimci Öğrenci Birliği (DÖB)
Devrimci Emek Dergisi

NEWROZ'U İKİTELLİ'DE KUTLADIK!

Devrimci Kawa'nın yaktığı ateşi bugünde elden ele taşımak, mücadelesini sürdürmek, halkların mücadele birliğini pekiştirmek amacıyla Devrimci Emek okurları olarak 21 Mart'ta Newroz'u İkitelli'de kutlamak üzere karar almıştık. 21 Mart günü Kurtuluş Dergisi okurları ile Alinteri Dergisi okurlarının da aynı saatlerde aynı yerde Newroz'u kutlamak istediklerini öğrenmemiz üzerine bu çevrelerden arkadaşlarla kutlamanın yapılacağı saatte anlaşarak, birlikte yapmamız devrimci dayanışma nedeniyle daha olumlu olacağını konuştuk. Arkadaşlar ise kendilerinin bir platform oluşturarak bu kararı aldıklarını bizim başından buna katılmamız gerektiğini artık kararın alındığını ve saatini değiştirmelerinin mümkün olmadığını istersek bizimde kendilerine aynı saatte katılabileceğimizi ama devrimci emek okurlarının pankart açmasını kabul edemeyeceklerini söylediler. Bunun üzerine arkadaşımız böyle bir günde bu tür tartışmaların doğru olmadığını herkesin pankartını açıp sloganlarını atması gerektiğini aksi takdirde devrimci dayanışmaya ve devrimci geleneklere uygun düşmeyeceğini belirterek, pankartımızı açmaz ve ortak sloganlara da katılmaz şeklinde görüşünü belirterek diğer dergi okurlarından ayrıldı. 21 Mart '97 akşamı İkitelli'ye gittimizde Kurtuluş ve Alinteri Dergisi okuru arkadaşlar bizim pankart açamamıza çağımızı ve yalnızca ortak olan sloganları atabileceğimizi söylediler. Hem bir çember oluşturarak ateş yaktilar ve çemberin dışında kalmamız için büyük bir çaba harcadılar. Bunun devrimci dayanışmaya yakışmayan bir davranış olduğunu anlamaya kalkışımızda ise "Bir dakika siz bizi dinlemiyorsunuz biz basın açıklaması okuyacağız" diyerek söz aldılar ve bizim platformun baştan beri yer almamız gerektiğini ve bu nedenle de bizim kendilerine katılmamıza izin vermeyeceklerini" söylediler. Bu arada bir arkadaşımız açıklamanın bu şekilde yapılmasının ve "kutlamazlar" şeklinde konuşma yapmanın devrimci dayanışmaya, halkların mücadele birliğine ve devrim güçlerinin birleşmesi politikalarına aykırı olduğunu anlatmaya çalışırken, açıklama yapan kişi tarafından "Hayır pankartınızı açıp buraya katılmayın" diyerek arkadaşımızı iteledi ve çemberin sikkatlenmesini söyledi. Biz, "Biji Newroz, Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" yazılı Mücadele Birliği Platformu imzalı pankartımızı açarak "Biji Newroz!", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği!", "Faşizme Karşı Silah Başına!", "Fabrikalar, Tarlalar, Siyasal İktidar Her Şey Emegin Olacak!", "Faşist Devleti Devrimle Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız!" şeklinde sloganlarımızı atarken pankartın açılmasına müdahale ederek, sloganlarımızı bastırma için büyük bir çaba sarfettiler. Bütün bu çirkin davranışlarından dolayı, arkadaşları uyarmaya çalışmamıza rağmen bu hareketlerini eylemin sonuna kadar ısrarla devam ettirdiler. Ortak sloganlara katılmamıza ve belki arkadaşlarımızın yanlışlarını görmelerini sağlansız düşünceyle "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganını sık sık atmamıza rağmen ortak sloganları biz attığımızda ise her iki çevreden de nefretle bulaşarak okuyucular.

Bütün bunlara rağmen Newroz'u birlikte kutlayabilmek, devrimci dayanışmayı sürdürmek için çaba harcadık. Ne yazık ki, ne yüzyıllar önce devrimci Kawa'nın Kürdistan'da yakığı ateşi tekrar harlamamıza ne de atılan malatların, sloganların coşkusu bu arkadaşların tavırlarını değiştirmesini sağlamadı.

Devrim ve sosyalizm mücadelesinde yer almak, devrimci gelenekleri, devrimci ilkeleri, devrimci dayanışmayı, yaşamımızın bir parçası haline getirmeyi gerektirir. Devrimci kişilik dendiğinde akla gelen sosyalizme ulaşma yolunda devrime hizmet etmek demektir, her an devrimin hizmetinde olan ne varsa bunu düşünmek ve bunu duyarak yaşamak demektir. Kendisine "Devrimciyim" diyen ister bir siyaset olsun, ister birey olsun, ilk önce devrimci değerleri ve devrimci dayanışmayı bilmelidir. Mücadelenin içinde yer alanların, devrimi örgütlemeye çalışanların bir bölgeyi ya da bir eylemi sahiplenmesi, araya kimseyi almaması, grupsal çıkarlarla hareket etmesi, mümkün değildir, kabul edilemez. Bu şekilde hareket edenler nasıl emekçi halklara önderlik edecekler "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganını atan bu arkadaşlar halkların kardeşliğinden bunu mu anlıyorlar? Bu şekilde davranarak devrim mücadelesinin nasıl bir katkıda bulduklarını sanıyorlar? "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak!" sloganını atarken bir yandan da bu çirkin davranışları sergilerken Kürt halkına, dünya halklarına nasıl destek olabilecekler, proletarya enternasyonalizmini nasıl sağlayacak, Kürdistan'ı hangi yolla faşizme mezar edecekler? Unutulmalıdır ki, devrimci yaşamı içselleştiremeyen, devrimden öğrenmeyenler devrimi de örgütleyemezler.

**BIJI NEWROZ!
YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ!
YAŞASIN PROLETARYA ENTERNASYONALİZMİ!
YAŞASIN DEVRİMCI DAYANIŞMA!**

Bir Devrimci Emek Okuru

13 MART VE GAZİ SAVAŞÇILARI BİR DİZİ EYLEMLE ANILDI!

* 9 Mart 1997 tarihinde Refah Partisi Çağlayan İlçe Teşkilatı Binası bomba koyularak tahrip edilmiştir.

Olay sonrası büromuzu arayan militanlar eylemi TKEP/Leninist Leninist Gerilla Birlikleri Adına üstlenmişlerdir.

* 9 Mart 1997 tarihinde, Kağıthane Refah Partisi binasına saat 22.30 sularında 13 Mart GKB tarafından parça tesirli bomba konuldu. Eylem, 13 Mart Genç Komünistler Birliği tarafından üstlenildi.

* 10 Mart 1997 tarihinde, Yüzyıl'daki faşist odak Ülkücü Ocağı saat 22.00 sularında parça tesirli bomba konularak tahrip edildi.

Eylem 13 Mart Genç Komünistler Birliği adına üstlenilmiştir.

* 11 Mart 1997 tarihinde Üsküdar Adliyesi'ne akşam 21.30 sularında parça tesirli bomba bırakıldı.

Bombalama daha sonra büromuzu arayan 13 Mart Genç Komünistler Birliği militanları tarafından üstlenilmiştir.

* 11 Mart 1997 tarihinde Avcılar Milli Gençlik Vakfı bombalanarak tahrip edilmiştir.

Bombalama TKEP/Leninist Leninist Gerilla Birlikleri Tarafından üstlenilmiştir.

* 11 Mart 1997 günü, Türkiye Gazetesi K.Çekmece temsilciliği'ne parça tesirli bomba konularak tahrip edilmiştir.

Eylem TKEP/Leninist Devrimci Halk Milisleri adına üstlenilmiştir.

* 13 Mart 1997 Avcılar İş Bankası Parseller şubesi bombalanarak tahrip edilmiştir.

Eylem TKEP/Leninist Yaşar Bulut Halk Milisleri adına üstlenilmiştir.

* 13 Mart 1997 tarihinde saat 18.00'da Haznedar'da dört yol ağzı bir grup militan tarafından molotoflarla kesilerek "idamlar Bizi Yıldırma-

maz TKEP/L 13 Mart GKB" imzalı pankart asılırken, "13 Mart Savaşçıları Ölümsüzdür" "Yaşasın 13 Mart Genç Komünistler Birliği", "Yaşasın Partimiz TKEP/Leninist" sloganları atılmıştır. Korsan gösteri sonunda eylem yerine bir ses bombası bırakılmıştır.

Eylem sonrası geniş çapta operasyona başlayan polis bölgesinde birçok insanı gözaltına almıştır.

* 15 Mart 1997 tarihinde Esenyurt Büyük Birlik Partisi Binası bombalanarak imha edilmiştir.

Eylem sonrasında bombalama, 13 Mart Genç Komünistler Birliği tarafından üstlenildi.

*Biga'da polis tarafından beşi öğrenci altı gencin gözaltına alınması ve üç komünist işçi Seyit Konuk, İbrahim Ethem Coşkun, Necati Vardar'ın 13 Mart 1982'de idam edilmelerini protesto etmek, onların mücadelesinin yaşamakta olduğunu göstermek amacıyla Biga İktisadi Bilimler Fakültesi duvarına "Baskılar Bizleri Yıldırma - DÖB", "13 Mart Savaşçıları Ölümsüzdür - DÖB" imzalı yazılamalar yapıldı.

ANMA

13 MART 1982'de faşist TC diktatörlüğü tarafından katledilen tarihî güzel insanları Seyit KONUK, Coşkun Necati VARDAR

Üç nefer bayraklıyor sınıf mücadelesinde yoldaşlarımızı katledilişlerinin 15. yıldönümünde saygıyla anıyoruz. Devrim şehitleri ölümsüzdür.

Almanya'dan Devrimci Emek okurları adına Kerim Seleci, Ali Karagöz, İsmail Karagöz, Ali Damar, Mustafa Durdu, Şahin Kaya, Hayriye Seleci, Aysel Durdu, Hamdulah Arslan, Taylan Arslan, Abuzer Arslan

13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR!

13 Mart 1982 günü idam edilen üç devrimci işçi-Seyit Konuk-Ethem Coşkun-Necati Vardar mücadelemizi aydınlatıyor. Devrimci Emek Avrupa temsilciliği

13 Mart 1982'de Faşist T.C. diktatörlüğü tarafından katledilen Türkiye'nin güzel insanı
SEYİT KONUK
İBRAHİM ETHEM COŞKUN
NECATİ VARDAR

Üç nefer sınıf mücadelesinde bayraklıyor. Yoldaşlarımızı katledilişlerinin 15. yıldönümünde saygıyla anıyoruz.
Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Almanya'dan Devrimci Emek okurları adına Kerim Seleci, Ali Karagöz, İsmail Karagöz, Ali Damar, Mustafa Durdu, Şahin Kaya, Hayriye Seleci, Aysel Durdu, Hamdulah Arslan, Taylan Arslan, Abuzer Arslan

12 Eylül cuntası tarafından idam edilen, sınıfa bağlılıkları ve mücadelede kararlılıklarıyla yolunuzu aydınlatan üç yiğit işçi
SEYİT KONUK
İ. ETHEM COŞKUN
NECATİ VARDAR
yoldaşların katledilişinin 15. yıldönümünde saygıyla anıyoruz.
Almanya Gardelegen'den Devrimci Emek okurları adına
Orhan Demir

yetersiz kalan egemenler, sürekli ek önlemler devreye sokuyorlar. Polis Yetki Yasası ve İller Yasası, Türkiye emekçilerinin devrimci iç savaşını ezmeyi hedefleyen ek önlemlerdir. Egemenler, Kürt Halk hareketini yoketmek için de başka önlemler planlıyor. MGK son olarak, Kürt Halkına karşı çok daha vahşi önlemler planladığını açıkladı. Buna göre, Kürt nüfusunun çoğaltılması, bir çeşit soykırım olan "doğuma ceza" yöntemiyle önlenecektir. Ayrıca, bütün Kürt faaliyetleri her tür baskı ve ceza yöntemiyle tamamen ortadan kaldırılmak isteniyor. Bu ve benzeri faşist devlet önlemleri, egemen Türk burjuva sınıfın nasıl bir saldırı ve katliam hazırlığı içinde olduğunu gösteriyor. Tekelci güçler tarafından, MGK'da TBMM'de ile bütün burjuva politik kurumlarında alınan önlemler, yapılan açıklamalar, düşünülen planların hepsi, halklara yönelik faşist saldırı ve şiddetin artacağını gösteriyor.

Ama emekçi sınıflar ve halklar eski durumda değiller; örgütleniyor, ayaklanıyorlar ve savaşıyorlar. En önemlisi, Türkiye ve Kürdistan'ın devrimci güçleri, ortak düşmanı yenmek için güçlerini birleştirmeye doğru gidiyorlar. Bu konuda şimdiden atılan olumlu adımlar var. Birleşik bir devrim dinamizmine sahip olan halkların, öncülerinin, en iyilerinin güçlerini birleştirilmesi, birleşik mücadelenin ileri aşamalara varması için kaldıraç olacaktır. Halkların birleşik gücü karşısında, tekelsiz kapitalist güçlerin ve faşist devletin saldırıları, şiddeti ve yeni gerici önlemleri hiçbir sonuç vermeyecektir. Eski düzenin varlığı, gerici sınıfların saldırıları ve faşist devlet şiddeti, birleşmiş halkları, iyice kenetlenmiş hale getirecektir. Devletin ve tekelsiz güçlerin varlığı, halkların özlüklerinin, özgürlüğünün ve hedeflerinin önünde engel oluşturduğu için ortadan kaldırılması, politik demokrasinin en ivedi görevi haline gelmiştir. Halk demokrasisinin de, özgürlüğün de iktidarı ele geçirmenin de ilk koşulu tekelcilerin ekonomik ve politik gücünü ortadan kaldırmaktır. Emekçilerin ve halkların arasındaki kalıcı ittifakının da ilk koşulu devletin yıkılması, parçalanması ve dağıtılmasıdır. Halkların birleşik gücü bunu başaracaktır.

Halkların birleşik mücadelesinin yolu devrim yoludur; ancak devrim hedefinde başarılı olabilir. Dönemin ana özelliği devrimci olmasıdır; devrimci durum her bakımdan olgunlaşmaktadır. Dev-

rimci durum ve iç savaş döneminde yalnızca, devrimin birinci sorunu olan iktidarı ele geçirmeyi hedefleyen bir birlik kalıcı olabilir. Düzen içi hedefleri esas alan, düzeni aşmayan her politik oluşum, kurulu düzene adapte olmaya mahkumdur. Düzen içi birlikler, zamanla çürümekten ve dağılmaktan kurtulamazlar. Türkiye ve Kürdistan proleterinin ve emekçi halklarının gereksinme duyduğu düzen içi birlikler değil; baskı ve zulüm düzenini devirecek birliklerdir. Dönem yoğun-devrimci bir dönemdir.

TKEP/LENİNİST, bu soygun, sömürü, gasp ve zulüm rejimini ancak Deniz Gezmiş, Mahsun Korkmaz, Seyit Konuk ve mücadele yoldaşlarının benimsediği ve gösterdiği devrim yolunda giderek devireceğimizi söylüyor. Zora dayalı devrim yolu dışındaki, her yol, egemenlerle uzlaşmaya götürür. TKEP/LENİNİST, doğru, gördüğünü, bugüne kadar uğruna binlerce Kürt, Türk ve bütün halklardan devrimcilerin yaşamını verdiği, mücadelesini yürüttüğü silahlı mücadeleye dayalı devrim mücadelesini sonuca ulaştırma için mücadelesini sürdürecektir. Leninistler, bu yolda yapacak her devrimci girişime, pratikteki her devrimci adıma en büyük desteği verecektir.

13 Mart 1982'de İzmir Buca Cezaevi'nde idam edilen yoldaşlarımız Türkiye ve Kürdistan proleterinin komünist önderleri işçi gerillalar, mücadelede, çatışmada, sorguda, mahkemede ve darıcağında insanların sahip olması gereken en en soylu davranışları gösterdiler. Komünist amaçları için hiçbir özveriden ve özverilerin en soylusu olan kendi yaşamlarını ortaya koymakta bir an bile tereddüt göstermediler. Leninistler, Yoldaşlarımızın büyük devrimci davasını zafere ulaştırmak için sürekli görev başında olacaklar!

İDAMLAR BİZLERİ YILDIRAMAZ!
13 MART SAVAŞÇILARI YAŞIYOR, SAVAŞIYOR!
YAŞASIN DEVİM VE KOMÜNİZM MÜCADELESİ!
YAŞASIN TKEP/LENİNİST!

TKEP/LENİNİST

TEKEL İŞÇİLERİ SATIŞ SÖZLEŞMELERİNE İZİN VERMEYECEK

İşçilerin isyanı büyüyor.
Toplu-İş sözleşmeleri devam eden 650 bin kamu işçisi patlama noktasına geldi!

İşçinin isyanı büyüyor ve öncelikle sendika genel merkezlerine ve konfederasyonlarına tepki gösteriyor. Neden kendi örgütlerine yöneliyor? Biliyor ki, önündeki en büyük engel, işbirliği, uzlaşmacı sarı-sendika anlayışı. İşte işçiler ilk tepkilerini sarı sendikacılık anlayışına gösteriyor. Ve bu sarı-sendikacılık zincirinden kurtulmadan asla özleşmeyecek.

Önce Karayolu İşçileri harekete geçti. Bir basın açıklamasıyla Şeker-İş ve Demiryol-İş'in tutumunu kınadı ve Türk-İş'i uyardı. "Satış sözleşmelerine izin vermeyeceğiz!" Arkasından Tekel İşçileri aynı yoldan yürüdü ve daha sonra Hava-İş, Petrol-İş, Harb-İş işçileri öfkelerini gösterdi ve Türk-İş'in oyunu bozuldu. Tekel İşçileri kamuda çalışan işçiler içinde en düşük ücretle çalışan işçiler '89 kazanımları bugüne kadar tüketildi ve Tekel İşçileri ve bir bütün olarak kamu işçileri '89 ücret düzeyine geriledi. Satın alma güçleri % 50 oranında azaldı ve Tekel işçileri bu açığı hep daha fazla çalışarak kapatmaya çalıştı.

İşte böyle bir manzarayı gören Tekel işçileri 10 Nisan Perşembe günü Tek Gıda-İş Genel Merkezi'ni bastılar. Tekel'in değişik işyerlerinden gelen 500'ün üzerinde Tekel işçisi Türk-İş ve Tek Gıda-İş'i işbirliği uzlaşmacı tutumlarından dolayı protesto etti.

Genel Merkez salonuna dolan işçiler, kendileriyle görüşmek istemeyen Genel Merkez yöneticilerine yönelik sloganları atmaya başladılar. "İşçiler Burada, Yönetim Nerede" şeklinde slogana başlayan işçiler "Yaşasın İşçilerin Mücadele Birliği" şek-

linde sloganlarıyla Genel Başkanları gelene kadar susmadılar!

İşçilerin ısrarını gören yönetimin gelene kadar kaçını ve salonda yerini aldı. Konuşmak, taleplerini dile getirmek isteyen işçilere söz vermek istemediler. Bunun üzerine işçiler çok sert tepki gösterdiler ve Ağır sözlerle Başkanı ve tüm yönetimi satılmışlıkla suçladılar. Kürsüye gelen Orhan Balta taslakları tazir verdim sözleşmeyi Şeker-İş, Demiryol-İş gibi inzalardım. Ben Türk-İş taleplerinin de özel olarak Tekel işçilerin taleplerini karşılamayacağımı bildiğim için koordinasyon Komitesinin kararlarına da katılmıyorum. Bu taslağı sonuna kadar savunacağım. Sözleşmelere 15. Bölge yöneticisiyle giriyoruz ve onların onayı olmadan ben sözleşme imzalamam diyerek sevaba da günaha da ortak olduklarını ima etti. Bunun üzerine işçilerden biri "bizi bu hale siz getirdiniz, bak şu cüzdanının haline, ben aybaşımı nasıl getireceğim şeref-siz!" deyince ortaklık karıştı. Başkan tıpkı bir polis hafiyesi gibi her konuşan işçiye "Sen nereden geliyorsun? İşçi misin? Provokasyon yapma! Seni dışarı atarım" deyince işçiler daha fazla öfkelenmiş ve ortaklık karıştı. İşçiler kürsüye doğru yürümeye başlayınca Bölge Başkanı Özcan Mete işçileri yatıştırma istedi. Bu arada Orhan Balta salonu terk etti. İşçiler de onun üzerine "Burayı terk etmeyeceğiz. Buraya gelip açıklama yapacaklar. Biz hesap soracağız ve bize hesap vereceğiz" deyip salonu işgal edeceklerini dile getirdiler. İsim ciddiyetini kayıran yöneticiler geri geldiler. Söz almak isteyen işçilere söz vermemek için direnen tüm yöneticiler kesinlikle söz verilmeyeceğini belirtti. Bunun üzerine işçiler "Biz siz..." demekten bıktık. İşçiler konuşacak" deyince tepkilerini dile getirdiler.

Ortamın gittikçe gerginleşmesi ve konuşmak isteyen işçilerin konuşma ve taleplerini söyleme hakkına ısrar etmesi sonucu Tekel işçisi Yılmaz Eksi'ye ve bir bayan işçiye söz vermek zorunda kaldılar. Bu bir hak kavgasıydı ve kavgayı işçiler kazanmıştı. Kürsüye gelen Yılmaz Eksi, tam konuşma yapacaktken, bu durumu hazmedemeyen Genel Merkez Genel Mali Sekreteri Korkut Gülen mikrofonu saldırdı, mikrofon düştü ve dağıldı. Arkasından mikrofonun şarteli kapatıldı. İşçilerin kürsüye yürümesiyle ortaklık karıştı. İyice inada binen ve hoşumaların sonunda mikrofon açıldı ve Yılmaz Eksi'ye konuşma hakkı tanınmak zorunda kaldı. Yılmaz Eksi konuşmasına "İşte görüyorsunuz arkadaşlar" sözleriyle başladı. "Bu bir kavga, bu kavga emek sermaye arasında bir kavga. Sizlerin iradesi önünde hiçbir güç duramaz. Öncelikle yapılması gereken kollarımızda ve bacaklarımızdaki bu sarı-sendika zincirini kırmaktır." sözleriyle başladı. İşçilerin nasıl satılmaya çalışıldığını tüm çıplaklığıyla ortaya koyan Eksi, sendikacıların tüm engellemelerine rağmen sözlerini "Sendikamız önümüzde yürüdüğü müddetçe destekleyeceğiz, önümüzde engel olursa ezip geçeceğiz. Yaşasın İşçilerin Mücadele-Birliği" şeklinde sloganla tamamladı ve işçiler coşkuya uzun bir süre arkadaşlarını alkışladılar. Daha sonra işçilerin "Sözleşmeyi işçilerin onayına sunacaksınız. Yoksa burayı başımıza geçiririz" sözleri üzerine Genel Başkan Orhan Balta sözleşmeyi işçilerin onayına sunacağına, ama bu taleplerin bizi greve götüreceğine, mücadeleye ve greve hazır olun, söz veriyorum" demesi üzerine işçiler hep bir ağızdan "Biz hazırız" diyerek kararlı olduklarını gösterdiler ve toplantı sona erdi.

Bir Tekel İşçisi

DEVİRİM VE KOMÜNİZMİN

13 MART SAVAŞÇILARI

13 Mart 1982; Devrim ve Komünizmin üç yiğit savaşçısı **Seyit, İbrahim ve Necati** yoldaşların, Askeri Faşist Diktatörlük tarafından idam edildikleri gündür. Yoldaşlarımızın idam edilmişlerinin üzerinden 15 yıl geçti: **mücadele sürüyor**. Darağaçları 6 Mayıs 1972'de kurulduğu zaman da, 13 Mart 1982'de kurulduğu zaman da, idamlar komünistleri hiçbir zaman yıldırma, sindirme, bozun egridirmedi. Kapitalist egemenler idamla, işkenceyle, hapisle ve faşist terörle, komünistlerin devrim mücadelesini engelleyemedi. Devrim yolunda yürüten komünizm ordusunun zafer yolundaki göz kamaştırıcı geçişini göreceğiz.

Türkiye ve Kürdistan'da sınıflar mücadelesi çok sert bir süreçten geçiyor. Son otuz yıl, Türkiye işçi sınıfının ve emekçi halklarının toplumsal kurtuluş mücadelesi ile Kürt Halkının ulusal-sınıfsal kurtuluş mücadelesinin ne kadar şiddetli geçtiğinin tanığıdır. İşçi sınıfı ile halkların, tekelci kapitalist düzenle süren savaşı, savaşın en şiddetlisi olan iç savaş niteliğini aldı. İç savaş, toplumu oluşturan bütün sınıfları, bütün kitleleri harekete geçirdi. En geniş kitleleri politik seferberlik içine girdi. İşçi sınıfı önderliğindeki devrim güçleri ile tekelci burjuvazi önderliğindeki karşı devrim güçleri, her gün, her saat, küçük küçük çarpışmalardan geçerek bir ölem kalın savaşı sürecine girdiler. Bir toplumsal alt-üst oluşun, bir devrimin önünde bulunan emekçi sınıfların gelip dayandığı moment, ya **şiddetli bir savaş ya da yokoluş**.

Hiçbir gerici sınıf, hiç bir eski toplum kendiliğinden tarihin gün deminden düşmemiştir. Eski toplum ve gerici sınıflar, devrimci bir sınıfın dış mücadelesi yani devrimci zorla devrimleştiği süreçte, varlığını bir süre daha devam ettirecektir. Zamanını çoktan doldurmuş olan gerici sınıflar ve eski toplum, bir süre daha, yeniye karşı direnecek, devrimci güçlere şiddet uygulayacaktır. Geriletiği için, zamanını doldurduğu için, kitlelerin onupuz ayak bağı olduğu için, artık toplumu yönetemeyen, emekçilerle savaş halinde olan ve savaşla yaşayabilen tekelci kapitalist güçler idamlara, işkenceye, infazlara, kayıplara ve gerici şiddete daha çok başvuracaktır. 12 Mart'ta ve 12 Eylül'de darağaçları bunun için kuruldu, faşist namlular bunun için devrimciye çevrildi. Faşist cuntanın tankları ve topoları bunun için namlularını Kürt Halkına çevirdi. Tekelci kapitalist güçlerin ve faşist devletin baskısı altında bulunan, her geçen gün biraz daha şiddetlenen saldırılara uğrayan Kürt Halkı için, Türkiye işçi ve emekçileri için savaşı devrimci çizgide yani **devrimci iç savaş çizgisinde** sürdürmek kurtuluşun biricik yöntemidir.

Doğmakta olan yeni toplumun maddi öncülleri, eski toplumun bağrında oluşurlar. Bu öncüllerin öncüsü olan proletarya güçlerini bir araya getirir, örgütlenir ve eski sınıflara karşı savaşır. Eski toplumun yıkılması için bütün yıkım güçlerinin savaşa giresi ve gerici sınıflara karşı **doğrudan** saldırıda bulunması zorunludur. Bütün devrimci ve yıkıcı güçler, gerici sınıfların iktidarına karşı, en yiğitçe, en kahramanca ve en çetin biçimde saldırıda bulunmalıdır. Yeni toplum: **SOSYALİZM** devrimci zor olmadan silahlı mücadele olmadan, iç savaş olmadan, devrimci terör olmadan ve en gözüpek proleter eylemler olmadan kurulamayacaktır. 13 Mart 1982'de, üç yiğit işçi önderi, silah başında ve darağacında, proleter yiğitliğin ve komünist yürekliliğin en iyi örneğini verdiler. Ama, **devrim denen şey, işçinin yüreğinden başka nedir ki!**

Gerici burjuva diktatörlüğünün, her tür burjuva gericiliğinin, işçi sınıfı üzerinde yoğun bir baskısının eksik olmadığı, Kürt Halkının sürekli ulusal baskı altında tutulduğu, emekçiler ve halklar zoru-

rinde sömürü ve zulmün hiç eksik olmadığı, hiç bir demokratik geleceğin olmadığı bir yerde komünist olmak için, devrimin öncüsü olmak için savaşın en zor koşullarından, cezaevlerinden, yeraltından, en gözüpek eylemlerden ve ölümüne bir mücadele sürecinden geçmek gerekiyor. Uzun süreli bir devrimci savaşçılığı göze almadan, her tür ve biçimde faşist saldırıları göze almadan, baskıları yenmeyi göze almadan, **"darağaçları ve faşist namlular bizleri yıldırılmaz!"** demeden Türkiye ve Kürdistan koşullarında devrimci öncü olunamaz. Son otuz yılda, ölümleriyle, devrimi ölümsüzleştiren binlerce yiğit Kürt devrimcisi, Türk devrimcisi ve bütün halklardan devrimciler şu yalın gerçeği gösterdiler: **Zafer ancak zorla koparılıp, kazanılacaktır!**

XX. Yüzyıl; proletarya devrimlerinin bu yüzyılın kanıtı olduğu ille geçecek şudur: Ülkeler sosyalizme hangi biçimde geçerse geçsinler, Sosyalizme geçiş ancak devrimde olacaktır, devrimci zora dayanacaktır. Proletarya devrimleri çağ, yüzyılınuzun tümünü boydan boya kapladı. Bütün kurtuluşta farklı ülkeler, kimisi on yıllar boyu süren en şiddetli mücadelelerden geçtiler. Ama tarihte, yeni bir toplum kurmak için hiçbir dönem, devrimci güçler savaşırken bu kadar ceskulu ve zor kadamla gitmediler. Bu yüzyılda, **Nazım'ın söylediği gibi devrimimizde, yalnızca onların materalarına** yer verildi.

Hangi devrim, hangi devrimci savaşı on yıllar boyu sürmedi ki? Dünya gündeminde etkin bir yer edinen şu Latin Amerika Ülkelerine bakın: oradaki gerilla savaşları 1980'li yıllardan beri sürüyor. Kolombiya gerilla savaşı bu yıllarda başladı. Nikaragua'da Sandino ve Sandinist hareketi yine aynı yıllarda başladı. Guatemala gerilla savaşı yine uzun dönemdir sürüyor, diğerleri de aynı biçimde on yıllar boyu, bazen kesintiye uğrayarak ama, sonunda devam ederek sürüp geldi. Bu on yıllar boyu binlerce ve binlerce devrimci savaşı çarpıştı, kurşuna dizildi, kaçınıp yok edildi, cezaevinde tutuldu, sürgün edildi. Gerici sınıfların baskıları, saldırıları, zorluklar, engeller onları hiç durdurmadı. Ekim Sosyalist Devrimi, Doğu Avrupa'daki sosyal devrimler, Asya'daki sosyal devrimlerden sonra, devrim ve komünizm mücadelesi Latin Amerika'da gerilla savaşlarıyla yiğitliğin, coşkunun, direngenliğin doruğuna ulaştı.

Türkiye ve Kürdistan'da devrimci mücadele otuz yıldır en şiddetli saldırılar altında sürüyor. Burjuva baskının ve zulmün ağır koşullarından geçerek, darağaçlarından, çarpışmalardan, infazlardan, cezaevlerinden, işkenceli sorgulardan geçerek, mücadeleyi kesintiye uğratmadan bugüne geldik. İdamlara ve kurşunlara karşı ayakta kaldık ve yenilmeyeceğimizi kanıtadık. Geride mücadele dolu günler bıraktık, önümüzde ise uzun ve çok zorlu bir dönem uzanıyor. Çünkü, soygun ve gasp ve zulüm düzeni halen ayakta duruyor. Devrim mücadelesi, soygun ve zulüm düzeni yıkılana kadar, devrim zaferine ulaşana kadar, ne kadar sürerse, yaşamımız boyunca devam edecektir. Yaşamımız boyunca savaşmaya kararlıyız. Devrim mücadelesinin uzun bir mücadele olduğunu, çetin bir mücadele olduğunu, sürekli özveri gerektiğini anlamayanlar bu mücadeleyi daha fazla sürdüremezler. Zafer için daha çok şey verilecektir. **Savaşımız devrimin zaferine kadar sürecektir!**

Tekelci sermaye, çöküş sürecindeki toplumsal sistemi ve devlet düzenini korumak; emekçi sınıfların ayaklanmalarını ezmek, devrimci güçleri yoketmek için giriştiği burjuva iç savaşı iyice yoğunlaştırdı. Türkiye emekçi kitlelerinin yükselen başkaldırılarını ve Kürt Halkının şiddetlenen kurtuluş ve sosyalizm mücadelesini önlemede